Lola BECCARIA
DEZGOLITĂ
Erotic Roman
3
TREI

Lola Beccaria

Dezgolită

Traducere din spaniolă de Ana-Maria Tamaş

TREI
2008

Lola Beccaria
Dezgolită

EDITORI
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL
Magdalena Mărculescu

COPERTA
Faber Studio (Silvia Olteanu şi Dinu Dumbrăvician)
© Gulliver, Getty Images, pentru foto copertă

REDACTOR
Cornelia Rădulescu

DIRECTOR PRODUCŢIE
Cristian Claudiu Coban

DTP
Eugenia Ursu

CORECTURĂ
Sînziana Doman

Această ediţie a fost tradusă după, *Una mujer desnuda*, de Lola Beccaria
Editorial Anagrama, Spania
Copyright © Lola Beccaria, 2004
© EDITORIAL ANAGRAMA, S.A., 2004

© Editura Trei, 2008 — pentru prezenta ediţie în limba română
C.P. 27–0490, Bucureşti
Tel./Fax: +40 21 300 60 90
e-mail: office@edituratrei. ro
www.edituratrei.ro

ISBN ePub: 978-973-707-451-5
ISBN PDF: 978-973-707-800-1
ISBN Print: 978-973-70-7211-5

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune electronică realizată de Elefant.ro

Cuprins

Introducere

Graba şi urina

Damian şi whisky-ul călduţ

Stăpânul meu

Cei buni şi cei răi

Gâlma ce creşte

Cea mai frumoasă minciună

Originea vânătorii

Sărutul şi foamea

Felia de lămâie

Sămânţa îndrăgostită

Duplicitara Martina

Terasa singurătăţii

Dezmăţ la piscină

Prinţesa târfă

Eliberare

Iapa îmblânzită

Oceanele secătuite

Ministerul lenjeriei intime

Repetiţie generală şi spectacol cu bodyguarzi

Închisoarea

Raiul pe pământ

Mâna întinsă

Găseşte un puritan, cucereşte-l şi îţi va fi etern recunoscător după ce-l vei fi convertit la joviala cauză a celor liberi de prejudecăţi. Îl vei transforma în fiinţa cea mai pasională, cea mai inventivă. Oferă-i o şansă ca să înflorească.

Irene Hayes Fendon,

Morality & Sweets, 1823

Inima e ceva murdar. Ţine de planşele anatomice ori de tejgheaua măcelarului. Eu prefer trupul tău.

Marguerite Yourcenar, *Feux*, 1936

Introducere

În noaptea aceasta mă simt excitată. Nu în sensul care în mod normal i se dă cuvântului excitare. Nu. Nu sunt excitată sexual. De fapt, simt o energie de care trebuie să mă eliberez, altminteri o să putrezească în mine. De câte ori nu m-am simţit la fel şi n-am ştiut ce să fac cu ceea ce fermenta în interiorul meu, transformându-mă atunci, în funcţie de circumstanţe, într-o căţea în călduri ori într-o frigidă cariatidă! E ciudat argumentul acela că atunci când o femeie e morocănoasă ori aspră cu ceilalţi asta înseamnă că „nu-i regulată”. Deşi în general bărbaţii interpretează astfel lucrurile, eu de multe ori mă regăseam în tipologia aceasta. Mi se părea fundamental să fiu bine regulată şi nu mai analizam celelalte motive care ar fi putut genera o proastă dispoziţie sufletească, cu excepţia unei vieţi sexuale satisfăcătoare. Nu mai gândesc aşa. Există diferite tipuri de energie şi fiecăruia îi corespunde un anumit tip de frustrare care ne macină dacă nu ne eliberăm de tensiunea interioară sau dacă nu o folosim pentru a ne vindeca sufletul.

Aşadar, în noaptea aceasta forţa mea ţâşneşte din necesitatea imperioasă de a-mi istorisi povestea aşa cum s-a petrecut, şi nu aşa cum câţiva vulturi atraşi de stârvuri o vor diseca mâine în sala de chirurgie a presei de scandal. Sau poate că ar fi mai bine să spun că vreau să-mi mărturisesc povestea, nu cum este, ci aşa cum o văd eu, aşa cum o simt, aşa cum am trăit-o. Fiindcă e cert că o parte din cei care se vor apropia de aceste pagini, după ce le vor fi citit, nu îşi vor schimba modul de a judeca faptele. Ba mai mult, poate că atunci mă vor condamna cu şi mai multă asprime, găsind în povestea mea sute de motive covârşitoare pentru a mă lapida după bunul lor plac.

Adevărul e că nimic nu este fără ca înainte să fi fost descoperit de privirea cuiva. Iar uneori, atunci când trebuie să ne definim, e mai importantă opinia altora decât propriile sentimente, chiar şi pentru noi înşine. Şi sfârşim prin a trage concluzia că, dacă cei pe care-i socotim importanţi consideră că aşa stau lucrurile, intuiţia noastră va fi fost greşită.

Aşadar, în ciuda faptului că prin cele ce urmează voi exprima ceea ce am simţit de-a lungul vieţii şi ce simt în momentul acesta, ştiu că va trebui să înfrunt ideea că fiecare dintre voi îmi va judeca purtarea.

Să faci aprecieri de valoare e cu mult mai simplu decât să nu le faci. Cum să nu practici sportul ăsta când tragem după noi, cusut parcă de trupul nostru, un sac de prejudecăţi care ne însoţeşte în călătoria noastră, peste tot. De fapt, prejudecăţile nici nu ne aparţin şi nici nu venim cu ele de-a gata. Le-am tot înghiţit fără să simţim, zi după zi, încă din copilărie. Să înghiţi acest meniu indigest era pe atunci o simplă chestiune de supravieţuire a copilului; dar în mâinile noastre de adulţi se află cheia

cămării ce ascunde alt fel de bucate, care chiar că ne pot ajunge la casa sufletului. În orice caz, adevărul e că prejudecăţile noastre, oricât de mult le-am folosi noi pentru a încerca să etichetăm comportamentul celorlalţi, nu fac decât să strige în gura mare, în stânga şi în dreapta, cine suntem de fapt sau, mai degrabă în cine ne-am lăsat transformaţi.

Oricum, prejudecăţile mă interesează doar în măsura în care ne pot face să devenim nişte amărâţi nefericiţi. Poate că tocmai aceasta este esenţa poveştii de faţă. Morala strâmtă şi ipocrită reprezintă centura de castitate a plăcerilor noastre. Există oameni care nu şi-o smulg niciodată, de cele mai multe ori fiindcă aparatul cu pricina nu este prevăzut cu un manual de instrucţiuni. Sunt sigură că dacă am şti cifrul închizătorii care ne ţine încătuşaţi, gropile de gunoi şi de obiecte date la casat ar fi acum pline, ticsite de accesoriile astea inutile. Dar în ziua în care ne-au înlănţuit, au azvârlit afurisitul ăla de cifru al eliberării în groapa dorinţelor şi ne-au lăsat în mod inexorabil înzorzonaţi cu chiloţii pedepsei noastre. Iar în schimbul propriei fericiri, ca premiu de consolare, ne rămâne doar să judecăm, să arătăm cu degetul, să acuzăm, să ne răstignim aproapele, practicând cenzura drept surogat de viaţă.

De aceea, prin aceste pagini caut să intru în contact cu acel ţinut tainic pe care toţi îl purtăm înăuntrul nostru, grădina minunilor, cea adevărată. Încerc să produc o fisură în platoşa inimilor voastre şi să mă strecor prin ea. Să invadez această zonă interzisă, uitată, îngrădită, cenzurată. Să trec dincolo de barierele voastre şi să vă las urme adânci în piele.

Nu susţin ideea că aţi fi „neregulaţi”. Dar poate că aşa este. Chiar sunteţi „neregulaţi”. Toţi suntem la fel. Posedaţi într-o manieră deplorabilă şi seduşi în mod lamentabil. Dacă prin a poseda înţelegem actul sexual, e posibil ca mulţi dintre voi să protesteze. E adevărat că nu ştiu ce se întâmplă în fiecare pat sau pe bancheta din spate a fiecărei maşini din lume, sau sub fiecare pod, în locurile acelea unde de obicei se pleacă în căutarea orgasmului; nu cunosc detaliile concrete în ceea ce priveşte viaţa sexuală a fiecăruia, dar ştiu multe din proprie experienţă, iar experienţa mea nu este singulară. Nu suntem neregulaţi doar de la mijloc în jos, suntem neregulaţi în întregul nostru, deoarece dorinţa omenească nu este numai sexuală, iar dorinţa nesexuală nesatisfăcută poate produce aceeaşi amărăciune ca şi lipsa unei reuşite partide de sex. În acest sens, fără îndoială, toţi avem nevoie de o straşnică regulare.

Am foarte puţin timp. Doar noaptea aceasta o am pentru a-mi scrie câteva amintiri, povestea mea. Pentru că mâine se va şti că Martina Iranco, ministrul afacerilor interne al acestei ţări, a comis cea mai oribilă crimă, aşa cum pentru mulţi va părea a fi. Mâine, la prima oră, chioşcurile vor striga în gura mare că Martina Iranco este o femeie stricată, o curvă din cap până în picioare, o scârbă fără leac.

Dar aceste pagini nu vor fi groapa de gunoi a unei experienţe toxice.

Nu e vorba despre o răbufnire viscerală, aidoma sentimentului de pericol dus la extrem pe care îl simte un animal încolţit. Nu. Confesiunea mea are o poveste ce învăluie ca o carapace întreaga mea viaţă. O viaţă simţită dintotdeauna asemeni unei magme informe şi fără nici o structură, dominată mereu de o stare confuză, de vârtejuri pasionale. O viaţă care nu era decât cioburi de viaţă în mijlocul unui peisaj descentrat care mă împiedica să văd scheletul pe care mi-am construit, orbeşte, fragila mea biografie. Fiindcă în faţa anumitor trăiri singurul lucru pe care poţi să-l faci e să nu vezi, să devii orb şi să mergi mai departe pe bâjbâite. Dispusă sufleteşte să înfrunt un trecut ingrat care să dea sens la tot ce va urma, cel mai simplu — în aparenţă — era să aleg minciuna, acea lume inventată în care m-am înfăşurat, pe care mi-am legat-o de gât asemeni unei mantii împodobite cu steluţe iluzorii. Dar lucrul cel mai teribil nu e acesta. Cel mai rău nu este să îţi acoperi rănile cu mătase naturală, cu haine de marcă, cu accesorii de firmă, jalnic e că pe dedesubtul acestor veşminte minunate a trebuit să simt tot timpul mirosul zdrenţelor lumii mele bombardate, ciuma spurcată a acestor cioturi nevindecate care reprezintă copilăria mea. Dar asta nu rezolvă nimic. Nu m-a ajutat niciodată faptul că mă făceam că nu văd, acum ştiu, chiar dacă mi-a luat ceva timp să înţeleg. Preţul pe care l-am plătit înseamnă o bucată de timp, de viaţă. Lungă şi dureroasă. Un timp în care am trăit de izbelişte, prizonieră fără stăpân, sortită să vieţuiesc în împărăţia marionetelor, în acel loc în care, dacă te eliberezi de sforile mânuite de alţii ca să-ţi întinzi picioarele sau dacă pierzi ritmul ori ieşi din limitele scenariului, trebuie să înapoiezi banii pe biletul de intrare şi să te întorci în exilul unei vieţi fără de poveste. Un timp în care, cu cât mai ascultătoare şi cuminte mă dăruiam exigenţelor profesionale ale carierei mele, cu atât mai intens taina mea lăuntrică îşi căuta scăparea prin uşa din dos, făcând din poftele mele cele mai necivilizate supapa de refulare care mă ajuta să pot suporta povara măştii mele de fetiţă cuminte şi educată.

Mi-am trădat cariera publică chiar în momentul în care masca mi-a căzut, iar întreg decorul s-a prăbuşit, lăsând la vedere pustiul din viaţa mea, pe atât de steril pe cât de meşteşugit era montat decorul. Dar în mijlocul acestui deşert, o portiţă, pierdută printre draperii, mi-a permis să pătrund în altă împărăţie, cea a propriei mele realităţi, a realităţii dezgolite. Am fost o femeie care a încercat să fie credincioasă doar propriei imagini de obiect sexual perfect în schimbul dragostei şi al încuviinţării sincere, pe care totuşi nu le-am primit, tocmai fiindcă n-am ştiut cum să le obţin.

Nimeni să nu se aştepte la imagini mirobolante şi la vile luxoase ori, din contră, la prezentarea celor mai sordide medii sociale. N-am intenţia să epatez. Nu cer voturi pentru cauza mea şi nici nu fac campanie electorală prin ceea ce spun. Dorinţa mea este să profit de faptul că deţin puterea, ca să mă pot face ascultată, ca să pot întreprinde ceva ce niciodată ca politician n-am îndrăznit să fac. Nu numai să mă dezgolesc în faţa voastră şi să vă dau ocazia să-mi vedeţi cutele pielii, nu doar să-mi povestesc viaţa

intimă pentru a vă alimenta fanteziile, punând paie pe foc, ci tocmai considerând această apropiere o despuiere a noastră, a tuturor. Speranţa mea ascunsă este să mă însoţiţi în această aventură. Iar după ce veţi fi terminat de citit aceste pagini să vă doriţi să vă scoateţi veşmintele împreună cu mine.

Goliciunea înspăimântă. Pe mine, cel puţin. Chiar acum, când credeam că sunt pregătită să mă eliberez de straiele care mă împiedică să mă arăt vouă aşa cum sunt, tremur şi vreau să dau înapoi. Dar dacă rezultatul este tăcerea, asumată din prudenţă sau laşitate, eu aleg acum cuvintele. Bunele intenţii nu-mi mai slujesc, e prea târziu. Îmi par asemeni unui căluş. Nu-mi permit să mă cufund în propria mea esenţă, înlăuntrul ei, chiar în acea zonă care poartă imprimată eticheta „tabu”.

Mă simt neînfricată şi, în acelaşi timp, neajutorată. Ştiu că voi pune la încercare puterea voastră de înţelegere, de a asimila situaţii cumplite, dar totodată, în ciuda perspectivei mele limitate de propriile-mi prejudecăţi, intuiesc că sunteţi suficient de inteligenţi pentru a înfrunta stridenţele vieţii intime ale cuiva. Cu fiecare sunet ascuţit care vă va străpunge auzul, trupul vostru va percepe senzaţii sau sentimente diferite, iar o dată cu indispoziţia ori sila instinctivă poate că veţi găsi aici şi emoţii neexplorate.

O femeie goală e uşor de rănit sau de umilit. Şi totuşi nu e atât de simplu să te apropii de ea, dintr-o dată, chiar dacă nesilit de nimeni îţi doreşti să fii martor al goliciunii sale. Avem timp, o noapte întreagă, ca să vedem ce se va naşte din inimile noastre când zorile se vor ivi — e o întrebare care mă frământă şi pe mine.

Graba şi urina

Când eram mică, lucrul care îmi atrăgea cel mai mult atenţia, pe care îl percepeam cel mai clar, era lipsa de răbdare a părinţilor mei. Voiau totul repede şi bine făcut. Aveam foarte puţin timp la dispoziţie. Iar dacă nu răspundeam cu promptitudine, se supărau. Dacă nu mâncam repede, înghiţitură după înghiţitură, ca un soldat care-şi încarcă arma cu o mişcare sincronizată sub puterea suverană a unui cronometru elveţian, dacă nu-mi făceam nevoile imediat ce mă aşezam pe oliţă, în sunet de trompetă, dacă nu mă lăsam îmbrăcată fără să opun nici o rezistenţă, ca o marionetă, maleabilă şi bine dresată, atunci mâinile părinţilor mei se crispau şi mă înşfăcau exasperate şi îmi transmiteau o imensă nelinişte, iar lumea părea că se cutremură. Din tot acest montaj al grabei mi-a rămas limpede — din fragedă pruncie — ideea că pentru a nu-i necăji pe părinţii mei trebuia să răspund în pas vioi la toate solicitările lor. Fiindcă nu exista nimic mai dezolant şi înspăimântător ca reacţia lor violentă, de fiecare dată când întârziam mai mult decât trebuia pentru a realiza activităţile zilnice. Mă smuceau fără milă, ca şi cum aş fi fost o maşinărie care funcţiona prost, încercând să vadă dacă prin zgâlţâiturile acelea reuşeau să îmbine cablurile ca să obţină conexiunea adecvată. Fiecare reacţie necumpătată de acest gen era pentru mine ca şi cum mi-aş fi vârât degetele în priză, reflectarea torturii electrice pe trupul meu schingiuit. Iar cum ceea ce-mi doream eu cel mai mult erau pacea, liniştea, tihna, mi-am dat, în consecinţă, toată silinţa să fiu „cea mai rapidă”. Fireşte că din atâta repezeală, n-am avut niciodată timp să mă gândesc la ceea ce fac. Eu făceam. Atâta tot. Şi astfel am procedat mereu. Să fac, să fac, să fac fără să mă pot opri să gândesc sau să simt ceea ce într-adevăr îmi doream.

Pentru a reuşi să fiu rapidă am născocit un întreg sistem. Fiindcă nu e atât de simplu să faci lucrurile repede fără să greşeşti, mai ales pentru o fetiţă ale cărei resurse se află într-un stadiu incipient. Nu toate erau tehnici de dezvoltare a vitezei mişcărilor sau îmbunătăţire a reflexelor, ci simple metode de prevenire care-mi permiteau să anticipez riscurile ce ar fi putut surveni în mod accidental. Dacă eu reuşeam să prevăd cele ce se puteau întâmpla, mă simţeam capabilă să reacţionez cu mai multă repeziciune. Aşa se întâmpla, de exemplu, cu neplăcuta procedură a acţiunii de a face pipi. Vreau să clarific că actul de a urina nu îl trăiam ca pe o necesitate fizică naturală, ci ca pe un blestem al destinului, un fapt degradant care nu venea decât să tulbure perfecţiunea existenţei. Fiindcă atunci când simţeam nevoia de a face pipi, se năştea în pântecele meu o presiune stringentă ce punea stăpânire pe mine fără ca eu s-o pot controla. Fiecare experienţă de acest tip, ăsta e adevărul, fiecare aspect pe care-l pierdeam de sub control îmi provoca o teribilă nelinişte. Pe de altă parte, ceea ce nu

se putea ţine sub control avea mereu legătură cu trupul, într-atât încât am început să învăţ să mă decuplez de la necesităţile mele fizice. Visul meu era să pot trăi într-o formă imaterială, scopul pe care încercam să-l ating cu orice preţ, ideea mea obsesivă. Şi cred că am reuşit pe deplin, fiindcă trupul meu într-o bună zi m-a abandonat. Dintr-o dată, construirea unei lumi interioare, în care să pot trăi liniştită, s-a transformat într-o dorinţă oarbă, cu mult mai puternică decât nevoia de a face pipi. Şi vorbesc despre pipi pentru că era o autentică problemă de administraţie. De fiecare dată când nu ne aflam acasă, iar eu îmi exprimam nevoia de a urina, ştiam dinainte care va fi reacţia părinţilor mei. Se enervau, bineînţeles, deoarece trebuiau să caute un loc unde eu să pot îndeplini stupidul ritual de a-mi da jos chiloţeii şi de a elimina acel lichid gălbui şi cald în vasul uni closet străin. De aceea am învăţat să-mi controlez necesitatea de a face pipi. Înainte de a pleca de acasă eu însămi le ceream să mă ducă la baie. Lucru pe care părinţii mei îl apreciau, şi chiar se lăudau cât de precoce sunt, atunci când aveau musafiri: „Ştiţi că Martina pe cât e de mică deja ştie să se ceară la baie?”, spuneau cu un zâmbet plin de satisfacţie pe buze. Eu ştiam că dacă făceam pipi de-acasă vor trece câteva ore până ce voi simţi din nou nevoia să merg la toaletă, ceea ce din start îmi dădea un anumit avantaj de timp. În plus, am învăţat şi care era simbolul ce-ţi indica toaletele din localurile publice. Desenul simplist al unei femei, patru linii şi un cap cu părul lung sau un triunghi care însemna o fustă. Şi mereu reuşeam să mă abţin până ce vedem semnul acela. Ştiam că dacă exista vreo toaletă pe aproape, demersul de a mă duce să fac pipi nu reprezenta o povară atât de mare pentru părinţii mei, iar enervarea lor se va diminua în mod considerabil. Din acest motiv, chestiunea cea mai importantă din viaţa mea nu era să urmez instinctul presiunii lichidului din vezică pentru a-l elimina, ci reprezentarea unui simbol, o etichetă lipită pe o uşă. Am început, atunci, să-mi stabilesc priorităţile. Iar priorităţile mele erau clar îndreptate înspre ideea de a mă concentra asupra semnificaţiei pe care faptele o căpătau, şi nu a esenţei lor, astfel încât ceea ce se petrecea în concret pierdea contur, în timp ce simbolul întregului ansamblu de circumstanţe se amplifica.

Îmi amintesc de o zi în care, cu toate că cerusem să merg la baie înainte de a ieşi din casă, după ce trecuseră câteva ore am simţit nevoia să fac pipi. Ca de fiecare dată, mi-am pus în mişcare mecanismul de aştepare a simbolului eliberator, ce mi-ar fi permis să pot cere să mă duc la toaletă fără să produc mari dezastre în planurile părinţilor mei. Dar, din nefericire, timpul de aşteptare a fost mai mare decât cel pe care-l socotisem, iar cum eu nu eram dispusă să deschid gura nici dacă mă omorau, vezica şi-a văzut de treburile ei. Când am simţit lichidul acela cum se scurgea pe picioarele mele, nu m-am mai gândit la nimic. Doar o secundă mi-a trecut prin minte cât de vinovată mă simţeam, asta da, mă simţeam vinovată, dar a pus stăpânire pe mine o senzaţie de incredibilă plăcere, încât m-am abandonat

şuvoiului de pipi în toată splendoarea lui. Şi nu numai că am lăsat ca lichidul să iasă din mine prin inerţie, nu, l-am ajutat şi am împins cu toată forţa, mi-am desfăcut pulpele pentru ca urina să poată ieşi mai uşor, am împins cu toată puterea, am manevrat acest dispozitiv natural cu senzaţia ciudată a cuiva care descoperă o nouă şi minunată jucărie între picioare. Urina curgea trecând prin textura chiloţeilor şi a ciorapilor, eu îi simţeam umezeala şi căldura pe piele în timp ce lichidul tot continua să şiroiască fără întrerupere, iar eu îmi doream să iasă şi mai mult, tot mai mult, ca să prelungesc acea senzaţie de plăcere pe care tocmai o avusesem. Atât de mare a fost cantitatea de pipi vărsat, încât pantofii îmi bălteau, iar imediat picioarele mele au început să înoate într-un lac călduţ. De fiecare dată când încercam să fac un pas era ca şi cum m-aş fi bălăcit într-o băltoacă din parc, într-o zi ploioasă. Într-o zi cu ploaie aurie.

Fireşte, n-am spus nimic. Nu mi-am mărturisit mojicia, printre altele fiindcă învăţasem să tac, iar tăcerea o practicam tot timpul. Prin urmare, cum părinţii mei nu băgaseră de seamă accidentul, adevărul a ieşit la iveală abia când am ajuns acasă. Când a sosit clipa să mă dezbrac, mama şi-a dat seama de îndată ce mi-a scos primul pantof. Explozia a fost teribilă. Şi-a ieşit din minţi, m-a târât de-o ureche până la tata şi mi-a dat jos ciorapii şi chiloţeii, lăsându-mă în pielea goală de la mijloc în jos ca să-i arate rezultatul crimei mele. „Uite, uite fii-ta, ce scârbă, s-a pişat pe ea şi n-a zis nimic.” L-a asmuţit pe tata, care imediat, într-o zecime de secundă, fără să-şi schimbe expresia chipului său pietrificat, mi-a tras o palmă. „Treci în pat, în seara asta nu mănânci”, a spus în cele din urmă cu acelaşi rictus de scârbă şi dispreţ cu care însoţise şi palma pe care mi-o dăduse. În timp ce mă îndreptam spre patul meu, l-am auzit cum comenta: „În ce hal o fi murdărit bancheta maşinii…”

Din acea zi mi-a rămas întipărit în minte că a simţi plăcere atunci când faci pipi e un lucru rău. Eram o scârbă pentru că mă lăsasem purtată de o forţă interioară care îmi ţâşnea din trup. Iar aceasta era prima lecţie: nu trebuia să mă las condusă de nici un fel de imbold interior, de nici o pornire.

Problema este că, mai devreme sau mai târziu, instinctele reprimate ies la iveală, tocmai când nu te aştepţi. Apar într-un moment nepotrivit, amplificate, năprasnice, ne fac să ne simţim teribil de ruşinaţi, la fel ca atunci când timp îndelungat ne abţinem să facem pipi şi în cele din urmă şuvoiul pe care îl eliminăm ţâşneşte ca o cascadă nesfârşită, iar uneori ne dăm drumul chiar în mijlocul străzii, sub privirile trecătorilor.

În afară de acea grabă, nu-mi amintesc mare lucru din copilărie. E ca şi cum s-ar fi şters o parte din filmul vieţii mele, filmul acelor ani. Mereu m-am gândit că timpul copilăriei mele a fost lipsit de originalitate, plictisitor până în măduva oaselor, aşa încât l-am şters din memorie dintr-o chestiune de amor propriu. N-am suportat niciodată banalitatea, prin urmare, anulând partea cea mai mediocră a existenţei mele, mă eliberam

pentru totdeauna de acea prezenţă demnă de dispreţ din biografia mea. Dar, de câtva timp încoace, acest mod de gândire nu mă mai mulţumeşte. Judecata mea se construieşte acum pe alt temei. E foarte posibil să nu fi fost nici măcar nevoită să şterg amintirea copilăriei. Poate că nici n-am avut parte de copilărie. Iar ceea ce păstrez înăuntrul meu este trauma unui pustiu de necuprins. Oricum, acest gol care nu poate fi umplut cu nimic este o prăpastie de netrecut, din care izvorăsc frânturi de trăiri perceptibile doar prin simţuri. Şi toate au legătură cu trupul; iar mai târziu cu sexul. De fapt, dacă trebuie să pun în lumină imaginile din viaţa mea trecută pe care le păstrez cel mai clar, acelea sunt, fără îndoială, legate de sex. Sunt cele pe care le retrăiesc cu cea mai mare plăcere, cu extremă exaltare, ca şi cum ar fi singurele mele legături cu realitatea, acele experienţe care demonstrează că am trăit. Nici măcar succesele mele profesionale, ori iubirile din trecut, nu au lăsat o urmă atât de puternică şi tangibilă ca aceea pe care sexul mi-a întipărit-o pe piele şi în privire.

E ciudat ca o persoană ca mine, obişnuită încă din copilărie să-şi ignore în mod intenţionat necesităţile fiziologice în favoarea celor intelectuale, să se agaţe cu atâta putere de aceste imagini carnale ce dau formă hărţii timpului trăit. Acea colecţie de sărutări, mângâieri, orgasme şi sex, acea colcăială de trupuri, acea frecare de toţi ceilalţi reprezintă elementele unui album ciudat, dar care îmi aparţine în aceeaşi măsură ca propriul nume ori data naşterii. Formează jurnalul a tot ceea ce am fost. Nu sunt decât o fărâmă de carne din care toţi s-au înfruptat, de moment de plăcere efemeră, de gingăşie şi de desfrâu, de pătimaşă eroziune. Un sac de cenuşă veşnic fierbinte, înveşmântat în straie de carne îndelung pipăită. Iar în plus ruşinea, sentimentul că sunt smintită, păcătoasă, murdară, indecentă, depravată, scârboasă, curvă, vicioasă.

Iar dacă asta sunt, prin aceste rânduri v-o fac cunoscut. Albumul nudurilor mele ţesut cu firul unei poveşti invizibile.

Damian şi whisky-ul călduţ

La noi acasă, mângâierile nu se împărţeau cu dărnicie. Nu-mi amintesc să fi fost mângâiată decât atunci când aveam oaspeţi, iar eu răspundeam rapid şi cât se poate de satisfăcător oricărei solicitări venite din partea părinţilor mei. Era normal să-mi ceară să fac giumbuşlucuri în faţa prietenilor sau a rudelor. Încercaseră să mă facă să învăţ baletul, şi adevărul e că eu mi-am dat toată silinţa ca să le fac pe plac, profitând la maximum de cursul la care mă înscriseseră. Am învăţat imediat să sar în acel mod ridicol, să am ţinută şi să zâmbesc vesel. Mă chemau şi îmi ordonau să mă îmbrac în tutu, iar la un moment dat anunţau invitaţilor intrarea mea, cu primele acorduri din *Lacul lebedelor* care se făceau auzite prin boxele pick-upului. Toţi aplaudau când îmi făceam apariţia prin spaţiul dintre cele două fotolii aflate în salon, salutând politicos cu o reverenţă, îndoind piciorul drept în spate şi desfăcând braţele ca două toarte. Apoi dansam puţin, iar când voiau să termin, dădeau treptat sunetul tot mai încet, astfel încât părea că într-adevăr piesa muzicală ajunsese la sfârşit. Eu ştiam foarte bine ce însemna acel semnal şi atunci muream pe loc, de exemplu, mă unduiam căzând pe covor. Apoi mă ridicam de pe jos, salutam din nou, compunându-mi o figură exagerat de teatrală şi, dintr-o dată, luam o poziţie băţoasă, ridicând bărbia şi zâmbind asistenţei. Urmau atingerile prieteneşti pe spate, mângâierile uşoare pe cap şi vorbele de rigoare adresate de data aceasta invitaţilor: „Aţi văzut? Martina dansează mai bine pe zi ce trece. E un copil superdotat”. Iar din acest moment nu mă mai băgau în seamă şi se amestecau cu toţii într-o discuţie aprinsă şi solemnă despre aptitudinile mele, în timp ce eu deveneam o mobilă din salon, o piesă în plus — fără nici o importanţă sau semnificaţie anume — din ansamblul obiectelor decorative care însoţeau tăcute acele încântătoare serate. Încetam să mai exist, la fel ca înaintea apăriţiei mele pe scenă, şi rămâneam într-un colţ fără să ştiu ce să fac, cu capul ascuns între umeri.

Într-una din acele după-amiezi de balet a trebuit să dansez pentru un oaspete al părinţilor mei pe care eu nu îl cunoşteam. Era un prieten pe care îl aveau de puţin timp, căsătorit cu o femeie impunătoare şi vorbăreaţă. Bărbatul acela era extrem de educat, avea o voce plăcută şi gravă, iar când vorbea îşi mişca mâinile într-un mod armonios, astfel încât eu nu puteam să-mi iau ochii de la el, hipnotizată de mişcările braţelor lui asemenea baghetei unui dirijor. Domnul acela s-a îndreptat spre mine, iar eu ca un automat m-am apropiat de el, profitând de babilonia produsă în cadrul unei discuţii înfierbântate. M-a luat de mână şi m-a mângâiat pe faţă cu atâta gingăşie, că până şi azi, după atâţia ani, pot să-mi amintesc de parcă acum s-ar fi întâmplat. Şi-a apropiat chipul de obrajii mei şi m-a sărutat cu gura întredeschisă. Îmi amintesc perfect, fiindcă nimeni nu mă mai sărutase aşa

înainte, cu atâta putere şi stăruinţă, lăsându-mi urma buzelor pe obraz. Sărutarea aceea nu era ca şi celelalte, superficiale. „Bună, scumpo, ce frumuşică eşti, cât ai crescut, mua, mua.” Nu, aceasta nu era o sărutare de complezenţă; nu era vorba de un adult care sărută un copil fără să-i pese în nici un fel de prezenţa sa. Era sărutarea pe care un domn i-o dădea unei fetiţe care se numea Martina. O sărutare personalizată. Nimeni, şi zic bine, nimeni nu mă mai sărutase aşa înainte, nici măcar părinţii mei. Şi am rămas paralizată cu ochii ţintă la el, încercând să descopăr ce fel de rasă ciudată era. Apoi mă apucă de mijloc, mă trase spre el şi îmi spuse, şoptindu-mi la ureche, cu vocea aceea catifelată, că eram o fetiţă specială, că el îşi dăduse seama de lucru acesta, că eu eram spe-ci-a-lă. Se numea Damian, iar în seara aceea, la cei şapte ani pe care îi aveam atunci, m-am îndrăgostit pentru prima oară.

Din acel moment şi de fiecare dată când părinţii mei anunţau vizita cuiva, eu întrebam numele celor care urmau să vină. Când numele lui Damian se afla pe listă, inima începea să-mi bată şi mă perpeleam până ce-l vedeam că se iveşte la uşă. Eu căutam să mai primesc şi alte sărutări, şi alte priviri, şi alte fraze personalizate ca acelea pe care mi le oferise în prima zi. Acum ştiu că, în fond, căutam să mă simt reală, să simt că trezesc interesul cuiva prin mine însămi, să fiu apreciată nu ca o marionetă amuzantă, care face ceea ce i se spune, ci ca o fetiţă sensibilă şi delicată, dispusă să se dăruiască cu toată încrederea atunci când cineva îi va arăta afecţiune. Nu pentru ceea ce face, ci pentru ceea ce este şi pentru ceea ce este capabilă să simtă.

Părinţii mei erau oameni de lume. Cu un nivel cultural peste medie şi, în ciuda faptului că standardul lor economic — cumsecade, fără îndoială — nu le permitea să-şi satisfacă adevăratul delir de grandomanie, nu se privau de la nimic. Aveau capricii scumpe, care li se năzăreau unul după altul, într-o cascadă fără sfârşit, şi de care se plictiseau imediat.

Când spectacolele mele n-au mai reprezentat o noutate şi nu-i mai impresionau pe prietenii lor, nu le-a mai păsat de cariera mea de balerină, care din această pricină a ajuns brusc la final. Dându-mi seama de lipsa lor de interes, eu însămi m-am blazat şi, dat fiind că, în realitate, dansam doar ca să le fac lor pe plac, fără o reală vocaţie n-am avut nici o problemă să abandonez lecţiile de balet. Aşa că am aruncat cu indiferenţă la gunoi balerinii aceia roz, chiar dacă parcă mă încerca un anumit sentiment de eşec.

Dar trebuia să-mi găsesc altă îndeletnicire care să atragă atenţia, prin care să-i pot cuceri şi mulţumi pe ceilalţi, prin care să-mi pot câştiga un loc în sânul familiei. Fiindcă fără ocupaţie, eu eram o nulitate sau cel puţin nu eram demnă de a fi luată în seamă şi nici de a atrage atenţia părinţilor mei, chiar dacă, în cazul în care mi-ar fi acordat-o, ar fi fost doar pentru câteva momente. Aşa că am început să mă ocup de pictură. Nu că aş fi făcut-o în mod conştient. Doar că într-o după-amiază de duminică în

care eu pictam, mi s-a năzărit să-i fac tatei un portret. M-am dus la el în birou, m-am ascuns după un fotoliu şi i-am desenat chipul în timp ce el vorbea la telefon. El nu şi-a dat seama de prezenţa mea fiindcă eu eram foarte silenţioansă, ca o cârtiţă, iar ei erau obişnuiţi să nu mă vadă chiar dacă mă aflam în aceeaşi încăpere; eram o parte indisolubilă a peisajului înconjurător, aşa că am putut-o face fără nici o problemă.

Când m-au chemat la masa de seară mi-am lăsat creioanele şi foile pe masă, iar după ce am terminat de mâncat, când să mă bag în pat, mama a descoperit portretul tatei şi a ţipat de uimire: „Asta ai desenat tu, Martina?" Eu am tăcut, ca de obicei, pentru că nu ştiam care va fi reacţia mamei, şi m-am prefăcut că n-aud. Dar ea a insistat şi n-am mai avut încotro decât să afirm cu un fir de voce. „Ai văzut, Juan, ce minunăţie? Eşti tu bucăţică ruptă. E chiar expresia feţei tale când eşti concentrat." Iar tata s-a apropiat ca să vadă şi au început să vorbească foarte excitaţi, exprimându-şi admiraţia faţă de lucrarea mea, exaltaţi ca doi descoperitori ai unui tezaur egiptean. „O să-i faci unul şi mamei, Martina? Nu-i aşa?", a întrebat mama cu înfrigurare. Iar eu am răspuns dând din cap în mod afirmativ, încântată să fiu din nou utilă, chiar dacă simţeam o oarecare senzaţie de sfârşeală în stomac. Va trebui să-mi dau toată silinţa, m-am gândit în sinea mea. Va trebui să îl fac perfect.

Din duminica aceea m-am dedicat portretisticii. Iar când aveam musafiri, eu apăream cu un caiet pe care mi-l cumpăraseră pentru acea ocazie şi le desenam portretele tuturor celor prezenţi. Era epuizant şi nu toţi îmi plăceau în mod egal. Dar eu făceam portrete pe bandă rulantă, zic aşa referindu-mă la cantitate, altminteri calitatea era excepţională, cel puţin aşa susţineau invitaţii. Când a sosit şi clipa mult dorită a vizitei lui Damian, arta mea ajunsese la cotele virtuozităţii tehnice ale unui pictor flamand şi la o impetuozitate în crearea chipurilor demnă de cel mai mare expresionist.

În momentul în care a trebuit să-mi îndeplinesc datoria de portretist al curţii regale am ocolit restul persoanelor prezente şi m-am îndreptat direct spre locul în care se afla Damian. M-am aşezat în faţa lui şi i-am desenat portretul ca şi cum aş fi pictat Capela Sixtină. Am folosit toată arta mea, iar când mi-am încheiat opera, i-am arătat-o mândră de mine. Damian a rămas perplex. N-a rostit nici o vorbă câteva clipe şi, în fine, a reacţionat, sărutându-mă cu putere, cu buzele întredeschise, udându-mi uşor obrazul. Simţind contactul gurii lui umede pe pielea feţei mele, obrajii mi s-au aprins într-un mod nefiresc, ca atunci când te înroşeşti din cauza unui lucru de care îţi este ruşine şi îţi face impresia că vei sfârşi cuprinsă de flăcări şi că trebuie să te bagi repede sub duş ca să stingi focul şi arşiţa care au pus stăpânire pe tine. Între timp, Damian, care părea că şi-ar fi dat seama de roşeaţa de pe chipul meu, mi-a sărit în ajutor ca un veritabil cavaler şi mi-a cerut să-i aduc puţină gheaţă ca să şi-o pună în pahar. Astfel am putut să ies în goană de acolo, strângând în mâini în drum spre

bucătărie o frapieră argintie. Dar, o dată ce m-am simţit în siguranţă departe de privirea oricui, tot nu puteam să-mi revin după acea sărutare fierbinte, care dăduse foc obrajilor mei. Dintr-o dată am simţit o puternică presiune în vezică, aşa ca şi cum mi-aş fi dat drumul la pipi în mod neaşteptat pe gresia din hol. M-am abţinut, căci nu aveam timp, şi am alergat să-i duc cubuleţele lui Damian, care aştepta să mă întorc.

Când am revenit în salon, toţi păreau intersaţi să asculte anecdota amuzantă pe care o povestea în acel moment unul dintre invitaţi, aşa că am putut să mă apropii de cavalerul meu fără să fiu observată, dat fiindcă, în plus, întâmplarea făcea să se afle în locul cel mai izolat din salon, departe de toţi cei prezenţi. Am aşezat frapiera în faţa lui, iar el mi-a cerut să-i pun în pahar două cubuleţe de gheaţă. Cum prezenţa lui mă zăpăcea, uitasem să iau cleştii de argint pe care mama îi întrebuinţa pentru gheaţă şi care rămăseseră pe masa barului. Aşa că am băgat mâna în frapieră şi am apucat primul cub cu degetele, simţind cum frigul şi umezeala gheţii îmi pătrundeau prin buricele degetelor. L-am lăsat să cadă în pahar cu toată grija de care eram în stare, dar whisky-ul stropi mâna lui Damian şi pe a mea. Am devenit foarte nervoasă pentru că făcusem lucrurile prost şi am vrut să-l şterg pe mână cu palma mea, dar n-am făcut decât să-l ud şi mai rău, prosteşte. Totuşi el nu părea supărat. Mă privea intens şi zâmbea tandru. „Ai nişte mâini minunate, Martina”, îmi spuse, „delicate şi fragede ca petalele unui trandafir udat de ploaie.” La auzul acelor vorbe, muzica lor mi-a coborât prin trup până în pântece, cu rezonanţa ecoului unui prodigios acord de vioară, încordându-mi muşchii şi dându-mi aripi, provocându-mi furnicături în ceafă şi care mi se prăvăliră direct în vezică. Acea scurtcircuitare excitantă a repercutat cu atâta intensitate asupra măduvei mele osoase, încât n-am putut să mai suport presiunea urinii pe care de o bună bucată de vreme încercam să o rabd. Şi s-au deschis stavilele fără ca eu să le pot opri. Am simţit cum urina trecea prin chiloţei şi cum îmi cobora pe picioarele goale pe dedesubtul rochiţei. Doar Damian observă lichidul şiroind pe covor, fiindcă ceilalţi râdeau în momentul acela de bancul ajuns la punctul culminant, iar eu nu puteam să-mi ridic ochii de jos, atât de ruşinată, încât mi-aş fi dorit să mă volatilizez într-o zecime de secundă, pe punctul de a izbucni în lacrimi, de groaza consecinţelor teribile, pe care, dintr-un moment într-altul, urma să le văd, din pricina faptei mele iresponsabile şi, mai ales, fiindcă a face pipi pe mine chiar în faţa lui Damian era cea mai mare catastrofă pe care destinul mi-o punea în faţă. Din acea poziţie am putut vedea, uimită, cum Damian se apleca pe furiş şi atingea băltoaca de pipi, îmbibându-şi mâna în urina mea călduţă, pentru ca apoi să-şi bage în gură unul dintre degetele ude de pipi. Şi-a lins degetul şi imediat mi-a cerut să-i arăt unde este baia. Mi s-a părut ciudat, deoarece el ştia exact unde se afla baia, dar l-am ascultat fără să crâcnesc, căci mi se ivise pentru a doua oară ocazia să fug din faţa pericolului, amânând astfel inevitabila confruntare cu părinţii mei.

Damian m-a luat de mână, iar eu l-am târât până în acea parte a casei unde se afla baia principală, simţind cum dârele lăsate de pipi mi se uscau pe pulpe, trăgându-mă parcă de piele, şi cum lichidul îmi clipocea în pantofi. În drum spre toaletă, el îmi ceru să-l duc *la mine în baie*, iar eu fără să mă gândesc la comportamentul său neobişnuit, am schimbat imediat direcţia şi l-am dus direct în baia de lângă camera mea.

Odată ajunşi acolo, mi-a spus să intru cu el, şi din nou l-am ascultat supusă. A închis uşa cu zăvorul şi s-a aşezat pe closet. M-a apucat de mână şi mi-a explicat ce planuri avea. Urma să mă ajute să mă schimb pentru ca nimeni să nu-şi dea seama de ceea ce mi se întâmplase, mi-a povestit că şi el păţise exact acelaşi lucru când era mic şi că se simţise atât de prost, că încă îşi mai aducea aminte de groaza pe care i-o provoase acea situaţie, de scandalul pe care i-l făcuseră părinţii lui şi de ruşinea pe care i-o stârnise propria sa urină, când a udat podeaua sufrageriei de faţă cu toţi musafirii. Îmi mai spuse să nu-mi fac griji, că era ceva natural, şi chiar frumos, să-ţi dai drumul la pipi în potop, să te abandonezi plăcerii de a satisface o nevoie imperioasă a trupului. Mi-a spus că de multe ori normele sociale sunt contrare naturii umane şi că, în ciuda faptului că suntem obligaţi să le respectăm, dat fiind că trăim în societate, când instinctul îşi găseşte eliberarea prin zona aflată între picioarele noastre nu trebuie să ne simţim prost de parcă am fi săvârşit un lucru nepotrivit. Şi ca să-şi sfârşească în mod apoteotic discursul, şi-a vârât mâinile pe sub rochiţa mea, mi-a dat jos chiloţeii, mi i-a scos, şi i-a apropiat de faţă, şi i-a trecut pe la nas şi pe la gură, cu o expresie de extaz pe chip, asemeni cuiva care inspiră parfumul unui trandafir, iar apoi îi suge petalele catifelate. După aceea mi-a şters faţa cu chiloţeii şi am putut simţi umezeala şi mirosul amărui al propriului meu pipi, iar dintr-o dată urina nu mi s-a mai părut atât de groaznică, ci am simţit-o ca pe ceva care îmi aparţinea, o parte din mine cu care mă reîntâlneam după mulţi ani de absenţă.

Apoi Damian s-a uitat la ceas şi mi-a spus că trebuia să ne grăbim. După aceea şi-a continuat grăbit misiunea. Mi-a scos pantofii şi ciorapii uzi. A umplut bideul cu apă, m-a aşezat deasupra lui şi m-a spălat cu profundă gingăşie, aşa cum niciodată n-o mai făcuse nimeni. Şi-a pus în palmă mult săpun lichid şi m-a săpunit pe pulpe şi la păsărică şi la funduleţ. Doar că-mi amintesc de scena asta şi mă umezesc de plăcere, simţind mâinile lui Damian pline de gel cum mă atingeau între picioare. Dar, la vârsta de şapte ani, o experienţă de genul acesta se trăieşte altfel, chiar dacă în realitate este prima fază a ceea ce poate simţi o femeie adultă, căreia i s-ar face acelaşi lucru. Senzaţia de plăcere sexuală este un cip de memorie pe care îl purtăm de la naştere, dar când suntem copii nu ştim cum s-o numim, iar atât timp cât nu face parte din vocabularul nostru incipient, nu suntem în stare să o înţelegem, să o traducem într-un limbaj conştient, fiindcă încă nu i-a venit momentul. Aceasta este bariera copilăriei. Şi acest lucru face ca acum eu să pot rosti într-o formă coerentă

cu subiect şi predicat ceea ce o fetiţă, fie ea şi foarte precoce, niciodată n-ar putea povesti în acelaşi fel.

De aceea eu l-am trăit pe Damian, i-am trăit degetele care îmi mângâiau pielea, mâinile pline de săpun care mă frecau, aşa cum îl înţelegeam eu pe atunci. Un Făt-Frumos care mă salva din ghearele ruşinii, un erou în carne şi oase care mă învăţa să-mi doresc urina, să-mi iubesc impulsurile cele mai primare, care îmi arăta comoara cea mai minunată din toate câte cunoscusem. Un erou care mă spăla cu gingăşia unei mame care-şi spală puiul ce tremură. Un erou ce îmi îngrijea rana celei mai teribile groaze cu mângâieri uşoare şi jucăuşe. De aceea eu l-am trăit pe Damian ca pe mâna întinsă în mijlocul singurătăţii eterne. O mână care, în timp ce mă mângâia între picioare, îmi explica mai multe lucruri despre mine decât ar fi făcut-o o sută de enciclopedii laolaltă.

Când a terminat să mă spele mi-a spus să fac pipi în apa din bideu, care părea un ceaun pus la foc, plin de clăbuc. L-am privit întrebător, ca şi cum nu mi-ar fi venit să-mi cred urechilor ceea ce îmi spunea, iar el, cu un gest de complicitate, mi-a făcut cu ochiul, confirmând astfel spusele. Atunci eu nu m-am mai gândit la ce e bine şi la ce e rău, la ce trebuia şi nu trebuia făcut, la ceea ce e corect ori incorect şi am împins cu toată puterea de care m-am văzut în stare, căci simţeam că încă mai aveam mult în mine de dat drumul; şi am făcut-o în cinstea lui, cu mândria ostentativă a unui toreador care dăruieşte urechile şi coada taurului iubitei sale ce-l priveşte din tribună. Când văzu că pipiul cădea în apa tulbure a bideului, Damian îşi băgă mâinile făcute căuş sub jetul de urină, iar căuşul palmelor i se umplu până la refuz de lichidul galben pe care şi l-a dus la gură şi l-a sorbit ca şi cum ar fi băut al treilea whisky din acea noapte, dar de acea dată licoarea era aburindă şi fără gheaţă. „Vezi, Martina?”, mi-a spus. „Acest lichid este nectarul pântecului tău. Nimic ce aparţine trupului tău nu este urât ori murdar.”

Mărturisesc că atunci când l-am văzut pe Damian bându-mi urina, am rămas stupefiată. Nu puteam să înţeleg cum se făcea că acel bărbat fascinant şi minunat, atât de frumos şi atât de politicos, stătea acolo cu mine, acordându-mi atâta atenţie. Eu nu meritam atâta onoare, iar acel adevăr îmi fusese revelat cu mult timp înainte. Nimeni nu pierduse nici măcar zece minute din viaţa sa ca să mă ajute să-mi rezolv problemele. De fiecare dată când părinţii mei se ocupau de mine era doar că să mă ajute să-mi rezolve necesităţile fireşti ori fiindcă eu produsesem un conflict care, de fapt, îi privea în mod direct. Dar, în afară de faptul că îmi sărise în ajutor, Damian îmi mai şi bea pipiul, acel lichid mizerabil pe care eu nu puteam să evit a-l purta în mine şi pe care mă vedeam constrânsă a-l expulza la un moment dat, aproape fără nici un control, se dovedea a fi o experienţă pe care niciodată nu mi-aş fi putut imagina că o voi trăi.

În faţa acestui gest extravagant eu nu puteam să adopt decât două tipuri de atitudine. Prima, să cred că Damian era un nebun care se delecta

cu tot ce era mai scârbos în viaţă, adică tocmai cu ceea ce toţi ceilalţi refuzau în mod visceral, iar a doua, să consider că Damian avea dreptate, iar nebuni erau ceilalţi. Cum vă puteţi imagina, m-am decis pentru a doua opţiune. Poate că din intuiţie ori fiindcă adevărul alege cele mai misterioase căi pentru a se face cunoscut, mai ales fiindcă Damian era salvatorul meu, iar cel care îi întinde o mână de ajutor celuilalt merită cel puţin să nu fie etichetat drept nebun.

Chiar în momentul în care Damian, după ce-mi ordonase să mă duc la mine în cameră ca să-mi caut chiloţi şi ciorapi curaţi, mă îmbrăca de parcă eram o păpuşă, am decis ca el să fie alesul meu, pentru mâinile lui calde şi fine, ferme şi care ştiau să dezmierde, pentru vocea lui spartă şi stăpânită, care părea că e în stare să cuprindă toate visele transformate în realitate, pentru privirea lui melancolică şi atentă, pentru felul lui manierat de a se purta. Şi pe măsură ce eram şi mai decisă ca el să-mi fie alesul, pătrundeam în lumea lui, în felul său de a înţelege tot ceea ce se întâmpla, mă alăturam sectei lui, mă dăruiam în întregime modului său de a vedea lucrurile. Astfel încât mă îndepărtam enorm de toţi ceilalţi şi îmi construiam o barieră care să mă apere de ei. Şi deja presimţeam că, în afară de norocul acelor momente petrecute împreună, mă voi simţi încă şi mai singură pe lume, pentru că a-i lua partea lui Damian însemna excluderea mea automată din schemele familiei şi, de asemenea, pentru că Damian — singurul tovarăş în aventura mea solitară — va dispărea de lângă mine în doar câteva clipe.

Când ne-am luat rămas bun, mi-a lăsat pe buze o sărutare de fluture, atât de delicată, încât aripile gurii lui au fost duse de vânt înainte ca eu să-mi fi putut da seama de fermecătoarea lor atingere, de forţa lor herculeană. Iar apoi a plecat, străbătând coridorul, aranjându-şi cravata şi adoptând ţinuta unui desăvârşit *gentleman.*

Stăpânul meu

Primul sărut pe gură mi l-a dat Damian. Tocmai v-am povestit cum s-a întâmplat. De acord, n-a fost o sărutare riguroasă, cu limba, dar pentru mine a fost primul sărut de femeie. La vârsta de şapte ani. Probabil că mulţi dintre voi gândesc că exagerez în aprecieri şi vă puneţi întrebarea până la ce punct precocitatea pe care mi-o atribui corespunde realităţii, dar conştiinţa feminităţii nu numai că este întipărită în genele ereditare, dar se şi dezvoltă încetul cu încetul, încă din leagăn. Iar Damian m-a făcut să mă concentrez asupra acestui aspect. Chiar dacă vin din fabrică prevăzute cu mecanismul adecvat, fetiţele au în plus nevoie ca un bărbat să le declanşeze — într-un mod oarecare — dispozitivul de aprindere a feminităţii. Ca prim contact masculin, tatăl ar trebui să fie, ca mascul al speciei, cel însărcinat cu injectarea în sângele copilei sale a acelui revelator, dar, în lipsa tatălui, oricare alt mascul o poate face. Şi nu o spun cu indiferenţă sau cruzime, desconsiderându-l pe tatăl meu, dar în această privinţă el nu şi-a făcut datoria sau nu a ştiut să şi-o facă. M-a lăsat pe jumătate creată şi adevărul e că iniţierea mea ca femeie s-a produs prin intermediul lui Damian. În plus, mă gândesc că dacă nu ar fi fost el, niciodată n-aş fi scris aceste pagini, niciodată n-aş fi putut exprima ceea ce sunt, în ciuda faptului că mi-au trebuit aproape patruzeci de ani ca să ajung la momentul acesta. Atingerea lui magică m-a însoţit întreaga viaţă şi chiar dacă pentru mult timp m-am simţit prizoniera unui comportament robotizat, servind cauza prostiei, adoratul meu Damian călătorea în acest timp înăuntrul meu, cuibărit între coastele mele, asemenea unui pasager clandestin ce întreţine permanent aprins focul intimităţii autentice pentru ca acesta să nu se stingă niciodată.

Din momentul în care Damian mi-a băut urina şi m-a sărutat, m-am gândit neîncetat la el. Cred că m-am îndrăgostit de Damian nebuneşte, aşa cum doar o fetiţă de şapte ani poate să o facă. În mod confuz, doritoare de cunoaştere, împinsă de un sentiment ancestral şi, mai ales, din nevoia de a mă simţi cineva, nu un obiect programat care ştie să facă bine ceea ce i se comandă. Curiozitatea mea a declanşat atunci o trecere către exagerarea cea mai nebunească, iar eu căutam ca o căţeluşă lacomă culcuş în poalele unui stăpân care să-mi arate calea spre ceea ce este esenţial, răspunsul la toate întrebările. Iar cum Damian era un râu subteran, prezent, dar nu şi vizibil, şi nu-l aveam lângă mine, am căutat alte căi, în timp ce aşteptam să fie din nou invitat la noi acasă. Zilele au devenit o agitată şi palpitantă pendulare înăuntrul şi în afara lumii, în căutarea cunoaşterii, în aşteptarea dorinţei mele. Dacă nu puteam să-l am pe Damian, îmi linişteam sufletul dezvoltându-mi inteligenţa, cu scopul de a putea aduce drept ofrandă stăpânului inimii mele un creier bine lubrifiat atunci când va fi să se

întoarcă.

În acel moment, eu asociam inteligenţa cu trupul. Era singurul meu atu. Cel puţin singurul care îmi aparţinea realmente numai mie. Fiindcă acumularea de cunoştinţe intelectuale, plus dezvoltarea abilităţilor mele practice reprezentau baza speranţelor pe care părinţii mei şi le puseseră în mine, iar cum eu luasem decizia să mă rup de ei pentru a fi de partea lui Damian, nu voiam să insist pe acest plan. Da, o făceam, e adevărat. N-am să neg. Mă dedicam dureroasei obligaţii de fi utilă pentru a putea să trăiesc alături de ei şi să-mi câştig astfel pâinea cea de toate zilele, dar ca un fel de medicament rău la gust pe care îl înghiţeam imediat, ca mai apoi să mă pot refugia cât mai repede în scorbura adevăratelor mele nevoi, acelea pe care doar eu puteam să mi le satisfac. În aparenţă, continuam să-mi cultiv imaginea de fetiţă cuminte, să fac ceea ce aşteptau de la mine, şi cu cât mai bună trebuia să fiu, cu atât mai rea îmi doream să devin, drept compensaţie. Tocmai ceea ce părinţii mei detestau reprezenta hrana existenţei mele oculte, ceea ce într-adevăr mă stimula. Iar eu îmi desfăşuram această viaţă în tăcere, pe ascuns, fără nici o tovărăşie. Personalitatea mi s-a scindat în două părţi care se duşmăneau, dar care trebuiau să convieţuiască în acelaşi trup. Aveam nevoie de amândouă. Cea dintâi îmi era necesară pentru a continua să primesc binecuvântările progenitorilor mei şi să evit astfel ca, într-o bună zi, să-şi dorească să se descotorosească de mine, aruncându-mă în timpul nopţii într-un tomberon. Iar cea de-a doua îmi servea ca să mă pot distra şi să mă joc în stilul meu. Mai târziu am capitulat şi m-am vândut, transformându-mi comoara secretă într-o nouă armă pentru a fi din nou ireproşabilă şi utilă, iar în cele din urmă, am contopit aceste două chipuri ale mele într-unul singur. Din pricina aceasta şi pentru că mângâierile lui Damian au fost doar câteva, cât să le număr pe degetele de la o mână, şi pentru că am fost a lui fără să fi fost, mi-a rămas ca un cadou otrăvit umbra neliniştii ce îşi găsea pacea în braţele unora şi ale altora, astfel încât nevoia mea nemăsurată de mângâiere, împreună cu rigurosul meu mod de a mă programa pentru a fi utilă, plus rapiditatea cu care înţelegeam ce se aştepta de la mine m-au transformat în cele din urmă, cu timpul, într-un obiect sexual perfect.

Cei buni şi cei răi

Dar povestea cu Damian nu se sfârşeşte aici. Gingaşele sale mângâieri ce-mi alintau păsărica de fetiţă înspăimântată de scurgerea urinii pe covorul din sufragerie şi-au lăsat amprenta pe vulva mea. Amprenta taurului din el. Nu spun că m-am excitat atunci, n-am să exagerez, până într-atât, consecinţele acelei spălături în bideu. Totuşi, am simţit ceva asemănător. Într-un anume fel, Damian m-a dezvirginat, simbolic vorbind.

Să fii tată e un lucru complicat şi fiecare trăsătură de comportament faţă de copii este ca un elastic, care, în funcţie de cum îl tragi sau cum îl laşi să sară, poate să plesnească sau, din contră, să treacă neobservat. În ceea ce priveşte sexualitatea, unii părinţi întind prea mult coarda şi-şi violează fiicele, fiindcă nu au fost în stare să pună măsură în demersurile de feminizarea ale acestora. La celălalt pol se află acei taţi care se inhibă complet, dintr-un exces de zel în îndeplinirea datoriile morale şi de teama propriilor instincte. Aceştia îşi lasă copilele în voia sorţii, create pe jumătate, abandonându-le când încep să fie conştiente de sexul lor. Asta a făcut tata cu mine. A refuzat să mă mai mângâie încă din fragedă copilărie, iar o dată cu alintările lui a dispărut şi principala mea sursă de cunoaştere a fenomenului erotic şi emoţional, hrana vieţii mele de mai târziu. M-a lăsat în mijlocul lumii goală şi fără arme de apărare. Iar cel mai trist e că niciodată nu mi-a dat vreo explicaţie. Fiindcă eu aş fi putut înţelege orice mi-ar fi spus, aş fi înţeles tabuurile, obstacolele impuse de societate, imperativele moralităţii, dacă mi-ar fi explicat toate acestea, aşezată pe genunchii lui, acoperindu-mă de sărutări şi mângâieri pline de tandreţe. Dimpotrivă, într-o bună zi, s-a transformat într-o absenţă, într-o umbră care mi se adresa doar ca să-mi sărbătorească succesele şcolare sau ca să mă dojenească cu asprime, atunci când nu făceam ceea ce trebuia.

Aşa stând lucrurile, Damian a devenit, în mod inconştient, martorul uceniciei mele în arta feminităţii, rol pe care tata — primul amant frustrat al vieţii mele — îl lăsase neterminat. El m-a învăţat că existau două lumi contrare, una care îmi spunea că a face pipi pe mine avea un farmec aparte şi chiar mă premia cu miracolul unei purtări blânde şi tandre, şi o alta în care acelaşi lucru însemna declanşarea furiei, a reproşurilor părinţilor mei, care mă făceau cu ou şi cu oţet şi mă pedepseau să mă duc la culcare fără să mănânc. Iar această schemă atât de simplă mi se părea absurdă şi ilogică, fiindcă îmi distorsiona imaginea despre lume în aşa manieră, încât nu mai ştiam unde se aflau cei buni şi unde cei răi.

Ceea ce ştiam cu adevărat să discern era ce anume îmi plăcuse cel mai mult. Fără îndoială, pe scala mea de valori alesesem ca favorit felul de a se purta al lui Damian, iar ca o consecinţă a acestui fapt am început să cred că nu era lucru curat cu mine, pentru că îmi plăcea exact ceea ce se

presupunea că era rău, dăunător, josnic. Şi am început să trăiesc cu acest adevăr inculcat cu forţa, cu acest secret cusut de faţa ascunsă a identităţii mele. Pentru că cel mai bun lucru al celor buni era să nu ai contact carnal. Iar cel mai bun lucru al celor răi era să ai contact carnal.

Dar dovada concludentă că lumea e împărţită în lucruri bune şi lucruri rele am primit-o într-o seară în care mama era plecată. S-a întâmplat doar câteva zile după întâlnirea cu Damian. Eu mă simţeam aiurea, dezorientată şi euforică în acelaşi timp, fiindcă descoperisem o nouă jucărie şi-mi doream să ştiu cât mai multe despre ea. Tata n-a avut încotro şi a trebuit să aibă grijă de mine pentru câteva zile, iar în prima zi, la ora obişnuită, m-a condus la baie ca să-mi fac toaleta de seară. M-a dezbrăcat fără grabă, meticulos, dar păstrând de fapt o oarecare distanţă. De vreo doi ani se dăduse la o parte de la această activitate şi mi se părea ciudat, şi plăcut totodată, să mă întâlnesc din nou cu el în acel spaţiu plin de oglinzi, de galben şi albastru. A durat ceva până ce mi-a scos ciorapii, mi i-a răsucit până jos, într-un rulou perfect, până la degetele de la picioare. Inventase sistemul ăsta când eram mai mică, ca să mă facă să râd. O făcea cu priceperea de odinioară, dar fără tragere de inimă. Îmi dădu jos, repede, chiloţeii de bumbac şi aş putea jura, chiar dacă s-a petrecut cât ai clipi din ochi, că şi-a aţintit privirea, fără cel mai mic gest care să-l poată da de gol, pe despicătura imberbă dintre picioarele mele. Sunt sigură că pentru câteva secunde imaginea aceea i-a rămas întipărită pe pupile, sculptată în relief, cu dalta, pe retină. Cu greutate mi-a dat jos rochiţa, sforţându-se să-mi scoată mânecile şi să-mi desfacă fermoarul şi e foarte posibil ca acest obstacol să-l fii inventat chiar el, ca să mă poată privi în voie fără ca eu să-l pot vedea, fiindcă aveam faţa acoperită de rochia făcută zdreanţă şi care nu-mi ieşea pe cap. În cele din urmă rochia s-a lăsat scoasă, iar tata m-a aşezat în cadă, apa era aşa de fierbinte că mă făcea să ţip de durere. M-am aşezat pe marginea căzii, opărită, iar tata a pus mâna pe răţuşca de cauciuc, aceea cu care eu obişnuiam să mă joc. Şi mi-a aruncat-o în aşa fel, încât a căzut exact în triunghiul format de pântece cu pulpele mele. Când am simţit atingerea aceea în zona intimă, mi-am desfăcut picioarele, sub un imbold inconştient şi mi-am înfipt răţuşca înăntru. Iar când am încercat acea senzaţie intensă şi lunecoasă pe care mi-o provoca jucăria, am început să mă frec cu ea fără ca nici măcar să-mi dau seama de ceea ce făceam cu adevărat, iar plăcerea aceea nouă, care-şi avea centrul în minuscula bucată de piele dintre picioarele mele, reuşea să-mi înfioare tot trupul. Văzând că jocul meu cu răţuşca era mai mult decât o distracţie copilărească, fiindcă eu aveam o moacă de căţea în călduri, zâmbeam lasciv şi îmi desfăceam din ce în ce mai mult picioarele ca burta răţuştii să mă poată mângâia şi mai bine, mişcând din ce în ce mai mult din şolduri şi cerându-i stăruitor din priviri să se uite la ce făceam, tata s-a crispat dintr-o dată şi mi-a poruncit cu un zbierat sălbatic să-i dau drumul răţuştii imediat. Dar eu n-am ştiut — sau n-am vrut — să observ semnalul

de alarmă evident care se oglindea în acea crispare şi, în loc să-l ascult, am încetat să mă mai frec, dar, în schimb, mi-am strâns picioarele cu toată puterea, astfel încât vârful ciocului mi s-a înfipt înăuntru şi trăiam o plăcere imensă să-l simt cum intra în mine, ca mai apoi să-l învinuiesc pe tata că nu era în stare să mi-l scoată de acolo. El a rămas ca trăsnit câteva clipe, uitându-se cum se umfla pubisul meu din cauza acelui obiect din plastic. După o clipă de şoc, tata a reacţionat în mod violent, văzând cum răţuşca aceea îmi ciugulea păsărica, şi a înşfăcat-o cu putere, trăgând de ea, încercând să mi-o scoată şi spunându-mi că fetiţele cuminţi nu fac aşa ceva. A tras în aşa fel, încât la început mi-a plăcut senzaţia aceea, fiindcă o mişca încet, într-o parte şi în alta, ca să vadă dacă o poate scoate, iar plasticul ud era tocmai materialul perfect care aluneca între picioarele mele producând forţa necesară ca să-mi poată stimula clitorisul. Era ca un vibrator delicat pe care tata încerca să mi-l scoată, apuncându-mă în acelaşi timp cu cealaltă mână de fese. La un moment dat chiar m-a durut, dar în ciuda acestui fapt, eu tot nu mă lăsam. Reuşisem, în sfârşit, ca acel domn atât de sobru să se joace cu mine; nu era să renunţ cu una cu două la plăcerea şi la distracţia mea. Tata era complet scos din fire, mi-a smuls cu brutalitate răţuşca, în aşa fel că eu a trebuit să cedez fiindcă am simţit o durere ascuţită, iar cu cât îmi relaxam mai mult muşchii ca să dau drumul jucărioarei, cu atât mai tare mă ustura între picioare şi îmi ieşeau lacrimi de durere. „Nu juca teatru, Martina”, îmi spuse tata, „ieşi din cadă şi şterge-te cu prosopul.” Eu am făcut ce mi-a spus, aşa cum am putut, sprijinindu-mi funduleţul de cadă şi sărind cu picioarele lipite, fiindcă nu mai aveam curajul să le desfac din cauza durerii pe care o simţeam, iar când m-am aşezat pe covoraş, am văzut cum mi se scurgea pe pulpe un firicel de sânge. Tata, care mă privea cu o figură acră, şi-a schimbat într-o secundă expresia feţei: sever şi speriat, mi-a spus să-mi desfac picioarele şi amândoi am putut să observăm că sângele izvora direct din pubisul meu. Eu nu înţelegeam ce mi se întâmpla. Simţeam doar că mă înţepa şi îmi zvâcnea locul acela, iar lichidul sângeriu mă avertiza că ceva nu fusese în regulă în jocul meu cu răţuşca. O paloare sumbră a umbrit chipul tatii, a devenit agitat, alarmat, deşi nu acţiona în nici un fel. În cele din urmă, mi-a pus un prosop în zona care sângera şi mi-a spus să apăs cât pot de tare, apoi a ieşit din baie, lăsându-mă acolo, nemişcată şi ţeapănă ca o statuie de grădină, despuiată şi încremenită, înfăşurată într-un giulgiu. După câteva minute interminabile s-a întors să-mi spună că-l sunase pe un prieten doctor — „Damian, îl cunoşti”, mi-a spus — şi a adăugat că-i povestise ce se întâmplase şi că acesta urma să vină cât de repede.

Când am auzit numele lui Damian, am crezut că leşin de bucurie şi chiar am reuşit să mă relaxez puţin, gândindu-mă că mulţumită acestui incident dureros îl voi revedea. Când a sosit, eu eram pe jumătate ameţită, întinsă pe pat şi jinduind la miracolul mâinilor sale. Damian i-a spus tatei să aştepte afară din cameră, printre altele fiindcă era atât de descompus şi

buimăcit că n-ar fi făcut decât să încurce şi, în plus, nu putea suporta să vadă sânge. Tata a ieşit repede din cameră, părea chiar mulţumit că nu e obligat să asiste. Era clar că situaţia îl depăşea şi că singurul lucru pe care şi-l dorea era să se trezească din acel coşmar cât mai repede.

Când am rămas singuri, Damian m-a sărutat delicat pe obraz, m-a mângâiat pe cap cu buricele ca de pluş ale degetelor şi mi-a şoptit tandru la ureche să nu-mi fac griji, că el a venit să mă ajute şi să am încredere în el. Apoi mi-a scos prosopul dintre picioare şi mi-a cerut să le desfac un pic. A scos din geantă o mică lanternă şi a luminat zona. Cu două degete mi-a desfăcut pubisul, labiile, lăsând vulva deschisă sub lumina intensă a lanternei. Atunci, ca prin minune, durerea dintre picioare a dispărut. Eram cu Damian. Din nou, acest bărbat timid şi distins, elegant şi fermecător, îmi venea în ajutor, doar pentru că eu mă aflam în pericol. „Ai văzut, Martina", mi-a spus. „Între picioare ai o căpşună atât de coaptă că şi-a revărsat sucul." Şi a adăugat: „E o căpşună atât de gustoasă, atât de zemoasă şi apetisantă, încât cred că am s-o mănânc pe toată." La auzul spuselor lui, mi-a revenit culoarea în obraji şi am râs cu poftă de gluma lui. Iar el a adăugat: „Vorbesc serios, draga mea. De fapt n-am s-o mănânc, dar am să ţi-o ling ca să spăl cu saliva mea sucul scurs din căpşună". Eu îl ascultam hipnotizată şi m-am lăsat în voia lui fără să opun nici o rezistenţă. Dacă el zicea că o să mă lingă acolo, eu eram convinsă că era obligatoriu s-o facă.

Sprijinită pe nişte perne enorme, puteam să văd în detaliu ce făcea Damian cu trupul meu. Aşadar, el şi-a apropiat gura de căpşuna în carne vie care se zbătea între degetele lui, a deschis buzele şi a lăsat să cadă peste ea o picătură de salivă. Apoi, cu limba a întins-o pe toată zona rănită. În contact cu lichidul dens, şi ca efect al mângâierilor acelei limbi care parcă zbura uşor pe piela mea, făcându-mi un masaj ca nişte aripi de fluture, am început să reînviu, mi-am relaxat muşchii tensionaţi până în acel moment şi m-am dăruit unei plăceri incredibile, simţind cum vulva mea nu mai ardea de durere, ci din pricina unei alte senzaţii, care izvora în partea inferioară a pântecelui meu. Dintr-o dată, înţepăturile se transformară într-o plăcere imensă, care, deşi complet nouă pentru mine, era totuşi pe atât de firească pe cât de inexplicabilă şi minunată o simţeam. Iar imaginaţia mea făcea şi mai plăcută acea experienţă, fiindcă limba lui Damian şi nu alta era cea care mă lingea. Timp de câteva minute Damian mi-a netezit cu limba tot pubisul, mi-a şters orice urmă de sânge, mi-a mângâiat orice cută a pielii, cu răbdarea unui restaurator de opere de artă care ar recompune o piesă de o valoare incalculabilă. Şi din nou îşi aduna saliva şi o lăsa să cadă peste carnea mea şi mă sugea cu o insistenţă epuizantă, cu o blândeţe ieşită din comun, aproape fără să atingă acea zonă, triunghiul spaimelor mele din acea noapte, fără să mă atingă îmi exorciza frica. Iar în locul spaimelor rămânea amintirea unei guri iubitoare, a tandreţei umede şi pătimaşe ce căpăta chip sub forma unei

limbi îndrăgostite.

După ce şi-a îndeplinit misiunea, Damian s-a ridicat în picioare şi m-a privit în tăcere înainte de a rosti vreun cuvânt. Buzele lui înroşite şi umflate erau parcă vopsite în roşu pe margini. Eu tăceam încremenită de admiraţie şi de încredere oarbă. Mă uitam la el, sorbindu-l din priviri, cu ochii larg deschişi aşa cum merita un erou de talia lui. Mi-a sărutat mâna, iar urmele gurii lui mi-au rămas tatuate pe piele. Urma perfectă a unor buze pătimaşe, ca aceea lăsată de rujul pe care îl folosesc doamnele. „Vezi, Martina?”, mi-a spus în cele din urmă. „Sucul căpşunei tale este dovada că aceasta e vie. Iar acum nu mai plânge. Saliva mea are puteri magice. Vindecă rănile. Unii oameni au acest har, dar nu toţi. Noroc că tatăl tău m-a chemat pe mine şi că am putut să vin repede. Astfel nu va trebui să primeşti şi alte îngrijiri. Doar eu voi fi acela care va avea grijă de căpşuna ta până ce aceasta va fi din nou sănătoasă, dar trebuie să păstrezi acest secret. Nu trebuie să-l împărtăşeşti cu nimeni, nici măcar cu părinţii tăi, fiindcă dacă îi spui cuiva, voi pierde această putere magică pentru totdeauna şi nu voi mai putea să te vindec niciodată, nici pe tine, nici pe altcineva.” Eu am dat din cap, consimţind la ce îmi cerea, pecetluind cu tăcerea mea jurământul că niciodată nimeni nu va afla din gura mea că saliva lui Damian are puteri magice.

Veţi crede că povestea cu saliva benefică era doar o minciună a lui Damian, dar adevărul este că efectul a fost într-adevăr magic şi dintr-o dată nu m-a mai durut nimic. El i-a spus tatei că rana era superficială şi că nu a fost nevoie să-mi pună copci. Dar s-a oferit să mă vadă din nou peste câteva zile. Tata, crezând că eu nu ascult conversaţia lor, i-a mulţumit din tot sufletul prietenului său, iar aşa, ca în treacăt, i-a cerut să nu comenteze cu nimeni cele întâmplate, deoarece modul în care eu îmi provocasem rana aceea i se părea extrem de ruşinos, şi chiar dacă nu era vorba decât despre un accident casnic, îl ruga să păstreze discreţie totală, fiind vorba despre o chestiune atât de delicată. Se pare că toţi aveam secrete în noaptea aceea şi, tocmai din această cauză, toţi trebuia să păstrăm tăcerea.

Damian l-a liniştit pe tata, spunându-i că nu-mi vor rămâne sechele — ciudat cuvânt, a cărui semnificaţie nu am înţeles-o atunci. I-a mai spus şi că, dacă totul mergea cum trebuie, în câteva zile orice urmă de rană va dispărea. La auzul acestora tata a adăugat că, în acel caz, n-ar trebui menţionat incidentul nici măcar soţiei sale, mamei mele, care era plecată de acasă pentru o săptămână, cu scopul, lăudabil, de a nu o face să se îngrijoreze fără sens. Damian promise tăcere mormântală şi putu în sfârşit să plece, lăsându-ne pe tata şi pe mine singuri.

După ce şi-a luat la revedere de la doctor, tata s-a întors repede la mine în cameră, unde eu stăteam în continuare întinsă pe pat, retrăind parcă cu încetinitorul toate secvenţele cu Damian deasupra trupului meu. Îmi era atât de greu să suport absenţa lui, încât mi-ar fi plăcut să plec cu el, ascunsă în geanta lui sau, şi mai bine, în buzunarul din interiorul hainei,

lipită de inima lui, ascultându-i bătăile inimii şi simţindu-i căldura pieptului. Se crease o legătură atât de puternică între noi, încât puteam să simt împletitura firelor acelei lese invizibile cum îmi cuprindea mijlocul, atingerea unor fire ca nişte degete ce mă dezmierdau şi legănau într-un hamac de sărutări, tandreţe şi dragoste bine dozate, paharul cu cel mai bun vin pe care l-am gustat vreodată.

În mijlocul halucinaţiilor provocate de beţia mea imaginară, a apărut tata cu o figură posomorâtă şi furibundă, chiar mai teribilă, dacă se poate, decât cea pe care o avea în celebra zi în care i-am udat tapiseria din maşină când am făcut pipi pe mine. Duritatea pe care o afişa m-a surprins peste măsură. Adevărul e că m-a prins nepregătită, deoarece prezenţa lui mă alunga din grădina plăcerilor în care eu zburdam fără măştile mele de fetiţă ascultătoare pentru a deveni iarăşi un pui de animal naiv şi sincer, liber şi zvăpăiat, ce alergam printre picioarele stăpânului meu absolut, Damian, care mă ţinea în poală şi mă făcea să tresar de plăcere şi mă atingea pe spate cu gest complice şi mă lăsa să-i ling cu limba — într-un act de dăruire totală din ambele părţi — mâinile, gâtul, pleoapele, pielea catifelată a buzelor sale… „Martina”, strigă tata în timp ce mă înşfăca de un braţ cu putere, de parcă degetele lui erau nişte cleşti, „să fie pentru ultima dată, să fie ultima dată, pricepi, să fie ultima dată când faci una ca asta” şi mă strângea din ce în ce mai tare de braţ, iar apoi mă apucă şi de celălalt, şi aşa până la exasperare, până ce eu nu mai puteam să suport durerea fizică, fiindcă părea că degetele tatii urmau să-mi străpungă carnea şi să-mi stâlcească oasele. El continua să zbiere: „Asta nu se face, m-auzi, fetiţele cuminţi nu fac una ca asta. Eşti o fată rea, Martina şi lucrul ăsta trebuie rezolvat înainte de a nu mai avea nici o soluţie, pricepi. Chestia asta o fac porcoasele şi curvele, iar eu n-am să-i permit fiicei mele să o ia pe calea asta şi cu atât mai puţin să înceapă la aşa o vârstă”. Ajunşi la această limită, eu nu mai îndrăzneam să crâcnesc. Cunoşteam perfect starea aceea de spirit a tatălui meu şi ştiam că în acele condiţii eu nu puteam să încerc să dau vreo explicaţie sau să întreb care era motivul reacţiei sale. Mi-era clar că nu trebuia să-mi ating acea parte a corpului, iar în acelaşi timp mă cufundam într-o roată a absurdului, căci nu înţelegeam, sub nici o formă, motivul pentru care ceva atât de plăcut era interzis. Iar mâinile tatălui meu, ca doi cleşti ce-mi străpungeau braţele cu brutalitate, păreau — dincolo de durerea fizică — două pumnale de tortură psihică, plus acele fraze reprobatoare ce mă condamnau la rugul infernului unde fetele rele erau sacrificate fără milă. Deja mă vedeam întinsă, goală pe o piatră încinsă plină de sudoare şi de propriile mele excremente — provocate de spaimă —, cu picioarele desfăcute, ronţăită de botul ascuţit al diavolului ce-ar fi început să-mi devoreze păsărica lipsită de ocrotire, al cărei fruct l-ar fi înghiţit dintr-o suflare, greţoasă, mistuitoare.

prin puterea mea magică

După trei zile, tata m-a dus la cabinetul lui Damian. Am rămas o jumătate de oră în sala de aşteptare, fără să ne vorbim, apoi o asistentă m-a condus într-o sală unde se afla un pat şi mai multe instrumente metalice, aşezate pe tăvi strălucitoare. O lampă enormă cu trei lumini puternice mă ţinea parcă sub observaţie în timp ce femeia se ducea să-l cheme pe doctor. Timp de câteva clipe, imaginaţia mi-a zburat dincolo de umbrele spaimei, care avea chipul acru şi furibund al tatei, ce devenise, în mai puţin de o săptămână, judecătorul şi călăul meu şi care, de atunci, făcea şi mai insuportabilă convieţuirea, condamnându-mă prin tăceri dense şi ameninţătoare.

Pe neaşteptate în scenă apăru Damian, într-un halat alb ca un înger care tocmai ar fi aterizat pe pământ. Prezenţa lui a eclipsat lumina lămpii. Era un soare arzător şi atomic, capabil de a oferi căldură mai multor universuri. Iar eu eram o bucată de pământ ce se congelase prin abandonare. Radiaţia mi-a uscat într-o clipă sudoarea rece de pe trup şi deodată m-am simţit ocrotită, mă aflam din nou într-un loc sacru, unde nimeni n-ar fi putut să-mi facă vreun rău. Experienţa a fost atât de binefăcătoare, încât dintr-o dată m-am simţit încărcată de o energie pletorică. Era ca şi cum aş fi reînviat şi m-aş fi urcat direct la cer. Un cer albastru ca Marea Caraibelor tivit de albul nisipului de pe plajă, iar îngerii îmi serveau băuturi în coji de nucă de cocos cu paie colorate. Acolo mă aflam eu. Într-un hamac de spumă albă întinsă pe braţele norului meu favorit.

Înainte ca Damian să poată reacţiona, am alergat spre el ca să-l îmbrăţişez. Era pentru prima dată când eu, în mod spontan, îmi doream să mă apropii de cineva în acest fel. Niciodată înainte nu mai dorisem sau nu mai simţisem nevoia să-mi exprim sentimentele, dar el era altceva. Damian se purta altfel cu mine. Era un om fără mască. Nu era ambiguu, nici nu umbla cu jumătăţi de măsură. Îmi vorbea de la egal la egal, nu ca unei fiinţe inferioare căreia i s-ar fi atribuit, a priori, din reflex o inteligenţă limitată şi săracă. În plus, reuşea să pună în lumină acea parte a identităţii mele pe care eu o ţineam ascunsă ca subterfugiu de supravieţuire. Deschidea pentru mine sticluţa cu elixir pe care natura o aşezase înăuntrul meu şi umplea cupele complicităţii, pentru a bea împreună cu mine, cot la got, gură de la gură, făcând din acest ritual o sărbătoare minunată.

Aşadar, având ocazia de a-mi putea exprima admiraţia şi afecţiunea ce i-o purtam, n-am stat în dubiu nici o secundă şi m-am lipit strâns de halatul lui, băgându-mi capul între picioarele sale — eram exact la acea

înălţime —, la fel cum se refugiază un puişor sub aripa mamei sale. Mirosul lui m-a hipnotizat. Era amestecul tuturor simţurilor, un parfum cu o intensitate delicată, care atingea ultima aromă a unei note grave, puternice, cea care se găseşte sub arbori centenari în inima junglei, cu gust dulce-acrişor. El încercă să mă depărteze, după o scurtă pauză, dar eu m-am prins de spatele lui cu forţa unei ventuze, aşa încât faţa mea s-a lipit şi mai tare de genitalele lui. Am avut o senzaţie ciudată când am simţit acea umflătură dintre picioarele lui Damian. Nu voiam să mă despart de eroul meu şi nici de ceea ce purta ascuns în pantaloni. Fiindcă îi aparţinea. Pentru că deodată acel ceva era ceea ce-l definea dincolo de raţionamentul meu cognitiv, anume cum că Damian era un bărbat sau că sexul lui era diferit de-al meu. Să-mi ţin faţa înfundată în acea carne sublimă şi delicată era ca şi cum aş fi atins moliciunea unui zeu, punctul său intim, ceea ce era rezervat doar câtorva creaturi privilegiate. Pentru câteva clipe, m-am simţit stăpâna făpturii lui.

După câteva momente de hârjoană cu Damian, am început să simt că umflătura se întărea ca printr-o minune şi acest proces de metamorfoză m-a fascinat. Fără îndoială, era un zeu capabil de orice. Nu ştiam pe nimeni care să-şi stăpânească trupul în felul acela şi care să poată schimba consistenţa cărnii asemeni Celui care a schimbat apa în vin. Fără îndoială, Damian era un bărbat extraordinar, iar din perspectiva acelei schimbări de situaţie am luat hotărârea că nu voi da drumul prăzii mele decât în momentul când voi fi aflat până unde putea să ajungă forţa magiei mele. Atunci el mi-a eliberat umerii din strânsoare şi n-a mai opus nici un fel rezistenţă ca să mă facă să mă dezlipesc de halatul lui. A rămas istovit şi tăcut. Părea, în fine, resemnat în faţa destinului implacabil. O energie covârşitoare şi-n acelaşi timp vlăguită, de putere latentă şi ascunsă, ţâşnea din Damian şi din gâlma lui, tot mai proeminentă şi mai tare. Astfel încât n-am mai rezistat şi mi-am retras faţa, mi-am ridicat bărbia cât am putut, încercând să-l privesc drept în ochi şi i-am spus cuprinsă de uimire: Eşti un vrăjitor. Mi-a răspuns de undeva de sus, cu glasul cel mai sfâşietor şi mai dulce pe care l-am auzit vreodată, că magia îmi aparţinea. Atunci Damian şi-a încordat din nou muşchii şi a reuşit să mă dezlipească de trupul lui, profitând de faptul că eram luată pe nepregătite şi tocmai rumegam informaţia primită. Apoi şi-a îndoit genunchii care-i tremurau uşor şi s-a aplecat în aşa fel încât chipul lui să ajungă la înălţimea feţei mele. M-a privit în ochi cu privirea lui albastră şi mi-a mai spus încă ceva: „Stăpâna magiei eşti tu, Martina. Tu faci ca acest obiect ciudat, pe care-l am între picioare şi care se numeşte penis sau sulă, să-şi schimbe volumul şi consistenţa. Tu faci ca el să crească şi să se întărească atunci când îl atingi şi chiar să plângă de bucurie. E ceea ce li se întâmplă majorităţii bărbaţilor când o femeie îi atinge. Dar asta o s-o ştii când te faci mare. Acum trebuie să aştepţi ca trupul tău să ajungă să fie pregătit pentru a învăţa această lecţie. E vorba de numai câţiva ani. Să zicem că e o jucărie pe care noi,

oamenii, o păstrăm pentru a începe să ne jucăm cu ea când suntem adulţi”.

La o aşa declaraţie am rămas tablou. Eu eram stăpâna magiei. Aveam puteri supranaturale. Puteam să transform corpul unui bărbat, deşi încă nu ştiam cum. În ceea cel priveşte pe Damian, probabil că s-a întâmplat datorită apropierii fizice când mi-am lipit chipul de gâlma lui, penis ori sulă, sau cum naiba s-o fi numind. Dar cel mai bine era că jucăria aceea o puteai folosi când te făceai mare. Slavă Domnului, mi-am zis în clipa aceea. Slavă Domnului că mai rămâne o jucărie căreia să-i faci safteaua şi atunci. Fiindcă mie, viaţa adulţilor îmi părea extrem de plicticoasă, iar să ştiu de existenţa acelei umflături care creştea ca printr-o minune îmi dădea un fel de elan, ca să privesc majoratul cu speranţă, cu o nădejde care până în momentul acela îmi lipsise. Dar în acelaşi timp, cu cât mă gândeam mai mult la acest nou divertisment, cu atât creştea în mine o melancolie sfâşietoare. Deoarece, dacă mă gândesc bine, copilăria mea nu fusese tocmai un parc de distracţii, ci mai degrabă un fel de tunel al groazei sau o cuşcă cu şerpi veninoşi. Iar jucăriile pe care le aveam mă lăsau complet rece. Nu erau jucării de care să te poţi bucura cu alţii, ci care mă făceau să mă izolez şi mai mult de toţi ceilalţi. Erau obiecte ursuze şi inerte ce-mi aminteau în fiecare clipă că nu exista viaţă în jurul meu, ci un cadru de natură moartă, chipuri de plastic, ochi ce se uitau cruciş cu privirea fixată înspre nicăieri. Un ansamblu de schelete cu măşti de clovni care le ascundeau hârcile, îngrămădite în spaţiul unui cufăr enorm, umplând golul, ţinând locul tovarăşilor de joacă pe care niciodată nu i-am avut. Iar în acel moment, singurătatea mea mi s-a părut ca un pelerinaj fără sfârşit prin anii de viaţă ce-mi rămâneau de trăit, ca o călugăriţă ce-şi târăşte paşii pe potecile îngrădite ale fericirii spre acea ţintă de neatins, care întotdeauna rămânea de cealaltă parte, în timp ce umflătura lui Damian îşi pierdea din ce în ce mai mult din contur. Imaginea lui ştearsă, în depărtare, la sfârşitul drumului lung, lung, lung, care mă aştepta să-l parcurg. O călătorie singuratică unde nimeni nu avea să mă ţină de mână. Singură. Singură. Până să ajung la gâlma cine ştie cărui bărbat, când mă voi fi făcut mare. Pentru că nu avea să fie cea a lui Damian. Damian avea să moară. În mod cert. Damian, la cei treizeci şi cinci de ani ai săi, era pentru mine un moş. Era aiurea ca el să aştepte ca eu să cresc. El deja putea să-şi folosească jucăria. Asta era clar. Şi cu cine o fi folosit-o? Îmi spusese că noi, femeile, suntem cele care facem ca gâlma să se întărească. Şi-apoi, Damian de mulţi ani tot îşi folosea jucăria cu toate pe care le prindea. Dintr-o dată m-am simţit geloasă. Probabil că acela fusese primul sentiment de gelozie sexuală al vieţii mele, chiar dacă atunci am înţeles altfel lucrurile.

Damian era până la urmă tovarăşul meu de joacă de care aveam atâta nevoie, iar ce-am simţit atunci a fost teama de-a nu pierde atenţia lui, amestecată cu furia gândului că le acorda atenţie şi altora, că nu eram eu singura protagonistă a momentelor sale de joacă, dar cel puţin, poate, cea

mai deosebită dintre toate celelalte. În afară de asta, mă îmbolnăvea gândul că va trebui să amân, până peste zece ani, un viitor teribil de îndepărtat, noua mea descoperire. Aşa că, mânată de încrederea pe care mi-o transmitea Damian, din partea căruia niciodată nu m-aş fi aşteptat, orice aş fi făcut, la vreo dojană sau ameninţare, am întins mâna şi i-am atins locul acela dintre picioare, mai întâi cu spaimă şi sfială, dar mai apoi cu îndrăzneala naivităţii pline de curiozitate. Aşa cum stătea aplecat şi cu genunchii desfăcuţi, protuberanţa era mai mare decât înainte şi mai accesibilă. Am strâns-o cu timiditate la început, iar apoi am strâns şi mai tare mâna, pentru a-mi putea da seama, mai bine, cum buricele degetelor mele se implântau în carnea lui flască. Dar am dat peste o surpriză. Între timp nu se fleşcăise, ci continua să fie ca o bucată de titaniu.

— Cu cine o foloseşti? l-am întrebat, în timp ce el rămăsese ca de piatră aşezat pe vine cu mâna mea între picioarele lui.

— Păi, cu soţia mea. Ştii că sunt căsătorit, spuse foarte încet.

— Doar cu ea? am continuat cu interogatoriul.

— E complicat să-ţi răspund la întrebarea asta. Pot doar să-ţi spun că noi, oamenii mari, avem două opţiuni: să ne folosim jucăria numai cu cineva sau, dimpotrivă, cu mai mulţi.

— Ce-i mai bine?

— Depinde. În sensul acesta nu există nici legi şi nici reguli. Fiecare trebuie să ia propria decizie.

— Şi tu?

— Martina, mie-mi plac mult femeile.

— Deci, o foloseşti cu mai multe.

— Nu-i atât de simplu.

— Dar tocmai mi-ai zis că nu trebuie decât să alegi…

— Da, e-adevărat. Dar nu m-am făcut pe deplin înţeles. Chiar dacă în natură nu există alte legi decât cele ale dorinţelor care ţin de fiecare moment, societatea îşi impune regulile şi nu poţi s-o faci aşa, oricum, folosindu-ţi jucăria cu oricine. Trebuie să fie ceva de comun acord. E cumva asemănător unei negocieri prealabile.

— Bine, asta înţeleg. Dar dacă răspunsul e un da, atunci nu mai e nici o problemă.

— Mai e o chestiune.

— Care?

— Un lucru numit fidelitate.

— Fidelitate?

— Da. Se presupune că atunci când te căsătoreşti sau când trăieşti împreună cu cineva, trebuie să-ţi asumi faptul că îţi vei folosi jucăria doar cu persoana aceea.

— Dar asta-i o prostie.

— În fapt, da.

— Şi-atunci?

— Noi, oamenii, ne conducem adeseori după criterii care par prostii şi unele, fără îndoială, chiar sunt.

— Şi n-ar putea să se rezolve cumva?

— Unii o fac. Sunt cupluri care pactizează să-şi folosească jucăria şi cu alţii.

— Asta-i o chestie genială.

— Da. Cred că da.

— Tu ai făcut pactul ăsta?

— Eu nu.

— De ce? Tu nu eşti un tâmpit, Damian. Eşti extraordinar.

— Soţia mea nu e de acord.

— Soţia ta e o tâmpită.

— Da.

— Şi ţii seama de ce spune?

— Nu, de fapt, nu.

— Asta înseamnă că-ţi foloseşti jucăria pe ascuns.

— S-ar putea zice că da.

— O s-o foloseşti şi cu mine?

— Doamne, Martina. Nu spune una ca asta. Eu nu pot să-mi folosesc jucăria cu tine. Eşti o fetiţă de opt ani.

— Dar par mai mare.

— Chiar de-ai avea dublul vârstei de-acum, nici aşa nu ar fi posibil.

— Dar eu îţi plac, nu?

— D… a. Îmi placi atât de mult, că nu înţeleg cum de mi se poate întâmpla tocmai mie.

— De ce? E atât de ciudat?

— Da. Se presupune că unui bărbat în toată firea nu ar trebui să-i placă o fetiţă.

— Asta-i altă regulă de societate?

— În fine, în cazul acesta este vorba despre o lege a naturii. Presupun.

— Atunci, faptul că-ţi plac nu-i ceva natural.

— Poate că e mai natural decât pare.

— Păi, dacă e natural, foloseşte-ţi jucăria cu mine, Damian, te rog.

— Martina! Nu poţi să-mi ceri aşa ceva. Nu ştii ce spui.

— Spun ce-i natural.

— Chiar dac-ar fi natural, să spunem aşa, nu e licit.

— Licit? Ce înseamnă asta?

— Că nu e legal, că nu pot să fac asta, pentru că dacă aş face-o, aş putea intra la închisoare.

— E o crimă?

— Exact. Bine, nu e ca şi când ai omorî pe cineva, dar e un delict.

— Nu înţeleg nimic.

— Martina, discuţia asta trebuie să se încheie aici. Nu e vorba de a

merge sau nu la închisoare, e vorba că din punct de vedere moral nu pot s-o fac. Ar fi o crimă etică. Tu ai toată viaţa înainte şi trebuie să aştepţi momentul potrivit, până ce corpul tău se va fi dezvoltat şi va fi pregătit pentru a experimenta plăceri cu acest tip de jucării. În afară de asta, şi tu ai propria ta jucărie.

— Da? Care?

— Păsărica ta.

— Păsărica?

— Da. Găurica dintre picioare. Căpşuna pe care ţi-o vindec.

— Zău? Şi cum mă joc cu ea?

— Frecându-te, îţi poţi oferi multă plăcere.

— Aha! Da… Aşa am făcut zilele trecute, în cadă, cu răţuşca mea de plastic. Mi-am băgat-o acolo şi am început să mă frec. Mi-a plăcut mult. Dar tata mi-a smuls-o.

— Ai făcut-o în faţa tatălui tău?

— Da. Şi-a ieşit din minţi şi mi-a luat-o cu forţa.

— Şi atunci ce s-a întâmplat?

— M-a durut tare şi apoi a început să curgă sânge.

— Da, cred că tatăl tău nu poate accepta că ai deja o dimensiune sexuală, Martina. Şi-ar dori să fii în continuare un bebeluş, ca să nu-şi asume riscul de a te putea dori ca pe o femeie.

— Şi să-şi folosească jucăria cu mine?

— Tatăl tău nu-şi poate folosi jucăria cu tine, draga mea.

— Ce?

— Da. Categoric nu, şi aşa trebuie să rămână. E vorba despre o regulă care trebuie respectată cu stricteţe.

— E o regulă proastă.

— Nu, crede-mă. Nu e aşa. Se întâmplă adeseori să confundăm lucrurile. Iar uneori noi, bărbaţii, de teamă că nu ştim unde se află graniţa între ceea ce este şi nu este permis, între bine şi rău, renunţăm să le mai atingem pe fetele noastre. Sub nici o formă. Ăsta e necazul. Le refuzăm mângâierile şi sărutările noastre, chiar dacă atingerea fizică este foarte importantă pentru a demonstra şi oferi tandreţe.

Şi-odată spuse toate acestea, Damian m-a mângâiat pe faţă şi i-am simţit atingerea ca de miere cum mi se prelingea pe obraji şi pe gât. Mmmmmmm… Nu pot să nu mă opresc un moment aici, chiar dacă am atât de multe lucruri pe care vreau să vi le povestesc. Mângâierea unui bărbat este diferită. Are alte nuanţe. E vorba despre tandreţe, da, dar o tandreţe complexă şi tulbure şi atât de intimă, că te face să înnebuneşti de plăcere. O gingăşie senzuală care pune stăpânire pe tine şi te poartă în adâncurile abisale ale dorinţelor.

Acea mângâiere a mâinii lui Damian a însemnat pentru mine botezul pasiunilor mele. M-a însemnat cu fierul înroşit, mi-a pus stigmatul animalelor predestinate iubirii. Nu mai aveam încotro, eram o junincă

acum, căreia taurul de prăsilă tocmai îi făcuse safteaua, fusesem iniţiată în fenomenologia sexualităţii împărtăşite. Fierul roşu al atingerii lui Damian îmi rămăsese întipărit pe trup ca o rană provocată de ghearele unui leu care, jucându-se cu puiul său femelă, o sfâşie fără să vrea. Rana aceea era asemenea unui cadou, un trofeu, o cicatrice a cărei urmă îţi doreşti să nu se şteargă niciodată.

Dar poate că nu era vorba despre asta. Probabil că eu făcusem greşeala să confund lucrurile, iar afecţiunea lui Damian o înţelegeam ca pe ceva fizic când, de fapt, în realitate, planul lui pentru noi nu era decât o complicitate frăţească, o armonie specială, exact ceea ce-mi lipsise până să-l fi întâlnit. Sau poate că Damian n-a putut evita ca în schimbul nostru de cuvinte şi alintări să fi pătruns acel ceva pe care el îl definea ca fiind ceva interzis, ilicit, o crimă etică. Şi chiar dacă exista o tandreţe frăţească din partea lui — asta fără îndoială —, otrava misterioasă şi îmbătătoare a privirii sale ce se pierdea pe chipul meu, prăbuşirea lipsită de curaj şi bolnăvicioasă a voinţei lui, plus urma de neşters a mâinii mele pe mădularul lui erect, toată această sumă de mici detalii ne-a deschis, fără drum de întoarcere, calea dorinţei. O cale ce, în circumstanţele date, era pe atât de întortocheată şi dificilă, oarbă şi fără ieşire, pe cât de nesfârşită îi era intensitatea.

Dar fie ce-o fi fost, atracţie erotică sau doar afecţiune pură, sau amândouă la un loc, ne aflam acolo el şi cu mine, ţintuiţi în mijlocul cabinetului, cufundaţi în liniştea evidentei apropieri fizice. Un bărbat chipeş şi puternic, cu câteva fire albe în părul lui des şi negru, cu ochi de un albastru acvamarin, nas ascuţit, pielea albă, buze asimetrice şi cărnoase, urechi mici cu vârfurile ascuţite, cu puţin păr pe corp, combinaţia fascinantă între duritatea muşchilor şi moliciunea cărnii, cu textura obrajilor ca a unei smochine timpurii, un gât fierbinte şi parfumat, umeri cu o arcuire perfectă, piept lat şi un minunat fund tare. Iar eu, o copilă de un metru şi zece centimetri, cu oase mici, delicată, cu părul castaniu deschis, lung până la umeri, o şuviţă de păr care cădea într-un vârtej pe partea dreaptă a frunţii, cu nişte ochi de un bej ca de toamnă, conturaţi de mici puncte cafeniu-închis, nişte mâini mlădioase şi mici, un trup mereu în mişcare şi-n stare de veghe, cu şolduri abia formate, fese uşor bombate, pulpe bine desenate, genunchi superbi şi minuscule aripioare pe coapse. Vai, ce mai cuplu!

„Iar acum, Martina, trebuie să mă uit să văd ce-ţi face căpşunica, doar de asta ai venit, nu?” spuse dintr-o dată Damian, rupând vraja care ne învăluia. „De acord”, am răspuns eu, luată prin surprindere şi smulsă din mijlocul viselor mele.

Atunci medicul mi-a ridicat rochiţa şi mi-a dat jos chiloţeii cu floricele şi fundiţe pe care eu mi-i pusesem special pentru el. Am ridicat mai întâi un picior şi apoi pe celălalt, pentru ca Damian să mi-i poată da jos. După ce mi i-a scos, s-a uitat la ei, rămas pe gânduri. L-am întrebat

dacă-i plăceau şi mi-a răspuns că erau chiloţii cei mai frumoşi pe care-i văzuse vreodată. „Sunt exact stilul tău, Martina, a adăugat. Apoi şi i-a apropiat de faţă — ca-n noaptea aceea în care m-a spălat, iar apoi şi-a trecut chiloţii uzi de pipi pe la nas şi pe la gură —, şi din nou le-a absorbit mirosul, şi parcă simţeam cum îi pătrundea până în măduva oaselor, sau poate că-şi dorea să nu se mai despartă niciodată de acel parfum sau să-l ia cu el pentru totdeauna.

— Miros a tine. Îţi poartă parfumul, Martina. E o mireasmă unică.

— Îi vrei? l-am întrebat văzând că-i plăceau atât de mult.

— Da.

— Păstrează-i.

— Doar n-o să ieşi fără chiloţi de aici şi doar n-o să mergi aşa pe stradă — zise Damian.

— Fireşte că pot. Nimeni n-o să-şi dea seama, iar când ajung acasă îmi pun alţii, am explicat eu fără nici o reţinere.

— Bine, de acord, dar dacă îşi dă seama tatăl tău, îi spui că din cauza grabei i-ai uitat la cabinet. Nu cred să se întoarcă după ei.

— Bine, dar trebuie să-mi dai ceva în schimb.

— Ce vrei?

— Un sărut.

— Asta e ca şi făcut, şi doar ce termină fraza şi deja îşi lipise buzele pe unul dintre obrajii mei. Chiar dacă sărutul lui îmi plăcuse peste măsură, mi s-a părut insuficient. Era o sărutare ca toate celelalte.

— Nu, aşa nu, i-am spus.

— Atunci cum? m-a întrebat, perplex.

— Pe gură, am improvizat imediat, amintindu-mi de acea sărutare de fluture pe care Damian mi-o dăduse pe buze în ziua în care îmi vindecase căpşunica.

— Asta nu se poate, Martina. Nu-mi cere asta, te rog.

— Atunci nu-ţi dau chiloţii, am hotărât cu cruzime.

Înfrânt, şi-a atins buzele de buzele mele pentru o zecime de secundă. Fiorul provocat de gura sa umedă mi-a străbătut şira spinării într-un mod atât de tulburător, încât picioarele au început să-mi tremure. Deodată nu mă mai puteam ţine pe picioare şi am căzut pe jos. Îngrijorat, Damian m-a întrebat dacă mă simţeam bine şi apoi m-a luat în braţe pentru a mă duce să mă aşeze pe pat. În timp ce mă purta aşa, eu m-am agăţat de gâtul lui şi mi-am aşezat capul pe umărul său, pe sub cămaşă, atingându-i pielea şi simţindu-i pulsul accelerat şi clavicula ce-i ieşea în evidenţă. I-am inspirat parfumul, imitându-l şi dându-mi seama până unde un anumit miros ne poate face să leşinăm de exaltare. A întârziat până ce să mă aşeze pe cearşaful alb, iar în tot acest timp, până când, în cele din urmă, mă întinse pe pat, m-a îmbrăţişat cu putere, m-a strâns la pieptul lui, m-a dezmierdat cu vorbe de iubire, m-a legănat în braţe. Cred că acesta a fost momentul sublim al vieţii mele, unica şi irepetabila clipă de dragoste

adevărată pe care am trăit-o. Dragoste în toate sensurile, iubire completă şi magică, dragoste împărtăşită şi fără de moarte, pură şi învăluită de emoţie până la ultimul detaliu.

Damian m-a aşezat pe pat şi a încercat să-şi facă meseria cu profesionalism obiectiv, părând că ar fi devenit brusc conştient de scopul său real. Dar când m-a atins între picioare, un frison care se năştea din sensibilitatea pielii mele i-a străbătut mâna, ce începu să-i tremure în mod vizibil. Deodată mi-a dat drumul şi a rămas buimăcit privindu-şi mâna.

— Noi, chirurgii, nu ne putem permite ca asta să se întâmple, Martina. Viaţa pacienţilor noştri depinde de precizia mâinilor noastre, mi se adresă, deşi în realitate era ca şi cum şi-ar fi dat explicaţii lui însuşi. Apoi păru că-şi revine din starea aceea de încordare şi cu o siguranţă copleşitoare se întoarse spre pubisul meu şi privi în profunzimile lui. Mă atinse încetişor, pe de-a-ntregul, cu multă rigurozitate şi, cum el însuşi spuse, rana se cicatriza aşa cum trebuia.

— N-o să-mi pui salivă? am iscodit eu, pe de-o parte îngrijorată, pe de altă parte decepţionată de faptul că Damian nu urma să mă trateze în modul acela atât de plăcut, atât de îmbietor, aşa cum îmi aminteam.

— Ar trebui şi n-ar trebui, mi-a răspuns nesigur pe el.

Evaziv şi prudent, a rămas câteva clipe fără să spună nimic, privind partea interioară a coapselor mele, fără să mă atingă.

— Te rog… l-am implorat, cu o moacă de fetiţă cuminte şi pe un ton seducător.

— Martina, o să mă bagi în mormânt, ţi-o spun la modul cel mai serios, zise Damian cu voce tare.

— Eu nu vreau să mori, am zis extrem de convinsă. Vreau numai să-mi pui salivă pe căpşunică şi să mă mângâi. Ca să mi-o vindeci complet…

— Bine, concise el, fără să mai comenteze. Stai liniştită şi taci din gură în timp ce eu mă ocup de restul.

Mi-am pecetluit buzele ca şi cum mi-ar fi fost lipite cu clei şi atunci Damian mi-a separat din nou cele două părţi ale pubisului ca să lase să cadă chiar în centrul lui o bogată doză de salivă. Limba chirurgului a inspectat calm zona, care dintr-o dată se transformă în ţinta tuturor senzaţiilor. Cu cât pluteam mai sus, cu atât îmi doream să-l am mereu alături de mine pe Damian care să-mi facă acel lucru incredibil. Între picioarele mele se întâlneau în momentele acelea toate dezmierdările şi alintările lui, iar eu simţeam cum căpşuna pe care doctorul o lingea făcea ca sensibilitatea şi forma acesteia să-mi cuprindă tot trupul, în aşa fel încât mă transformasem, pe de-a-ntregul, într-un fruct zemos, cu carnea topită până la miez.

Când atingerea a încetat, iar Damian şi-a ridicat capul, i-am căutat cu nesaţ privirea. Doream să-i acaparez în continuare atenţia, nu puteam să-i suport absenţa. Mă privi fără să-şi dezlipească buzele, şi-n ochii lui

scânteia un amalgam de sentimente pe care nu reuşeam să le descifrez. Dintre toate am recunoscut tristeţea, dar ştiam că mai exista ceva. În orice caz, o melancolie păstoasă se citea pe chipul lui Damian şi mi se părea că acesta ar fi fost sentimentul cel mai profund dintre toate. Sau poate că intuiţia mea nu putea pătrunde mai mult, căci dintotdeauna am înţeles mai bine suferinţa celorlalţi decât tandreţea, entuziasmul sau bucuria. Şi mereu mi-am dorit ca ceilalţi să nu sufere.

De aceea voiam să-l vindec pe Damian de tristeţea lui, la fel cum şi el mă vindecase. Căutam să răspund în acelaşi mod gingăşiei şi îngrijirilor pe care el mi le oferise şi, mai ales, acelei senzaţii care îmi permitea, alături de el, să mă simt cineva — pentru prima dată în viaţă —, să mă simt eu însămi, o fiinţă întreagă respectată de toţi cei din jur, şi nu un apendice. Aşa că m-am ridicat cât am putut, iar sub imboldul unui instinct tulburător, mai puternic decât capacitatea mea de analiză, l-am îmbrăţişat pe după umeri şi m-am agăţat de gâtul lui ca o ventuză, ca, mai apoi, să-mi lipesc gura de gura lui. Am făcut-o cu stângăcie, pentru că eu nu ştiam să sărut precum fluturii. Presupun că l-am sărutat ca o junincă începătoare, într-un mod nepotrivit, tremurând şi umplându-l de bale. Dar am rămas acolo, proptită de gura lui, ca o fetiţă însetată care şi-ar fi lipit buzele de ţeava unei cişmele, în timp ce el, împietrit, mi se oferea. Am zăbovit câteva secunde în acea postură cu gura lipită de cea a unui hieratic Damian, reducând intensitatea atingerii tot mai mult, treptat, simţind căldura şi umezeala cărnii acelor buze catifelate, acelui spaţiu prea puţin întredeschis care tremura timid fără vreo altă reacţie decât propriul control al stăpânului său.

În mişcarea aceea de du-te-vino, fără să ştiu prea bine de ce, sau respectând cine ştie ce tehnică necunoscută, simţeam şi mai bine volumul, consistenţa buzelor sale atunci când mă îndepărtam doar un milimetru de gura lui Damian, iar când mă apropiam cu tot mai multă pasiune, simţeam cum gurile noastre deveniseră o bucată de carne contopită, una singură. Iar atunci în mine creştea din ce în ce mai puternic dorinţa ca noi doi să devenim aceeaşi fiinţă; dar nu era cu putinţă, căci mai mult de atât nimic nu era posibil. Eu nu puteam să pătrund înăuntrul lui şi nici el în mine şi însăşi unirea trupurilor noastre, lipite unul de celălalt, devenise deodată o barieră ce împiedica trecerea spre acea integrare totală la care eu năzuiam cu o pasiune animalică, neînfrânată.

Damian era ca o bucată de granit, aşezat pe marginea patului, susţinut de îmbrăţişarea mea şi ţinându-şi gura acolo unde eu i-o ţintuisem cu buzele mele. Dar până şi granitul are un punct sensibil, iar vocaţia granitică a lui Damian probabil că se lupta cu o nelinişte şi mai intensă. Astel încât, ajunşi la un zăgaz în acest du-te-vino al buzelor noastre transformate în diguri, roca aceea se cutremură şi-ntr-un sfârşit crăpă, lăsând la iveală o deschizătură umedă, prin care ţâşni izvorul pasiunii medicului sub formă de limbă lichidă care mă căută până ce îmi produse o

fisură şi îmi perforă gâtlejul cu dezlănţuirea unei cascade ce se prăbuşeşte de la o înălţime de trei sute de metri.

A fost ciudat. La început delicat şi apoi sălbatic. Eram posedată pentru prima oară. Limba lui Damian îmi pătrunse în gură ca o bucată dulce de pepene galben, ca o pară însiropată, şiroindă, zaharisită şi zemoasă. Lichidul acela m-a inundat pe dinăuntru, iar volumul său a crescut, pierzându-şi forma iniţială pentru a lua forma gurii mele, astfel încât aceasta s-a umplut de o carne moale şi macerată până ce a fost invadată în întregime de un organ viu şi vibrant ce nu mă lăsa să gândesc. Era ca şi cum l-aş fi purtat pe Damian în mod fizic vârât în creierii mei, fiindcă limba lui îmi ajungea până în miezul capului, şi-mi lingea urechile de undeva de dinăuntru şi-mi ieşea prin nări, iar apoi se rostogolea pe gât în jos pentru a atinge traheea, osul pieptului, plămânii şi stomacul. Dar cel mai teribil, cel mai plăcut şi cel mai minunat a fost atunci când mi-a lins inima aşa cum cu câteva minute în urmă îmi linsese vulva. Şi am ajuns la un punct când eu nu mai eram eu însămi, ci o limbă ce avea forma trupului meu şi era acoperită cu piele. Fără oase, fără amintiri, fără rinichi, fără muşchi, fără voinţă.

Acum eram eu cea care se dăruia cuminte şi făţiş doritoare să cunoască explorările lui Damian, asemeni unui recipient virgin în contact cu primul său posesor de materie organică. Eram pe de-a-ntregul disponibilă. Eram o pisicuţă supusă, vasala unui stăpân umed şi delicat ce-mi iscodea toate văgăunile, asemeni unui câine care, adulmecând prada, nu lăsa loc necercetat, nemirosit, nemuşcat, nelins. Aceasta era senzaţia pe care limba lui o lăsa înăuntrul gurii mele; şi în ciuda faptului că o asemenea experienţă însemna o noutate pentru mine, fiindcă niciodată înainte o limbă nu-mi mai pătrunsese în gură, eram sigură că tot ce era mai minunat în acea senzaţie se datora în mare parte faptului că limba aceea era a lui Damian şi nu a altuia oarecare.

Deodată, Damian mi-a căutat limba. Am simţit asta fiindcă lava topită şi informă care mă umpluse până în măduva oaselor se transformase din nou în bucată dulce de pepene galben, o dardă moale ce se îndrepta spre o ţintă precisă. Scormoni printre dinţii mei, sub cerul gurii mele, ca să ajungă să găsească limba mea dezmăţată, în mijlocul văgăunii pe care o explora cu atâta tihnă, atât de metodic. Înainte de a se produce contopirea totală a celor două organe, eu am simţit cum limba lui Damian s-a aşezat să se odihnească cu sfială peste a mea, pătimaşă şi în acelaşi timp cumpătată, înspăimântată de întâlnirea cea dintr-un sfârşit. Mai întâi a acoperit-o şi a lăsat-o să se aşeze trândavă, într-o iscodire de început. Apoi a început să se frece. Încet, curtenitor, mieros. Acea atingere mă paraliza, mă predam în întregime stăpânului meu, iar limbile noastre deveniseră două animale ce copulau: femela dedesubt, docilă şi supusă; masculul deasupra, posesor activ. Dar se ştie prea bine ce se întâmplă cu femelele: că se lasă stăpânite până la un moment dat, iar după un timp încep să se

zvârcolească dedesubtul masculului stimulate de penetrarea acestuia. Aşa că eu am studiat prima mea mişcare cu limba curioasă şi hotărâtă, sub greutatea virilului meu oaspete. Când mi-a simţit reacţia, Damian a ridicat încet plămada aceea umedă şi mi-a permis înaintarea care s-a dovedit a fi de nestăpânit. A început atunci o luptă dezlănţuită pentru a-i cuceri limba într-o vânătoare nesătulă, şi am lins, am pătruns, am atacat, am măsurat, am frecat melasa aceea poroasă şi fibroasă, iar şi iar, în doar câteva secunde de frenezie furibundă. Ştiam că graba mea avea un motiv. Mai întâi, fiindcă eu nu cunoşteam sistemul de modulaţie al unei experienţe orale de acest calibru. Şi apoi, fiindcă timpul pe care îl aveam la dispoziţie îmi era vital, din motive lesne de înţeles. Nu puteam rămâne acolo pe vecie. Tata ar fi intrat în cele din urmă, nelinişti, sau dacă nu el, asistenta. Iar dacă curiozitatea mea era atât de mare, încât mă făcea să-mi pierd capul, nerozia mea era şi mai mare. Aşa că Damian şi cu mine am sfârşit prin a ne dezlipi limbile, el stimulat de nebunia mea, iar eu întărâtată de acea situaţie insolită.

A fost ca şi cum mi-aş fi vârât gura într-un pepene galben şi mi-aş fi înfipt dinţii în miezul lui, şi m-aş fi mânjit până la urechi de zeama şi pulpa lui cărnoasă. A fost ca şi cum aş fi mâncat un pepene galben întreg şi aş fi fost mâncată la rândul meu de acel pepene galben devenit călău. A fost ca şi cum l-aş fi înghiţit pe nemestecate fără să gust, fără să-l savurez, fără nici un discernământ. A fost îmbucătura cea mai dragă, fiindcă m-am umplut până la refuz, dar, chiar şi aşa, ghiftuită, tot nu-mi era de ajuns. Nu exista nici o limită, nici foame satisfăcută. Voiam, voiam, voiam să înfulec şi să fiu înfulecată. Eram Martina înghite-săbii, înghite-foc, înghite-limbi. Străpunsă până la omuşor, năpădită şi copleşită până la ultima suflare. Nimicită.

Când, în cele din urmă, limbile noastre se deznodară, obligate să se elibereze din înlănţuirea împreunării lor, şi inevitabil ne-am separat gurile, am rămas tăcuţi, privindu-ne cu sfiiciune. Simţeam cum capul îmi plutea, ca şi cum mi s-ar fi desprins de trup şi-ar fi levitat înspre nicăieri. Absenţa lui Damian din fiinţa mea deveni un gol atât de palpabil, încât m-am prăbuşit în el, simţind cum cad într-o prăpastie ale cărei profunzimi însemnau lovitura de graţie. Nu voiam să mă despart de el. Nu era vorba de sărutările şi de mângâierile lui. Nu era asta. Ci absenţa fiinţei lui. În fond, faptul de a-i fi simţit limba înăuntrul meu avea pentru mine o altă semnificaţie, una diferită, sau, oricum, una în plus, faţă de cea lăsată de plăcerea simţurilor asupra trupului nostru. Damian se dăruia cu gura. Cu privirea. Cu mâinile şi cu limba. Mi se dăruia mie. Eu eram cea căreia el îi adresa cuvintele de dragoste, atingerile. Şi chiar dacă nu-mi venea să cred, faptele se încăpăţânau cu îndârjire să-mi demonstreze că era adevărat. Adică, raţionamentul meu se clădea pe argumentul că eu nu meritam nici un fel de atenţie, dar, în acelaşi timp, instinctul îmi spunea că Damian îşi concentra în mine tot interesul şi că ceva îl făcea să-mi ofere afecţiune, să

se împreuneze cu mine, să mă caute şi să mă atingă. Să-mi vorbească.

— Chiar dacă nu-ţi vine să crezi, Martina, nu numai corpul tău mă atrage la tine. E felul tău de a fi. Tu, pe de-a-ntregul. E sufletul tău şi partea necunoscută din tine. Tot ceea ce pot bănui în tine. Sensibilitatea ta exacerbată, tremurul minunat al fiinţei tale. Ochii tăi melancolici, privirea ta intensă. Poate că acum nu înţelegi, fiindcă eşti foarte mică şi-ţi lipsesc informaţii şi experienţă. Dar vreau să ţi-o spun, ca să nu uiţi. Ca într-o bună zi să-ţi aminteşti de cuvintele mele şi să-ţi fie de folos. Dacă va fi ca la un moment dat să-ţi fie greu, să te simţi disperată sau să crezi că viaţa nu are rost. Nu vreau să-ţi ascund asta, fiindcă tăcerile sunt uneori pumnale ce-i pot ucide tocmai pe aceia pe care îi iubim cel mai mult. Fiindcă uneori tăcerea este o crimă josnică. Păstrează în sufletul tău cuvintele acestea.

— Am să încerc să nu uit ce-mi spui, Damian. E foarte frumos.

— Iar eu am să păstrez mereu chiloţii tăi ca pe comoară. Acum trebuie să pleci.

— Nu! Nu vreau!

— Nu poţi să rămâi aici. Tatăl tău te aşteaptă.

— Dar vreau să mă joc în continuare…

— Nu ne mai putem juca, Martina. Ăsta e un joc periculos, ce nu trebuie repetat. Am fost slab şi ştiu că mai devreme sau mai târziu o să plătesc. Încă nu a sosit timpul tău. Trebuie să aştepţi, iar până atunci bucură-te cât poţi de mult de viaţa ta de fetiţă.

— Vreau să-ţi văd jucăria. Hai…

— Nu, Martina. Nici vorbă.

— Bine, dar cel puţin lasă-mă să ţi-o mai ating o dată.

În acel moment Damian stătu la îndoială, fireşte, fiindcă pusesem degetul pe rană. Şi aşa şi era. Era cert că eu învăţam repede. Începeam să-mi dau seama de cum se puteau manipula bărbaţii. Trucul era să nu cer ceva direct, în mod sincer, ci pe ocolite. Bărbatul e de obicei îndărătnic şi nu vrea să accepte ceea ce i se cere în mod direct, chiar dacă îşi doreşte din toată inima exact acel lucru. Trebuie că îi e frică să abdice de la principiile sale, să-şi piardă tăria, se teme că ar rămâne prizonierul dorinţei, nu vrea să piardă controlul. Nu ştiu cu siguranţă. Şi nu zic că Damian în acele circumstanţe neobişnuite, pentru a refuza ceea ce-i ceream, n-ar fi fost mânat de scopuri de o anvergură mai amplă decât dorinţa propriului apetit sexual, adică de principii etice, dar adevărul e că, în alte situaţii în care nu stă în joc datoria, bărbatul se comportă la fel.

În fine, în fond, ceea ce voiam eu era să-i văd jucăria lui Damian, şi n-am renunţat la idee chiar dacă am fost refuzată în mod categoric, ci am încercat o altă cale de abordare a temei. Din primul moment al aventurii mele cu Damian, petrecută în cabinetul său, mi-am dat seama că doctorul exprima în cuvinte ceea ce gândea, dar raţionamentul său, incontestabil, de altfel — nu degeaba menţionase el cuvintele „crimă” şi „delict” —, îi

contrazicea faptele. Era evident că un anume mecanism intim lupta împotriva propriilor gânduri. Ideea vagă, pe care eu puteam s-o am la vârsta aceea despre instinctul fizic, mi-a spus că trebuia să mă apropii de trupul lui ca să obţin ceea ce-mi doream, fără să spun nici o vorbă. În acea stare sufletească cuvintele nu-mi erau de folos, fiindcă, la orice spuneam, el avea un răspuns pregătit ca o lecţie învăţată pe dinafară. Şi de aceea i-am cerut să mă lase să-i ating pentru ultima dată jucăria. Era singurul meu as din mânecă, pe care-l puteam arunca drept momeală.

— Bine, Martina, aprobă, în fine, medicul cererea mea, doar o clipă şi-apoi pleci. Da?

Am încuviinţat făcând semn din cap, şi-am întins mâna ca să ating ceea ce eu îmi doream. Acum carnea era flască şi mi-a fost cam greu să-mi dau seama exact ce formă avea. Am pipăit zona prin ţesătura pânzei, înfigându-mi degetele în aluatul pufos care-i atârna lui Damian între picioare şi, în cele din urmă, prin atingere am reconstruit forma pe care-mi aminteam că aceasta o avea când se umfla. Recunosc, m-a decepţionat puţin s-o simt fără vlagă. Fiindcă acest lucru însemna că puţa era un obiect volubil şi inconsecvent, care îşi pierdea imediat din forţă. Şi cum Damian îmi explicase că jucăria funcţiona datorită mie, faptul că îşi pierduse din erecţie mă făcea să mă simt nepricepută şi inutilă. Două concepte — nepriceperea şi inutilitatea — pentru care nu eram pregătită. Nu în zadar sensul existenţei mele era stabilit de capacitatea mea de a rezolva lucrurile cu rapiditate, de talentul meu de a realiza orice activitate cu viteză şi inteligenţă. Astfel încât, îndârjită, ajunşi la acel moment al scenei, m-am încăpăţânat să-i redau penisului lui Damian splendoarea, căci era în joc mândria mea pe care o simţeam cum se clatină. Şi nu era numai asta, fireşte, era — din nou — frica ascunsă, teama de a pierde atenţia şi dragostea lui.

Fără să ştiu prea bine cum şi nici de unde, am început să apuc, să răsucesc, să mângâi, să strâng, urmărind să prind vreun posibil resort neştiut care să acţioneze sistemul de ridicare şi întărire a organului sleit de puteri căruia mă dăruiam în acele clipe cu o plăcere teribilă. Îmi doream din tot sufletul să fiu din nou stăpâna magiei, să înalţ iscusinţei mele un monument în formă de penis erect. Era o noutate care mă excita; şi nu numai atât, mai era şi felul în care puteam să pătrund în Damian printr-o uşă secretă al cărei acces nu le era permis decât celor privilegiate. Trebuia să-l vrăjesc şi să-l ţin strâns în mână. N-aş fi vrut să-i dau drumul niciodată.

Încetul cu încetul, animăluţul pe care-l ascundea între picioare adoratul meu doctor şi-a-nceput urcuşul spre înălţimi, crescând şi manifestându-şi încă o dată, treptat, bărbăţia, în ascensiunea lui înspre paradis, în timp ce eu observam procesul evolutiv, minunându-mă şi mai mult decât prima oară. Mă uimea din nou rigiditatea care se năştea sub pantalon, dar în acelaşi timp simţeam că nu atinsese deplinătatea în volum

şi intensitate. Damian tăcea mâlc. Era ca o stană de piatră, chiar dacă îmi dădeam seama că era încordat. Părea un burduf de pasiuni latente. Rămăsese încremenit în postura iniţială, cu capul aplecat şi privirea aţintită asupră-mi, fixată în ceafa mea, o privire densă pe care nu îndrăzneam şi nici nu-mi doream s-o înfrunt. Ochii mei larg deschişi ca ai unei bufniţe clevetitoare şi uluite nu puteau să-şi ridice privirea de pe locul unde mâna îşi urzea planul de atac, scenariul acelui incredibil spectacol de vrăjitorie pe care eu îl orchestram cu ajutorul a cinci baghete magice aşezate conştiincios pe organul fermecat al lui Damian, care uşor-uşor se ivea din ce în ce mai măricel din jobenul meu magic.

În ciuda faptului că nu aveam habar despre cum funcţiona acea jucărie neobişnuită, bănuiam că farmecul ei nu se sfârşea acolo. Şi, ca atunci când primeam o păpuşă şi căutam să descopăr vreun orificiu sau buton de pornire care să-i confere şi alte însuşiri decât cele de bază şi ultracunoscute, am încercat să merg mai departe cu explorarea mea. Voiam să admir de aproape şi pe viu acel falus, primul meu falus. Nu puteam să mai mângâi fără să văd acel obiect interzis privirii. Îmi doream să-l am direct în faţa ochilor, faţă în faţă. Să-i ating textura, să-i ştiu forma, să-i cunosc semeţia.

Împinsă de curiozitate am descheiat butoniera halatului, am dibuit şliţul pantalonilor lui Damian. Am simţit răceala metalică a fermoarului şi l-am pipăit până ce am găsit cheiţa, iar în timp ce-l desfăceam, auzeam un hârşâit. Gaura ce mi se ivea în faţa ochilor părea o gură pe dos, cu dinţi, neagră şi ameninţătoare. Dacă voiam să merg mai departe, eram obligată să-mi vâr mâna acolo, pentru o clipă am stat la îndoială. Nu ştiam dacă ceea ce sălăşluia în acea peşteră muşca sau curenta, ori avea autonomie proprie. Era ca şi cum ţi-ai fi băgat mâna fără mănuşă de protecţie în cuşca unei fiare. Am început să măresc gaura dând de-o parte pânza. Se ivi o alta, sclipitoare, mătăsoasă, în culori vii şi desen haios. O puzderie de ursuleţi galbeni cu fundiţe albastre la gât aşezaţi rânduri, rânduri, păreau că dansează pe un fond roşu. Imaginea aceea m-a însufleţit, căci mă gândeam că nu putea fi chiar atât de sălbatic acel animal ce se învăluia într-un astfel de veşmânt. Aşa încât mi-am introdus degetele în acea gaură şi-am atins straiul de mătase. Era delicat la atingere, iar sub el am ghicit prezenţa jucăriei lui Damian, acea fiinţă vie, ascunsă în spatele ursuleţilor, ca un hoţ cu masca pe faţă. Am apăsat atunci carnea încotoşmănată şi-au ţâşnit sunete chiar mai intense decât cele pe care le obţinusem de la acel instrument ieşit din comun, când trăsesem fermoarul. Mă apropiam din ce în ce mai mult de miezul dorinţei mele. Nu îndrăzneam să mă uit în sus, deoarece, în acele circumstanţe, ar fi însemnat un risc în plus să-i caut privirea lui Damian, ar fi însemnat să-i ofer posibilitatea ca el să mă întrerupă din investigaţiile mele şi să-mi refuze pătrunderea în lăcaş. Aşadar, n-am ridicat ochii şi mi-am văzut de ale mele, gândindu-mă că încă mai am o şansă în a-mi îndeplini planul atât timp cât doctorul ar fi

continuat să stea nemişcat.

Eu ştiam că izmenuţele de pânză au o deschizătură, fiindcă de multe ori le văzusem pe cele ale tatălui meu întinse pe uscătorul de rufe. Şi mi-am introdus mâna prin gaura aceea, de a cărei existenţă mă bucuram. Ceea ce am găsit acolo, înăuntru, a fost incredibil. Am dat peste un fel de omidă uriaşă, dar fără pic de peri. Asta am descoperit-o treptat, cu cât pipăiam mai mult acel vierme bizar. Era ţintuit la o extremitate şi avea riduri şi pliuri ce apăreau şi dispăreau, fiindcă pielea nu era lipită de carne, ci era ca un ambalaj foarte fin şi elastic, care se mişca în mod independent faţă de conţinut.

Un timp m-am jucat de-a încreţitul şi descreţitul pliurilor, mişcând în sus şi-n jos pielea, zbârcind-o şi apoi întinzând-o după bunul plac, şi observând uimită cum ridurile se netezeau fără să lase nici o urmă când întindeam până la refuz pielicica delicată care învelea carnea. Am făcut-o de-atâtea ori, încât până la urmă se umflă ca o gogoaşă ; dar, o dată crescută, în loc să se înfoaie, devenea mai încordată şi mai tare, iar Damian începu să geamă uşor. Eu m-am speriat, am încetat brusc să-mi mai mişc mâna şi din instinct am privit în sus cu întrebarea deja născută pe buze: „Te doare?”, am rostit cu voce tremurând.

— Nu, Martina, răspunse el cu glasul spart ca al unui ridicător de greutăţi. Tocmai făcând asta îmi oferi o imensă plăcere. Acesta e secretul magic care face ca membrul meu să crească şi să se învigoreze. Mişcarea precisă a mâinii tale.

Atunci, însufleţită de acea revelaţie şi aflând că Damian nu suferea de durere, ci de plăcere, am îndrăznit să scot penisul prin deschizătura boxerilor, fiindcă era atât de mare şi ţeapăn încât, ca să-l mângâi prin chilot, devenise un lucru extrem de complicat, căci exploda prin pânză, iar aceasta era o piedică care nu-l lăsa să crească pe de-a-ntregul. Când am reuşit să-l eliberez din prizonieratul său, spectacolul a avut un efect uluitor. A fost ca şi cum s-ar fi deschis cutia cu surprize din care iese pe neaşteptate o păpuşă acţionată de un arc. Omida uriaşă, gata de luptă, ca un dovlecel zdravăn aţintind spre tavan, mă saluta veselă şi aţâţată, în ciuda spaimei mele teribile pe care o simţisem la început, în faţa noutăţii.

Acea nobilă vietate era impunătoare. Plină de vervă, elegantă, mândră şi vânjoasă. Şi chiar dacă privea în sus, părea că mă provoacă în mod hotărâtor, părea că mă caută ca un câine flămând şi, fără s-o mărturisească, mă acuza, făcându-mă responsabilă de starea în care se afla.

Şi m-am tot uitat la ce se afla dinaintea ochilor mei, în toată goliciunea şi splendoarea sa. Uluită şi fascinată. O bună bucată de timp am rămas nemişcată cu privirea aţintită pe acea coadă care, în loc să-i iasă bărbatului pe la spate ca la pisici şi la câini, îi creştea prin faţă, iar în plus, mai era şi spână. Şi continua să mă privească sfidător, catarg al corăbiei în care eu şi Damian navigam. Acel ţăruş care-i ieşea dintre picioare mi se pironea direct în moalele capului, mă buimăcea şi mă ţinea captivă într-o

stare de reverie. Era opera mea. Nu a obiectului, care exista dinainte, era creaţia mea căreia eu îi dădusem viaţă, oferindu-i suflarea necesară întru desăvârşirea sa. Atunci m-am gândit că între bărbaţi şi femei există o legătură mai puternică şi mai misterioasă decât cea prin care se vedeau nevoiţi să-şi trăiască amarul împreună. Nu numai că ne eram necesari unii altora, masculi şi femele, ci, în plus, ne ofeream reciproc ceea ce ne lipsea, pentru a putea deveni fiinţe întregi. Ne completam. Într-un mod tulburător şi sublim. Urmând calea trupului şi nu a spiritului.

Acea descoperire mă copleşea. Dintr-o dată, totul era gigantic, mădularul lui Damian, prezenţa lui imediată, senzaţiile mele duse până la climax. Un fel de ceaţă densă îmi învăluia mintea şi-mi stăpânea voinţa. Un zumzăit venit din adâncul meu mă împiedica să mă aud pe mine însămi, îmi străbătea măruntaiele, în timp ce vrejul lui Damian mă privea obsesiv. Eu eram hipnotizată ca un iepure orbit de farurile unei maşini şi nu puteam să-mi analizez sentimentele. Eram ca o ciută care se înfrunta deodată cu puterea masculului din turmă, asumând în doar câteva secunde semnificaţia cuvântului „masculin”, şi, în contrapartidă condiţia mea feminină.

Penisul lui Damian, nud şi erect, se transformă într-o vastă enciclopedie de experienţe genitale, care mă învăţau numaidecât, asemeni unui spectacol de teatru într-un singur act, dependenţa reciprocă dintre bărbat şi femeie. Fiindcă, chiar dacă pe atunci eu nu mă excitam sexual aşa cum o făcea de pildă o femeie adultă, cert era că simţeam o plăcere inexplicabilă având acea sulă la cheremul meu, de parcă ar fi fost vorba despre un cavaler rătăcitor dispus să-mi închine victoria unui turnir, mie, doar mie în acel moment. Simţeam bucuria datoriei îndeplinite, a datoriei stipulate în acel misterios contract. Mădularul bărbatului meu se afla exact acolo unde trebuia. Acolo, înaintea ochilor mei, tare ca o bucată de titan. Ţeapăn ca o prăjină enormă. Umflat până la refuz. Ca de fiecare dată, mă simţeam perfect satisfăcută în ceea ce priveşte nevoia mea imperioasă de a realiza în mod iscusit orice lucru, doar că acum era puţin diferit. Puterea sângelui şi a instinctului depăşea dorinţa mea obişnuită de a le face celorlalţi pe plac. Nu mai eram eu cea care făcea sluj în faţa unui adult doar ca să nu-i pierd dragostea, ci devenisem femeia în căutarea sexului, un drept ce mi se cuvenea pe deplin. Fiindcă eu eram stăpâna acelei erecţii ce mi se dăruia mie, doar mie, pe veci. Şi nu că aş fi fost eu cine ştie ce persoană dibace, dar eram iscusită ca femeie, mă pricepeam să-mi cuceresc bărbatul.

Toată energia care ţâşnea din penisul lui Damian mi se impregna pe corp, îmi pătrundea prin piele, era înghiţită de pori, transformată în zeamă de carne bărbătească inventată să dea gust arterelor mele. Era o senzaţie necunoscută şi absolut necesară, de a fi posedată şi absorbită, de a fi cotropită şi, în acelaşi timp, întregită. În ciuda faptului că ştiam cu certitudine că lipsea ceva, un ultim şi teribil pas care ar fi dus acea senzaţie

până la limite nebănuite, care m-ar fi putut face să plutesc ca un nor, pe cerul unei realităţi de necontestat şi nu într-un spaţiu iluzoriu primitiv şi steril.

În întâmpinarea acelui ultim moment, orbită de dorinţa cunoaşterii, m-am eliberat din starea aceea de încremenire şi am înşfăcat din nou acel obiect viu. Damian se delecta, iar eu care deja învăţasem că poţi să gemi de plăcere am început să-l frec cu gingăşie. Sus-jos, sus-jos încercând să-l fac să se umfle tot mai mult, fără să ştiu exact cam unde o să ducă acea mişcare continuă, dar încântată să văd cum Damian se zvârcolea fără putere, cum îi tremurau picioarele şi cum respira gâfâind fără să poată face altceva decât să se concentreze definitiv asupra mişcării mâinii mele.

Cu cât strângeam şi mişcam degetele mai mult, reuşeam să observ şi mai bine detaliile acelei părţi atât de deosebite ale trupului bărbătesc, căci tensiunea care mă făcea să stau concentrată ca să duc la bun sfârşit ceea ce aveam de făcut nu-mi anula complet curiozitatea. Un fel de tichie ca o căciuliţă cu borurile rotunjite, asemenea pălăriei unei ciupercuţe din poveşti, încorona acea rangă de carne omenească, şi chiar în vârf se forma un mic orificiu care era, de fapt, o ţeavă. Mi-am dat seama de asta imediat, căci pe acolo începu să picure un lichid ceva mai dens decât apa. Nu era pipi, ceea ce pentru mine ar fi fost cel mai firesc, căci nu ghiceam la Damian altă găurică pe unde ar fi putut să-i iasă urina. Nu. Ceea ce ţâşnea din acel robinet improvizat păreau stropi de anason, un lichid transparent şi lipicios. M-am speriat din nou în faţa acestei noi descoperiri, căci lighioana părea că plânge de necaz, dar cum Damian continua cufundat într-un fel de transă să geamă de plăcere, eu mi-am văzut de ale mele fără să dau nici o importanţă acelui lichid care mă mozolea pe mână şi care îmi ajuta degetele să alunece mai uşor pe pielea penisului.

Datorită acelor lacrimi, suprafaţa mădularului deveni în întregime umedă şi strălucea ca şi cum ar fi fost proaspăt dată cu clei. Nuanţa rozalie se accentuă în aşa fel încât în unele zone, de-un roşu palid, îţi crea impresia că sângele era gata să ţâşnească, iar vinişoarele de un albastru argintiu, ce se iveau prin acea foaie de celofan elastică şi transparentă, deveneau şi mai vizibile, vineţii şi umflate. Pentru o clipă am crezut că va exploda şi, cum nu ştiam când trebuia să încetez, continuam orbeşte masajul, cuprinsă de panică, dar incapabilă să mă opresc, purtată de un reflex automat.

Chiar în momentul în care credeam că nu voi mai avea puterea să frec, din cauza contracturii pe care o simţeam în muşchii braţelor, el şi-a înecat un ţipăt nestăvilit ce i-a murit în gât, iar din acel orificiu a început să ţâşnească, de data aceasta năvalnic, un alt lichid. Albicios şi zgrunţuros, cleios, foarte ciudat. M-a împroşcat cu o forţă nemăsurată, m-a stropit pe faţă, în timp ce el murmura înfrigurat: „Haide, continuă, că-mi dau drumul. O, Doamne, haide”. „O, Doamne”, mă gândeam eu „ce chestie ciudată! Cum adică să-şi dea drumul? Ce-o mai fi şi chestia asta? Ce-o fi lichidul

ăsta lipicios?” Toate aceste întrebări, plus încă o sumedenie de alte interogaţii, făceau să-mi plesnească ţeasta, fără să le pot analiza, în timp ce Damian se apleca în faţă ca şi cum ar fi suferit un atac de cord şi ar fi înăbuşit sub un jet de apă rece şuieratul exagerat al unei oale sub presiune.

Această ultimă mişcare a eliberat penisul din palma mea, iar eu am rămas cu mâna întinsă fără să ştiu ce să fac, uitându-mă fix la ea cum rămăsese ţeapănă şi murdară, inutilă şi parcă ruşinată. Apoi se aşternu o tăcere mormântală. Eu îi căutam privirea, avidă de cunoaştere, însă Damian părea că nici nu mă vede. Se prăbuşi pe pat, aşezat pe marginea acestuia, părea că se odihneşte ori că doarme, cu capul aplecat şi braţele moarte. Luase înfăţişarea tristă a unui ratat abulic care nu îndrăzneşte să dea piept cu viaţa. Simţeam urmele acelui lichid cleios care mi se uscaseră pe faţă, dar nu îndrăzneam nici măcar să le ating. Stând în picioare în mijlocul cabinetului, nu ştiam încotro să mă îndrept şi nici ce să fac. Mă cuprinse un sentiment bizar de singurătate, ca şi cum n-aş mai fi însemnat nimic pentru Damian, care parcă vedea prin mine, în timp ce el părea că se transformase într-o fiinţă spăşită sau, şi mai dezolant, într-o fiinţă dezamăgită.

Dacă era atât de plăcut ceea ce-i oferisem, de ce oare era atât de trist? Poate că eu nu fusesem îndeajuns de pricepută şi poate că acel „îmi dau drumul” rostit de el nu însemnase tocmai mare lucru. Poate că nu era acela modul corect de a-şi da drumul, iar stângăcia mea îi refuzase plăcerea deplină. Şi, oricum, mi se părea extrem de ciudat ca un bărbat să se poată simţi satisfăcut când elimină un lichid chiar prin locul acela. Era evident că jucăria nu mai avea baterii şi deci nu mai funcţiona, fiindcă îi atârna moale între picioare, dezumflându-se şi micşorându-se încet, asemeni unui balon spart care pierde aer, ca în cele din urmă să devină o simplă zbârcitură.

O bătaie în uşă ne-a făcut să tresărim de spaimă.

— Da? bâigui Damian cum putu.

— Domnule doctor, se auzi de cealaltă parte a uşii vocea asistentei. A sosit soţia dumneavoastră. E în sala de aşteptare împreună cu domnul Iranco.

— Bine, Silvia, nu mai am mult. Spune-le că termin imediat.

După ce a rostit asta, m-a privit în sfârşit. Lung şi fix. În ochi. Într-o zecime de secundă, figura lui descompusă a devenit luminoasă. Privirea pe care mi-o adresă atunci a fost plină de o pătimaşă tandreţe. Ochii i-au devenit tulburi şi împăienjeniţi de un lichid prea bine cunoscut mie. O lacrimă abia înfiripată îi strălucea între gene. Nu mai văzusem niciodată un bărbat în toată firea plângând. Şi niciodată n-am mai simţit atât de profund tristeţea, ca atunci când am zărit-o în ochii lui Damian, după ce lacrimile i s-au scurs pe obraji.

— Nu ţi-a plăcut? l-am întrebat înspăimântată.

— A fost lucrul cel mai minunat din viaţa mea, Martina, răspunse el

calm.

— Atunci de ce plângi? am insistat.

— Chiar dacă pare ciudat, plâng de fericire — mi-a explicat Damian. Şi în acelaşi timp de tristeţe, fiindcă lucrul acesta n-ar fi trebuit să se întâmple.

— De ce?

— Ţi-am mai spus-o. Fiindcă între noi există bariera lucrurilor nepermise. Tu eşti minoră, iar eu sunt prea mare pentru tine. Eşti doar o fetiţă, Martina. Asta nu-i pentru tine. N-ar fi trebuit s-o consimt în vecii vecilor. Sunt un monstru.

— Tu nu eşti rău. Eşti Făt-Frumos, Damian, am afirmat eu convinsă de ceea ce spuneam, fără să înţeleg dimensiunea negativă a purtării doctorului şi reacţia sa paradoxală de tristeţe şi fericire laolaltă.

— Nu sunt nici un Făt-Frumos, sunt un ticălos. Vei înţelege cândva şi mă vei urî pentru asta. Într-o bună zi mă vei dispreţui pentru ce s-a întâmplat. Doamne, dacă aş putea să dau timpul înapoi…

— Niciodată nu te voi urî. N-aş putea.

— Mă tem că m-am îndrăgostit de tine şi mă simt demn de batjocură.

— Ce înseamnă a te îndrăgosti?

— A te îndrăgosti, Martina, înseamnă să iubeşti pe cineva mai mult decât orice pe lume, să te gândeşti în fiecare clipă la fiinţa aceea, să-ţi doreşti să-i fie şi să se simtă bine şi să fii fericit doar pentru că eşti lângă ea. Înseamnă să-i iubeşti trupul şi sufletul. Să cauţi în orice moment să-i auzi cuvintele, să-i vezi surâsul şi gura şi multe alte lucruri pe care acum poate nu le-ai înţelege.

— Ce frumos, Damian! Şi eu sunt îndrăgostită de tine. Te iubesc mai mult decât orice pe lume.

— Ştiu, Martina, şi tocmai asta mă sperie.

— De ce? am întrebat din nou.

— Fiindcă nu te pot proteja, nu pot să-ţi fiu alături şi nu pot să veghez asupra fericirii tale aşa cum mi-aş dori.

— Dar tu eşti prietenul părinţilor mei şi vii de multe ori la noi…

— Da, dar nu voi mai putea veni.

— Nu! Te rog!

— E o datorie, scumpa mea. E dureros, poate, acum, şi nu înţelegi motivele, dar va sosi ziua în care îţi vei da seama că era singura mea scăpare demnă şi onestă, dacă încă mi se mai pot atribui aceste calificative.

— Deci, nu mă mai iubeşti.

— Ba da, tocmai de aceea. Te iubesc prea mult, dar relaţia noastră este imposibilă.

— Nu înţeleg nimic. N-o să mă mai vezi pentru că mă iubeşti prea mult. E nedrept şi ciudat.

— Da. Nu întotdeauna e corect ceea ce ni se întâmplă în viaţă, şi

nici de înţeles nu e din punct de vedere logic. Dar trebuie să ai încredere în mine. E cel mai bine aşa. Am luat această decizie şi nu mai pot să dau înapoi.

— Nu mă lăsa singură. Nu pleca, Damian. Nu vreau să mă întorc la părinţii mei, l-am implorat plângând, incapabilă de a stapâni durerea pe care mi-o provoca acea despărţire absurdă şi implacabilă.

— Nu te părăsesc, Martina, plec fiindcă aşa e cel mai bine pentru tine. Te voi purta mereu în inimă. Şi să-ţi aduci aminte: eşti o fiinţă minunată pe dinăuntru şi pe dinafară. Eşti plină de farmec, de inteligenţă şi de frumuseţe. Iar dragostea ta e o comoară ce-i poate face fericiţi pe ceilalţi. Să nu te schimbi. Continuă să fii la fel, oricât de mult te va face viaţa să suferi. Fii frumoasă şi tandră, iubitoare şi veselă.

Iar spunând acestea, Damian s-a îndreptat spre mine, m-a îmbrăţişat, m-a ridicat în braţe şi mi-a dat un sărut de fluture pe gură, mi-a şters lacrimile mângâindu-mă până ce, cuibărită la pieptul lui adorat, m-am liniştit.

Apoi, Damian a deschis uşa cabinetului şi m-a încredinţat tatălui meu. I-a spus că eram vindecată. N-a mai venit niciodată pe la noi. Nu l-am mai văzut niciodată.

Cea mai frumoasă minciună

Nu l-am uitat niciodată pe Damian. Ani întregi m-a însoţit amintirea lui. Chiar dacă atunci n-am ştiut-o şi chiar dacă a trecut mult timp până să-mi dau seama, el sădise o sămânţă în mine care, cu vremea, avea să crească şi să dea roade. Dar, deocamdată, sentimentul de părăsire era o rană permanentă care mă tortura zi de zi. În cele din urmă mi-am asumat faptul că eram condamnată la singurătate şi că nimeni nu avea să rămână alături de mine mai mult de un *rendez-vous*. Am învăţat că viaţa împreună cu ceilalţi era o atingere efemeră şi cu cât mai multă intensitate reuşeam să obţin din acele sporadice şi scurte fărâme de intimitate, cu atât simţeam că aveam un motiv pentru care să trăiesc. Existenţa mea s-a transformat atunci într-o căutare febrilă şi frenetică de momente sublime, pentru ca mai apoi să pot suporta interminabilele zile de veghe în care rememoram acele clipe fugare de împărtăşanie ce mă ajutau să intru în contact cu pasiunea care mă devora pe dinăuntru. Astfel mă vedeam traversând abisul, susţinută doar de firul delicat al emoţiilor, asumându-mi riscuri permanente, ştiind dinainte că dezlănţuirea dorinţelor îmi era necesară pentru a da sens existenţei mele, dar, în acelaşi timp, aceasta nu reprezenta esenţa vieţii, ci doar câteva clipe răpite acesteia, care nu-mi aparţineau decât în secunda concretă a trăirii lor.

Şi-am mai învăţat că fericirea este dilema care se naşte între două lumi. O lume exterioară unde căutăm îngăduinţa celorlalţi şi alta interioară, unde se plăsmuiesc instinctele, unde palpită dorinţa autentică. În ceea ce mă priveşte, cele două lumi se aflau într-un conflict iremediabil şi trebuiau trăite în mod separat. Incapabilă de a construi o punte între ele, săream dintr-o lume în cealaltă, ca un titirez ţicnit şi le separam tot mai mult, acceptând în mod tacit acea blestemată sciziune. Ani şi ani mi-am amăgit cu o frenezie ameţitoare dorinţele intime, descătuşându-le numai sub mantia protectoare a tainei, în timp ce, în aparenţă interpretam magistral — aşa credeam eu — pantomima propriului rol de femeie perfect integrată în societate.

Fiindcă crescusem complet convinsă de faptul că tot ce purtam în mine era tenebros, morbid, abject, demn de a fi repudiat. Şi că nevoia mea de a supravieţui în inima cuiva, de a fi iubită, înţeleasă şi pomenită în veci, era o povară nedemnă pe care o târam după mine, fără să şovăi, fără să mi-o pot smulge din măruntaie. Fiindcă eu nu aveam dreptul de a primi acel premiu, faţă de alţii care-l meritau. Şi fiindcă nu aveam acest drept, era absurd să mi-l doresc; era nepotrivit să nu fi acceptat acea realitate evidentă. Dar ceva dinăuntrul meu mă împiedica să renunţ o dată pentru totdeauna la acea fantasmă. În adâncul sufletului mi se zbătea umbra speranţei. Undeva, în vreun loc neştiut, poate în altă viaţă, va fi existat

ceva numai al meu. Să fiu conştientă de asta mă făcea să sufăr şi, în acelaşi timp, îmi dădea puterea să-mi duc zilele. Iar asta se întâmpla mulţumită lui Damian care, chiar dacă fugise de mine, îşi lăsase amprenta întipărită pe ţesutul inimii mele. O sticluţă azvârlită în oceanul meu sangvin cu un mesaj de iubire, scrijelit cu mâinile şi rătăcit în timp.

Aşadar, fără să pot renunţa la căutarea unei legături intime, cea pe care o avusesem cu Damian, n-am făcut decât să străbat tenebrele pământului, încercând să regăsesc ceea ce-mi fusese furat chiar dacă n-ar fi fost decât o fărâmă, căci nu puteam să evit necesitatea vitală de a mi-o dori.

Dar aceasta era zbaterea mea tainică, cea pe care nu o puteam împărtăşi nimănui, cea care îmi aparţinea numai mie, fiindcă eu simţeam că, dacă povestea mea s-ar fi ştiut, dacă dorinţele mele ar fi fost cunoscute, aş fi devenit prada slăbiciunilor mele. Bănuiam că aş fi putut să fiu nimicită doar dacă i-aş fi cerut cuiva să mă iubească. Aş fi fost umilită, călcată-n picioare de o turmă de bizoni turbaţi, aş fi fost trecută prin ciur şi dârmon, batjocorită şi hulită. Aş fi fost crâncen pedepsită dacă le-aş fi spus celorlalţi că, în realitate, singurul lucru care mă interesa pe mine era să fiu pentru un alt bărbat, din nou, ceea ce fusesem pentru Damian.

Iar dacă dragostea nu-mi era dată, fiindcă nimeni nu mă învăţase cum s-o câştig, fiindcă nimeni nu mă învăţase cum s-o cer sau cum să fac s-o merit, fiindcă-mi fusese dăruită doar pentru o secundă pentru ca mai apoi să se piardă în neantul din care se născuse, dacă dragostea nu-mi era dată, îmi rămânea sexul. Prin sex reuşeam să mă apropii cel puţin de alte trupuri; acel moment de intimitate pe care-l oferă actul erotic era pentru mine lucrul care se asemăna cel mai mult cu stăpânirea sentimentelor altcuiva, chiar dacă doar pentru câteva clipe sau câteva ore. Magia sexului constă într-o posedare reciprocă şi, chiar dacă celălalt are iubită sau amantă, ori nevastă şi copii, când te dăruieşti mângâierilor celui de lângă tine, nici măcar amintirea celor dragi nu mai e prezentă. Sexul necesită concentrare şi răspunde unui impuls genital necontrolat. Nu e loc de al treilea când un bărbat penetrează o femeie. Sexul e o explozie de nebunie, iar în timpul desfătării ce o oferă, te îndepărtează de realitatea cotidiană, îţi şterge pe moment din minte tot ce ştii despre familie şi te face să uiţi de fiinţele iubite. Tot ceea ce reprezintă esenţa cuiva, cu excepţia dorinţei carnale, rămâne suspendat în timp ce faci dragoste, ca un conglomerat de nori deasupra corpului. Iar atunci celălalt trup e singura frontieră pe care trebuie s-o treci, singura zonă de explorat în timpul actului sexual. Momentul culminant al orgasmului provoacă pentru câteva zecimi de secundă o deconectare totală a minţii. Nimic nu există în timpul climaxului, numai ascensiunea brutală a plăcerii, iar acea plăcere aparţine celui care o oferă, nu iubitei sau nevestei, ci prostituatei care-şi oferă serviciile sau amantei de ocazie ori, în cazul meu, mie însămi.

Acest adevăr l-am învăţat de la Damian, în acea după-amiază când

l-am masturbat la el în cabinet. A fost prima mea experienţă de acest gen, prima lecţie de sexologie cu conţinut enciclopedic explicit, plin de cunoştinţe practice. În timp ce nevasta lui stătea afară, aşteptând împreună cu tatăl meu de cealaltă parte a uşii, eu stăpâneam dorinţa lui Damian, eu îl eliberam, eu îl satisfăceam pe deplin. În acel moment el îmi aparţinea. Nu pentru totdeauna, dar îmi aparţinea pentru o clipă, pentru un moment ce cuprindea veşnicia întreagă, chiar dacă era cât o gămălie de ac. Iar din momentul acela, ceea ce urmăream eu să deţin au fost acele minuscule fărâme de eternitate, clipele infinite ale posedării. Ceea ce Damian m-a făcut să înţeleg în acea după-amiază a fost că nu poţi deveni utilă sau pricepută în a-i satisface pe ceilalţi aşa, tam-nesam, ca o maimuţă dresată să facă ceea ce îi cer ceilalţi, ci că mulţumindu-i pe cei care ne sunt dragi, ne satisfacem propria noastră nevoie, oricât de nesănătoasă şi chinuitoare ar fi aceasta. Şi la fel cum eu încercasem din răsputeri să devin o admirabilă balerină sau o pricepută portretistă, sau să fiu o elevă premiantă, acum urma să mă specializez în arta masturbării, a sărutului cu limba, trebuia să învăţ să fac sex în mod magistral. Şi toate acestea, doar ca să obţin seva clipelor mele de eternitate furată, ca să-l posed timp de o secundă efemeră şi-n acelaşi timp binecuvântată pe cel care s-ar fi aflat alături de mine. Ca să opresc timpul cu puterea mâinilor mele încleştate pe un penis. Să ofer plăcere în schimbul nemuririi născocite din întâlniri sporadice. Un simulacru de trăiri sufleteşti, spectacolul teatral al iubirii clădit pe cea mai frumoasă minciună.

Originea vânătorii

Totul a început… nu ştiu să vă spun când. După întâlnirea cu Damian, fireşte. Copilăria mea a fost spintecată în două de o piatră de hotar a timpului: înainte şi după Damian.

Pe Damian l-a înghiţit pământul. Într-o bună zi, când mi s-a năzărit să-i întreb pe părinţii mei de ce nu mai venea pe la noi, străduindu-mă să-mi controlez vocea pe un ton de o inocenţă convingătoare, mi s-a dat o explicaţie surprinzătoare, însoţită de grimasa de dispreţ ivită pe chipul mamei. Plecase la Bombay ca să lucreze în cadrul Organizaţiei Medicilor Fără Frontiere. Iar când am întrebat ce se mai ştia despre soţia lui, doamna aceea cu zâmbet permanent, mi s-a răspuns cu altă explicaţie neaşteptată plus o moacă de dezgust declarat. Damian divorţase de ea înainte de a o şterge în India.

În fine. Întorcându-mă la acea după-amiază din cabinet, ceea ce eu am simţit a fost tulburător, mai ales fiindcă Damian era foarte mare. Era de talie ultralungă şi pentru mine o avea enormă. Faptul că ar fi fost un uriaş mă bucura, pentru că mă simţeam protejată de umerii lui laţi, de pieptul său generos, dar mădularul său gigantic m-a intimidat într-atât, încât nu mă puteam considera pe măsura lui. Proporţiile sale colosale m-au copleşit şi-am trăit acea experienţă în mijlocul unui zbucium nedesluşit, unde totul era o nebuloasă care mă înghiţea în întregime şi care mă împiedica să-mi dau seama de ce se întâmpla. Uluită şi ameţită de ceea ce văzusem, m-am întors acasă fără să-mi vină să cred că scena trăită fusese reală. Mi-am şters câteva din petele de spermă uscate, pe care Damian uitase din grabă să le cureţe. Aşezată pe bancheta din spate a maşinii, îmi udam degetele cu salivă şi apoi îmi frecam dârele lăsate pe faţă, în timp ce tata conducea în drum spre casă. Aveam o pată mare pe pieptarul rochiţei, dar cine şi-ar fi imaginat de unde provenea. Sperma uscată, în contact cu umezeala, renăştea şi devenea din nou o pastă cleioasă cu gust ciudat. La ce-o fi bună? Mi se părea uimitor şi fascinant, şi, de fiecare dată când îmi aminteam de acel şuvoi albicios ieşind din gaura aceea, mă treceau fiori.

După doar câteva zile, neştiind că Damian dispăruse pentru totdeauna, dar bănuind că niciodată nu se va mai întoarce, din pricina ultimelor sale cuvinte, m-am hotărât să mă lansez, pe cont propriu, într-o nouă aventură. Împlineam nouă ani, era ziua mea, şi cum fusesem cuminte, părinţii mei îmi făcuseră cadou ceea ce eu îmi dorisem, chiar dacă, fireşte, după un anumit criteriu. Eu cerusem să mă îmbrac ca un adult, iar mama fiind de acord cu acest capriciu fără nici o obiecţie, m-a lăsat să-mi aleg din dulapul său hainele pe care mi le doream. Am probat nenumărate veşminte, ca, în cele din urmă, să mă opresc la un top foarte decoltat, negru, cu paiete, care-mi venea ca o rochie scurtă şi nişte pantofi cu toc cui

şi fără călcâi, ce-mi erau cu câţiva centimetri mai mari. La această vestimentaţie am adăugat un şirag lung de perle şi câteva straturi de machiaj, adică buze de un roşu pasional, rimel pe gene şi fard roz pe obraji. În zăpăceala deghizării, am uitat să-mi pun chiloţi şi-am alergat surescitată, ca să-i arăt tatii cum arătam, în timp ce mama era în bucătărie, vorbind cu femeia de serviciu.

În primul moment el a rămas perplex. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Eu, în mijlocul sufrageriei, în faţa lui, am început să mă învârt şi să-i fac avansuri, precum femeile din filme, chiar dacă într-un mod împiedicat şi nerod. Mă mişcam când într-o parte, când în cealaltă, îmi unduiam şoldurile, înălţând ba un umăr, ba celălalt, aşa încât, cu fiecare gest, topul mi se ridica şi lăsa la vedere păsărica şi funduleţul.

Tata nu zicea nimic. Mă ţintuia cu privirea, făcuse ochii cât cepele, iar din gură nu-i ieşea nici un cuvânt. După ce am făcut pe interesanta un timp, ţuguindu-mi buzele şi clipind sugestiv din gene, ca o femeie fatală, m-am săturat ca tata să nu zică nimic şi m-am repezit să mă urc pe genunchii lui. Mi-am desfăcut coapsele şi, cu faţa la el, m-am aşezat călare pe piciorul lui. Greutatea corpului meu şi contactul pubisului dezgolit cu piciorul tatii mi-au provocat plăcere şi am început să mă frec de pantalonul lui, legănându-mă într-o parte şi-n alta. Apoi, ca-ntr-un gest reflex, m-am gândit că tata aştepta ceva de la mine şi că de aceea nu avea nici o reacţie. Astfel, ca o săgeată am întins mâna şi l-am apucat de gâlma dintre picioare. Am descoperit fascinată că şi tatei i se întâmpla acelaşi lucru ca şi lui Damian, fiindcă penisul lui era tare ca piatra. Din nou magia îşi făcuse efectul cu ajutorul mâinii mele, iar aceasta urma să fie o a doua experienţă de pus la colecţie. Am mângâiat jucăria câteva clipe, iar când eram gata să-i deschid primul nasture de la prohab, tata s-a ridicat dintr-o dată şi m-a lăsat să cad pe covor. Scatoalca pe care mi-a dat-o încă mă mai doare şi azi. Dar nu a fost nimic în comparaţie cu ce s-a întâmplat mai apoi. Tata s-a aplecat, m-a apucat de mână şi m-a luat pe sus. M-a aşezat în picioare pe podea în faţa lui şi în secunda următoare mi-a plesnit o palmă furibundă, care a răsunat în toată casa.

— Ţi-am mai zis, ţi-am zis că aşa ceva nu se face. Acum du-te la tine în cameră şi rămâi fără petrecerea de ziua ta. Ca să-ţi fie învăţătură de minte. Să nu mai îndrăzneşti să nu mă asculţi. Te avertizez. Cu mine nu-i de joacă.

Reacţia lui m-a surprins într-atât, încât n-am ştiut cum să fac mai repede ce mi-a spus. Am rămas acolo nemişcată şi profund dezorientată, cu o urmă de roşeaţă pe chip din cauza palmei pe care o primisem. Îl tot priveam pe tata căutând să înţeleg motivul furiei lui, dar el părea o citadelă inexpugnabilă. Expresia de supărare cruntă de pe chipul său nu limpezea lucrurile. La auzul acelor urlete, mama a venit în sufragerie şi a întrebat ce s-a întâmplat. Tata i-a spus că o să-i povestească totul, că ceea ce făcusem eu era atât de grav, încât meritam o muştruluială zdravănă.

Ea mă luă de mână şi mă duse la mine în cameră şi mă lăsă acolo fără să-mi adreseze nici un cuvânt. Incapabilă să înţeleg ce se întâmplase, nu puteam nici măcar să plâng. Durerea era atât de intensă, încât nu putea exploda pe nici unde şi a rămas zăvorâtă în mine ca o lighioană care mă devora pe dinăuntru fără să lase nici urmă de rană la vedere. Peste amprenta palmei primite s-a suprapus imediat tristeţea izvorâtă din necunoaştere, din ignoranţă, din groaza de a fi fost refuzată în aşa fel de tatăl meu. M-a invadat un sentiment de abandon definitiv şi de nedumerire de care niciodată nu m-am putut elibera şi de care încă-mi amintesc. Am rămas năucită, părăsită fără nici o explicaţie, debusolată. Ultimele mele conexiuni afective pe care încercasem să le revigorez, dorind să-i ofer plăcere tatii şi crezând că astfel îl voi face fericit, se spulberară, victime ale respingerii, ale umilirii şi ale dispreţului cu care el mă pălmuise. Niciodată nu mi-a dat vreo explicaţie şi nici nu m-a mai atins vreodată, iar din acel moment discursul lui s-a transformat într-o sumă de aluzii evazive cu privire la regulile morale după care o femeie trebuie să se comporte în societate.

În ceea ce mă priveşte, am ales să cred că e inutil să uzi sau să hrăneşti o bucată de pământ steril care nu lăsa iarba să crească. Aşadar, am renunţat fără rezerve la planurile mele deşarte de a mă ocupa de agricultură şi am plecat singură la drum în căutarea vânatului care să-mi potolească foamea. De atunci am tot rătăcit prin viaţă, sălbatică şi cu inima mutilată, fără rădăcini. Dar întotdeauna am evadat pe furiş, ascunzându-mă şi întorcându-mă acasă la ora convenită, acceptând normele impuse de părinţii mei, afişând un comportament model şi călăuzindu-mă, în aparenţă, după legile morale pe care civilizaţia i le-a impus femeii.

Sărutul şi foamea

Din momentul în care tata, cu o erecţie între picioare, m-a pălmuit în sufrageria casei noastre, imaginea lui s-a estompat în mod considerabil şi a ajuns să fie pentru mine acela căruia eu trebuia să-i demonstrez, prin atitudinea mea, că meritam să trăiesc în continuare sub tutela sa. Era ca un cenzor care mă verifica în fiecare zi, şi în cele din urmă m-am obişnuit cu acel gen de examen, ştiind foarte bine că de fapt eu nu eram aceea pe care ochii lui scrutători o vedeau. Minciuna a început să facă parte din viaţa mea de zi cu zi, ca un lucru obişnuit, necesar supravieţuirii mele, în timp ce afară viaţa pulsa cu o intensitate stridentă, în văpăi pătimaşe, rostindu-mi numele atât de limpede, încât eu nu puteam şi nici nu voiam să nu-i ascult glasul.

De fapt, vina era a lor, a părinţilor mei, fiindcă-mi stimulaseră inteligenţa. Când eşti sculată din somn în palme şi împinsă să priveşti lumea în faţă şi să te înfrunţi cu ea şi ţi se ordonă s-o cercetezi amănunţit, aşa, de una singură, când eşti obligată să depinzi de tine însăţi şi de agerimea minţii tale, nimic nu te mai poate opri. Şi nu numai că studiezi cu râvnă chimie şi latină, ci totul, absolut totul se transformă în materie de investigaţie. Fiindcă nu există limite şi nici frontiere pe care să nu-ţi doreşti să le treci, purtată de dorinţa ta nestăpânită de cunoaştere.

Lipsită de legături afective, sălbăticită, curioasă şi iniţiată de Damian în arta plăcerii carnale, m-am dăruit din momentul acela cercetării hărţii comorilor ascunse în trupul omenesc pentru a le descoperi pas cu pas. În afară de atingeri de tot felul pe care în copilărie le simţi fără să-ţi dai seama exact ce se întâmplă, primele mele contacte sexuale conştiente mi-au fost oferite de Damian. Puterea vrăjilor mele îl făcuseră să ejaculeze pe prinţul meu. Iar din aventurile noastre carnale, ceea ce a reuşit să facă să mustească de dorinţă sensibilitatea trupului meu a fost acel lung sărut pe care ni l-am dat aşezaţi pe pat. Sărutul a fost ce mi-a plăcut cel mai mult, pe de-o parte fiindcă mi s-a dezvăluit ca act subtil şi tandru, dulce şi delicat, iar pe de altă parte, pentru că reuşise să mă emoţioneze. Saliva lui Damian a făcut minunea de a recompune din cioburi inima mea zdrobită, lăsându-mi astfel în memoria trupului o senzaţie bizară de bucurie.

Tocmai din acest motiv, întotdeauna, i-am dat o extremă importanţă acestei atingeri de buze lăsate pe pielea celuilalt şi de aceea a devenit obiectul meu predilect de studiu. Experienţa cea mai plăcută pe care corpul meu putea, şi poate, s-o trăiască în contact cu altcineva. Sărutul a căpătat rolul de protagonist al copilăriei şi al adolescenţei mele, continuând să fie cartea de vizită a celui pe care să-l pot preţui, din punct de vedere fizic, pentru ceva mai „profund”.

Gura e expusă intemperiilor. E la vedere. Este singura unealtă

sexuală vizibilă. În fine, cei care adoră piciorul vor spune că vara sandalele lasă libere privirii aceste membre atât de apreciate pentru senzualitatea lor, dar piciorul, doar el, nu poate realiza acte obscene. Mobilitatea îi este limitată, mai degrabă primeşte decât oferă. Totuşi buzele sunt motoare mereu în funcţiune şi chiar şi mute spun atât de multe despre stăpânii lor, fie nemişcate, fie atunci când povestesc cele mai surprinzătoare aventuri. O gură frumoasă este un paradis care te invită să-l explorezi şi-n plus impune limita. După ce săruţi pe gură pe cineva, când treci cu buzele tale dincolo de pragul buzelor celuilalt, ţi se permite să înaintezi pentru a pătrunde în străfundurile oricărei alte prăpăstii pe care corpul ni le oferă întru desfătare. Reprezintă consimţământul ce-mi recunoaşte dreptul de a face cu celălalt tot ce-mi trece prin gând, de a mă sfârşi definitiv în el. Şi până ce nu săruţi pe cineva cu pasiune, dorinţa rămâne ca o larvă în cocon, stearpă, o lighioană ce provoacă ravagii de frustrare şi nelinişte.

A săruta e o artă. La început, când sărutam fără limită, obsesiv, sărutările mele erau dăltuiri ale unei cioplituri care se dorea a fi o sculptură. Erau lovituri de carne, o limbă informă contopită în altă limbă, ca şi cum cineva mi-ar fi vârât în gură un şarpe boa încovrigat, iar eu i-aş fi simţit dimensiunea uriaşă, atingerea nemaiîntâlnită a solzilor săi ce îi potenţau pe ai mei. Aşa au fost primele mele sărutări cu limba. Şi au trecut mulţi ani până să descopăr acea nouă savoare a sărutului, gingăşia catifelată a gurii dorite, saliva fierbinte care, asemeni unui buton magic, secretată de mine şi de celălalt, face să se nască fiorul sublim al extazului, să reînvie acea aromă a lui Damian, după care tânjeam atât de mult.

Aşadar, primele mele sărutări au fost rodul unui joc. Fireşte, jocul cu sticla. Şi poate de aceea pentru mine sexul a făcut parte întotdeauna dintr-un ritual ludic. Singurul joc interesant. Cel mai distractiv, fiindcă, în general, eu nu prea m-am jucat. Viaţa mea a fost încărcată de sobrietate, atâta cât să mă înspăimânte doar amintindu-mi. De când eram mică, lumea mi s-a arătat ca un spaţiu al supravieţuirii, un loc în care eu trebuia să mă comport într-un anumit fel, fără să depăşesc barierele impuse de normele corespunzătoare. A fi utilă în termeni productivi. Orice gest, măsurat în funcţie de ceea ce se putea obţine în schimb. Refuzul categoric al oricărui lucru fără recompensă, fără rezultatul vreunui câştig. De aceea îmi plăcea atât de mult să mă joc cu sticla, fiindcă era un joc imediat premiat. Era loteria sărutărilor. După ce învârteai recipientul de sticlă gol, după câteva rotiri şi după câteva rânduri de extragere, în sfârşit gura sticlei te desemna ca jucător ce trebuie să ofere sau să primească unul sau mai multe săruturi, pe buze sau cu limba. Îmi mai plăcea şi dintr-un alt motiv. Nu trebuia să ceri nimic, nu trebuia să demonstrezi că vrei să obţii ceva de la cineva, căci chiar regulile jocului te obligau să le respecţi întocmai, fără să ţi se ghicească dorinţa c-ai fi avidă de sărutări. Sticla era ca o guvernantă severă, şi, în acelaşi timp, însemna chiar destinul materializat sub acea formă. Să mă simt o marionetă a sorţii îmi provoca o plăcere care mă

excita teribil. Să mă simt obligată în mod categoric să sărut sau să fiu absorbită de o gură neîntâlnită până atunci, fără dreptul de a o refuza, mă purta pe terenul controlului ieşit de sub control. Acesta este punctul-cheie al începuturilor mele, caracteristici şi norme care, la unsprezece ani, deja îmi conturau personalitatea, fiindcă eu simţeam nevoia, ba mai mult, îi revendicam vieţii dreptul de a avea totul sub cel mai strict control. Iar dacă o situaţie născută în limitele celor mai riguroase norme poate permite apariţia unui lucru neaşteptat, tocmai asta era ce mă mulţumea peste măsură, fiindcă nu aparţinea legilor prestabilite. Adică, deţin permisiunea tacită de a mă bucura fără rezerve şi fără să-mi fac probleme de conştiinţă, fiindcă nu încalc legea, ci o respect până la ultimele consecinţe.

Aşadar, jocul cu sticla era ca o supapă, singura scăpare de sub controlul care-mi guverna existenţa, iar eu mă desfătam, respectând orbeşte regulile jocului când sticla îşi îndrepta spre mine gura ei incriminatoare. Mă dăruiam buzelor celui pe care hazardul mi l-ar fi pus în faţă, fără să am în vedere raţiuni de tip estetic. Putea să fie cel mai urât din grup, putea să aibă gura cea mai oribilă, fiindcă eu închideam ochii şi deschideam cutia dorinţelor ca să-i las limba vâscoasă să pătrundă în interiorul cavernei mele hulpave. O limbă care se purta asemeni unui animal turbat închis în cuşcă, care scuipa bale într-un act de autoapărare atunci când se vedea încolţit de nenumăraţi ochi ameninţători, care-şi observau victimele atenţi la fiecare detaliu al acelor sărutări neruşinate.

Mie nu-mi era silă de limba nici unui mascul, aşa cum li se întâmpla prietenelor de vârsta mea, care-şi dădeau consimţământul după un canon de preselecţie. Şi cred că niciodată nu mi-a fost silă. Ori de câte ori o gură m-a vrut, m-am dăruit cu bucurie. Guri de dolofani, guri de bătrâni, guri pocite. Încă din copilărie presimţeam că gura făcea parte din trupul meu şi pentru altceva decât să permită intrarea mâncării sau a băuturii în organism. Ştiam că avea şi o altă funcţie, una sublimă. Cam de-acolo venea criteriul meu de frumuseţe. Fiindcă eu sunt extrem de exigentă în ceea ce priveşte gradul de intensitate, dar nu sunt adepta frumuseţii artificiale, a limbilor perfecte, dar reci şi inerte. Şi cred că ceea ce căutam când îmi ofeream gura, oricui şi-ar fi dorit-o, când mă lăsam penetrată de limba oricărei fiinţe omeneşti, era să mă simt posedată cu sălbăticie. Să-mi pecetluiască buzele, ca să-mi înăbuşe în gât glasul sau ţipătul, să mă umple cu ciment proaspăt, maleabil şi viu, să-mi pătrundă sub presiune în cofrajul gurii un organ lung şi gros ca plastilina fluidă. În realitate, mă dăruiam pătimaş acelei posedări, căreia mă supuneam cu blândeţe cucernică, dar cu înflăcărare nebunească. Fiindcă eu nu numai că mă ofeream, căci actul dăruirii mele nu era unul pasiv. Era o dăruire participativă. O trăiam cu muşchii încordaţi, îmi ridicam bărbia, priveam languros, dar stăruitor, cu gesturi insinuante, provocatoare, abia perceptibile, ademenind maşinăria aceea omenească de perforat care se apropia de mine, cu paşi timizi. Mă aflu aici ca să mă săruţi. Ca să-mi vâri limba, dragul meu, ca să simt din

nou în gura mea ce înseamnă o bucată de carne ce nu-mi aparţine şi care-mi atinge amigdalele. Mă aflu aici ca să nu gândesc. Să întrerup circuitul raţional al gândurilor pentru un moment, doar cât durează îmbrăţişarea limbii tale cu cerul gurii mele, cu dinţii mei, cu mine. Şi-mi doream, îmi doream cu orice preţ să-mi rămână pentru totdeauna, înăuntru, limba aceea. Limba unuia sau a altuia. Toate limbile în gura mea. Mereu plină, lacomă şi nesătulă. Plină, plină.

Desigur, când sosea momentul să aleg numărul de sărutări — aveam de ales între unu şi douăzeci — sau să decid tipul acestora — pe buze sau cu limba —, de fiecare dată eu ceream numărul maxim, chiar dacă nu ştiam cine va fi desemnat de către sticlă. Iar în privinţa aceasta, eram complet diferită de toate celelalte fete. În mare parte acestea erau sclifosite, nişte mironosiţe, care alegeau două–trei sărutări pe buze, în timp ce eu jucam tare, iar de fiecare dată când sticla se oprea în faţa mea, oferindu-mi şansa, eu câştigam potul cel mare: douăzeci, cu limba, da, domnilor, chiar aşa!

Iar în ochii mei, frumuseţea însemna forţă, însemna prezentul, însemna să mă simt posedată, să mă dăruiesc clipei magice în care gura mea era penetrată de limbi, acelei clipe de o realitate brutală. Frumuseţea însemna să închid ochii şi să-i primesc orbeşte pe toţi cei care mi-ar fi făcut bucuria de a-şi băga organul lor bălos în gâtlejul meu de panteră. Astfel încât, uneori, jocul se oprea la mine, în definitiv, singura femeie la dispoziţia bărbaţilor din grup, iar distracţia se transforma într-un ritual obscen, în care eu urma să fiu premiată de către toţi, unul după altul, douăzeci şi cu limba, într-o orgie de guri amorfe, cu buzele umflate de atâta frecuş, plină de bale, scăldată-n salivă şi mândră de puterea gurii mele, care-i chema pe cavalerii mei rătăcitori să mă mănânce, să mă mozolească, să mă lingă, să mă soarbă. Fără doar şi poate, îi aveam pe toţi la picioarele mele, fiindcă mi se îngenuncheau, curtenitori, servili şi supuşi, aşteptându-şi răsplata. Iar după ce îmi posedau gura cu limba, după ce se frecau cât credeau de cuviinţă, unii izbind ca nişte tauri sălbatici, stângaci, nepricepuţi, dar atât de pătimaşi că meritau să fie răsplătiţi, îmi întorceau spatele şi plecau în căutarea unui colţişor, unde să rumege liniştiţi senzaţiile trăite. Mă simţeam egală cu ei, văzându-mă abandonată şi abandonându-i la rândul meu, limba celorlalţi devenea imaginea reflectată a limbii mele, iar eu mă regăseam pe chipul lor. Mă zbăteam între trupuri transpirate, cu porii pielii supurând, între ganglioni inflamaţi şi terminaţii nervoase, celebrând izbânda de a ţine între dinţi bucata aceea de carne macră şi tumefiată.

După înlănţuire, când printre jucători nu mai rămânea nici o limbă virgină, când gura-mi era ca o baltă tulbure şi nu mai aveam prezentă decât amintirea sutelor de şerpi care mi se mişcau pe dinăuntru, şi încă mai savuram gustul lăsat în mine de acel corp străin, eu încetam să fiu doar eu însămi, devenind eu plus toţi ceilalţi. În mod ciudat, reuşeam ca într-un

paradox bizar să mă regăsesc pe mine, sau să mă simt eu însămi.

Dar acea senzaţie dura prea puţin, sau nu suficient cât să mă oprească să cad din nou în prăpastia realităţii lipsite de sărutări, cât să mă facă să nu observ chipurile prietenelor mele care nu intraseră în joc, cum mă priveau uimite, cu acea expresie de uluire, întru câtva ursuză şi acuzatoare. Nu înţelegeau senzaţiile pe care eu le trăiam. Legământul de salivă cu ceilalţi. Acea legătură indisolubilă care se naşte doar prin sărut. Căci sărutul, oricât de lasciv sau furtiv ar fi, oricât de josnic, de tainic şi de murdar ar părea, de infam sau repugnant ar fi socotit, reprezintă temelia instinctului nostru animalic cel mai curat. Nu cred să existe nimeni care prin sărut să nu devină bun, integru sau demn de respect. Un criminal, atunci când sărută, e mai puţin abject. Un idiot care se dăruieşte prin sărut dintr-o dată capătă inteligenţă. Oricare om fără o porţie de sărutări se ofileşte cu timpul, se înnegurează, îşi pierde din contur. Se usucă fără rost. Iar astfel, fetele acelea pierdeau tot farmecul jocului şi, în acelaşi timp, privirile lor sfredelitoare şi critice îmi smulgeau, încetul cu încetul, veşmintele de sărutări, mă dezgoleau de plăcerea care mă învăluia şi mă azvârleau din nou în colţii singurătăţii. Privirile acelea mă pustiau, îmi dezvrăjeau clipa mai mult decât ar fi putut-o face băieţii pălmuindu-mă şi lapidându-mă. Îmi smulgeau ceea ce-mi aparţinea, ceea ce câştigasem cu râvna pasiunii mele, şi transformau solemnitatea actului meu de credinţă, dăruirea mea totală într-un monstruos spectacol porno cu copii. În timp ce sentimentul de culpabilitate punea stăpânire pe mine ca un alt şarpe — de data aceasta sufocant şi vâscos — ce se încolăcea încet, sâcâitor şi opresiv, poleit în depravare şi ruşine, în jurul primelor mele experienţe sexuale cu bărbaţii.

Astfel, viaţa mea se transformă, timp de ani întregi, în zile nesfârşite de aşteptare, trăiam de la un sărut la altul. Poate că de aceea nu-mi aduc aminte de copilărie, ci doar de împerecherea altor limbi cu limba mea. Căci viaţa avea sens doar atunci când gura-mi era pecetluită de o altă gură.

Felia de lămâie

Fireşte, chiar dacă am intrat triumfal în lumea sexului, nu m-am privat de clasica iniţiere sexuală. Am pătruns în cercurile erotice cele mai convenţionale şi adecvate vârstei mele, căci erau singurele care-mi stăteau la îndemână. Am început să mă joc de-a doctorul cu colegii mei de şcoală. Am privit şi am atins toate zonele genitale şi i-am lăsat să mă atingă şi să mă privească. Dar penisurile băieţeilor din clasa mea erau viermişori jucăuşi şi moi, ca degetul mic fără structură osoasă, care nu răspundeau la stimularea mea, care nu se umflau şi nici nu creşteau ori se întăreau aşa cum se întâmplase cu cel al lui Damian sau al tatei. Cum să le fi explicat lor că eu mă jucasem de-a doctorul cu un chirurg de-adevăratelea, care nu numai că avea facultatea de medicină, ci şi o diplomă de expert în sex? Cum să-i fi făcut să înţeleagă că doctorii adevăraţi au o puţă enormă care se urcă până la cer, care ţâşneşte din izmene şi apoi scuipă lavă precum vulcanii în erupţie? Nu m-ar fi crezut niciodată, iar eu îmi păstram secretul sub jurământul tăcerii, aşteptând să-l pot împărtăşi cu cineva iniţiat în materie, simţindu-mă astfel deasupra ignoranţilor.

În afară de întâlnirile frustrante cu acei ucenici de doctori şi de analizarea părţilor intime ale prietenelor mele care arătau aproape la fel ca la mine, la doisprezece ani am avut suprema revelaţie, ultima verigă a iniţierii sexuale. Am aflat în cele din urmă că jucăria lui Damian permitea şi alte căi de explorare pe care el nu mi le arătase în acea după-amiază.

Nicolás, fiul unui spaniol şi al unei norvegience, a venit într-o zi cu o revistă străină plină cu poze. Am răsfoit-o în recreaţie, ascunşi în spatele unei movile unde o ţeavă mare de scurgere zăcea sub cerul liber. În realitate, era o povestioară în imagini, iar toţi protagoniştii aveau părul atât de blond că părea alb. Pe prima pagină, un tip îmbrăcat în cardinal era înconjurat de călugăriţe cu veşmintele de culoare roz-fucsia, toţi îngenuncheaţi în rugăciune. Pe următoarea pagină, femeile îi descheiau sutana lungă şi lăsau la vedere goliciunea acelui bărbat care nu purta nimic pe dedesubt şi avea vrejul ţeapăn. Apoi se dezbrăcau ele. După aceea, mai multe deodată îi sugeau mădularul, iar el le strângea de sâni cu putere. Într-o altă poză, din diferite unghiuri, membrul lui apărea vârât în crăpătura uneia dintre ele. Mai încolo, măciuca intra într-o altă gaură a unei măicuţe, iar noi am observat că era un fund, fiindcă alături apărea vulva desfăcută. Şi, la sfârşit, se putea vedea şiroind din membru acel vestit lichid albicios, închegat în imortalitatea fotografiei, cum îi stropea faţa unei călugăriţe, ce avea întipărită pe chip o expresie uimită şi flămândă, şi totuşi veselă, în timp ce aceasta deschidea gura ca o cutie poştală şi scotea o limbă ca de şarpe.

Acea imagine a fost prea şocantă pentru noi şi ne-am întors la

sfârşitul recreaţiei în clasă, cu ochii-n pământ, cu creierul plin de spermă şi penisuri şi vulve şi sâni şi funduri, incapabili să asimilăm semnificaţia exactă a conţinutului acelei reviste.

Cred că eu eram cea mai uluită din grup, chiar dacă niciodată n-am ajuns să confrunt cu ceilalţi informaţiile căpătate din experienţele avute, pe care le păstram doar pentru mine. În primul moment mă simţeam trădată de Damian, ciuntită şi înşelată. Până atunci, crezusem că doctorul mă tratase ca pe o femeie şi nu ca pe o fetiţă, iar acum mă izbeam de crudul adevăr: Damian nu-mi băgase mădularul înăuntru, aşa cum fac bărbaţii cu femeile, ci se jucase cu mine de-a doctorul, jocul ăla infantil care nu duce nicăieri, şi mă refuzase ca parteneră totală a dorinţelor lui intime, abandonându-mă în pragul universului cunoaşterii absolute, a deplinei contopiri.

Apoi, după un timp de autocompătimire, am început să înţeleg că dacă Damian mi-ar fi băgat-o, mi-ar fi rupt măruntaiele, fiindcă o avea atât de mare, încât mi-ar fi ieşit prin gură după ce mi-ar fi străpuns tot trupul. În momentul acela am priceput esenţa lucrului care ne despărţise. Nu era vorba de vârstă, ci de mărime. Sau se putea vorbi şi despre vârstă, dar tot din cauza mărimii. Iar din acel moment mi-am dorit cu toată fiinţa să cresc şi să mă dezvolt, să devin o femeie adevărată, cu sâni mari şi un pântece şi mai mare şi o vulvă pe măsură. Şi toate astea doar pentru Damian, pentru când el avea să se întoarcă. Pentru a-i putea satisface toate nevoile, toate dorinţele.

Eu am crescut şi m-am dezvoltat, dar Damian nu s-a mai întors. Mi-au dat sânii, mi-a venit ciclul, mi-a crescut puf pe pubis, mi-au ieşit coşuri pe faţă. Gâlgâia senzualitatea în mine. Sărutările, până atunci simple experienţe, s-au transformat în anticamera unei dorinţe care nu putea fi satisfăcută numai prin explorarea a sute de guri. Trupul meu râvnea la mai mult. Îşi dorea tot ceea ce un bărbat îi poate dărui unei femei. Iar pe la paisprezece ani eram un rug veşnic aprins care ardea zi şi noapte, fără sens.

Luni de zile am rătăcit fără ţintă pe cărările pustii ale sexualităţii, buimăcită de prezenţa unor părţi ale anatomiei mele care ieşeau în evidenţă şi se încăpăţânau să joace rolul principal în tot ce însemna contactul meu cu cei din jur. De fiecare dată când ieşeam cu prietenele mele, beam alcool în cantităţi suficiente cât să mă cherchelesc, ca mai apoi să mă pipăi, fără criteriu, cu băieţii de vârsta mea, în colţurile cele mai întunecate ale discotecilor şi puburilor. Mi-era de ajuns să-i simt înflăcăraţi, ca să mă las târâtă de ochii lor tulburi de furie sau de pasiune, faruri perverse ce mă priveau fix. Limba lor mă penetra prin urechi sau prin nări, în timp ce gura mă sugea de gât, îmi ronţăia lobul urechilor, smulgându-mi cerceii, îmi lingea pleoapele, iar dinţii îmi muşcau cu sălbăticie buzele. Nu-mi plăceau băieţii de bani gata, fiindcă mi se părea că nu aveau nimic în cap, ci doar o privire pierdută şi goală când se uitau la pahar, în timp ce vomitau aiureli,

vorbe goale, de prost gust, cuvinte irosite. Nu mă interesa absolut deloc ce spuneau. Iar această lipsă de interes se transmitea şi părţilor mele intime, pe care mi le anesteziau cu flecăreala lor stupidă, iar magia sexuală nu dădea roade. Era suficient să fie boemi, prăpădiţi, libertini, supăraţi pe viaţă, şmecheri, artişti sensibili, poeţi stigmatizaţi sau prea exaltaţi, ca să mă las pipăită fără să stau pe gânduri, pentru că atunci, şi numai atunci, dorinţele carnale se puteau încadra în şablonul comportamentului ales de mine, încă de la începutul aventurilor mele amoroase. În faţa unei priviri intense sau a unui chip leşinat de vertijul existenţialist, în faţa unor buze supte de plictisul vieţii, eu îmi pierdeam capul. Dăruirea căpăta sens. Patima sexuală se materializa şi nu mă mai simţeam schingiuită de propria pasiune erotică, ci sedusă, sechestrată şi devorată de partea întunecată, tainică şi păcătoasă a vieţii. Şi atunci mă lăsam iubită de către ei, care, fără să se oprească să-mi molfăie limba sau să mă muşte de ceafă, îmi descheiau bluza, îmi smulgeau sutienul şi-mi scoteau afară sânii ce păstrau urmele de la elastic. Şi astfel sutienul se transforma într-o ciudată armură ce devenea o curea chinuitoare sub ţâţe şi le obliga dureros să stea ţepene, cu sfârcurile enorm ieşite în afară, uriaşe şi tari, ca nişte bucăţi pătrate de şuncă. Iar şunca cerea să fie mâncată, muşcată şi gustată, ca ei să-şi dea seama că nu li se va topi niciodată în gură, ci, dimpotrivă, îmbucătura ar deveni şi mai obraznică, şi mai rumenă, şi mai consistentă. Aceste sfârcuri din cauciuc rigid, cu care curtezanii mei se tot jucau, pe care le suceau şi le răsuceau, îmi împodobeau sânii ca o ofrandă neruşinată, pentru a fi umezite de cubul de gheaţă din ginul tonic şi strivite de felia de lămâie iar apoi linse din nou. Felia aceea de lămâie cu multiple valenţe, căci mai apoi ajungea în altă parte. Le plăcea la nebunie să-mi desfacă şliţul pantalonilor şi să-şi vâre mâna, brusc, între chilot şi piele, fără delicateţe, fiindcă nu aveau spaţiu, şi apoi cu degetul arătător începeau să mă scobească acolo, orbeşte, între părul pubian, căutând gaura, carnea moale şi fină, moviliţa înflorită; şi odată descoperită, mi-o atingeau uşor ca imediat să coboare şi să-mi bage un deget în gaură. Asta le plăcea cel mai mult. Să bage şi să scoată, în poziţia aceea în care mâna părea introdusă în deschizătura unei genţi, căutând ceva la fel de necesar ca portofelul. Apoi îmi coborau pantalonii ceva mai mult, astfel încât mă lăsau cu fundul gol pe scaunul înnegrit şi ars de ţigară. Tapiseria aceea din pânză aspră sau din scai îmi zgâria fără milă carnea de pe fund, în timp ce ei continuau să-mi dea jos pantalonii şi chiloţii. Eu, pe jumătate goală în colţul acela întunecat, mă lăsam în voia lor, beată şi tandră, iar ei îşi vedeau de treabă, îmi desfăceau coapsele puţin pentru a elibera vulva. Atunci mă atingeau cu toată palma în sus şi-n jos, în sus şi-n jos şi, la cererea mea, mă frecau cu coaja lămâii până ce atingeam orgasmul.

În cele mai îndepărtate şi întunecate cotloane ale discotecii, noi puneam în scenă acea coregrafie misterioasă, atât de diferită de spectacolul stupid care se desfăşura pe ringul de dans, sub lumina reflectoarelor.

Uneori, când locul şi circumstanţele erau propice, partenerul meu explora până la detaliu restul orificiilor mele, căci cred că tocmai asta-i fascina pe băieţii de vârsta mea. Pentru ei, ideea de a pipăi o femeie se transforma în certitudine, iar sexul explicit rămânea ca parte integrantă a mitului. Astfel, amantul meu ocazional mă întindea cu faţa în jos şi cu fundul gol în aer, la vederea oricui s-ar fi aflat în acea zonă clandestină a discotecii. Şi mă lovea uşor peste fese fiindcă era amuzant ca pielea albă să capete nuanţe de roz. Atunci, îmi desfăcea bucile ca să-mi introducă degetul, apăsând înăuntru, apoi îl scotea puţin şi-l băga din nou. Dar, ceea ce mă făcea să înnebunesc de plăcere, ceea ce anula orice urmă de bun-simţ, era să observ cum spectatorii din apropiere, geloşi pe partenerul meu, îmi mâncau din priviri trupul, apreciindu-i calităţile. La ieşire, mulţi dintre ei îmi cereau numărul de telefon sau mă însoţeau până la baie, şi încercau să mă convingă să fac acelaşi lucru cu ei. Uneori, în funcţie de starea mea de spirit şi de expresia chipului lor, chiar reuşeau să mă convingă.

Sămânţa îndrăgostită

La şaisprezece ani experimentasem tot ceea ce se putea trăi într-o discotecă sau într-un cinematograf, acesta din urmă fiind locul în care eu mi-am perfecţionat tehnica masturbării masculine. Chiar dacă băiatul era un nou trofeu al cuceririlor mele, ritualul împerecherii dura foarte puţin. Nu aveam nevoie de prea mult timp, dimpotrivă, eram fericită să trec direct la subiect, căci mi se părea fals şi degradant ca în acele circumstanţe să mi se declare cuvinte superficiale de dragoste. Eu căutam doar contactul fizic, doream ca pielea să mi se încingă la atingerea altui trup. În mod normal, după ce urmăream câteva secvenţe din film, adăpostiţi în mod strategic sub paltonul aşezat peste picioarele noastre, tânărul care mă însoţea mă solicita din priviri; fără să spună nimic şi după câteva pupături obscene făcute cu limba care îmi ajungea până la laringe, mă apuca de mână şi mi-o trecea peste braţul scaunului, iar eu, pe bâjbâite, îi căutam şliţul pantalonilor. Imediat după aceea îi desfăceam fermoarul şi începeam să scormonesc pe sub slip. Uneori nici măcar nu dădeam peste chiloţi, căci unii, mai isteţi, bănuind cât de bine or să se distreze cu mine şi ca să ne fie mai uşor, nici nu şi-i mai puneau. Atunci, eu, fără să mai stau pe gânduri, eliberam din strânsoare penisul şi-l masturbam fără menajemente, fiindcă îmi plăcea să simt pasiunea animalică. Era un simplu ritual, însemna doar să pipăi şi să excit mădularul până la explozia lui, un ritual primitiv, în timpul căruia eu nu mă gândeam decât cum să duc la bun sfârşit ceea ce aveam de făcut, iar celălalt urma doar logica apodictică a acelui act ceremonios. Astfel, eu eliberam din captivitate lighioana flămândă şi-o făceam pentru câteva momente să scoată răgete. Trăgeam de ea, o frământam, o îndoiam, o bălăngăneam. Iar pe deasupra, lăsam mâna să alunece şi mai mult şi-i apucam ouăle cu atâta putere, până ce organul se cutremura de durere şi în acelaşi timp de extaz. Căci durerea se datora mai degrabă excitaţiei şi cantităţii de spermă acumulate, şi nu brutalităţii mele. Ajunşi la momentul acela, băiatul era atât de aţâţat, încât nu mai suporta nici cea mai mică atingere. Îşi desfăcea şi mai mult picioarele şi-şi cobora pantalonii ca membrul să-i poată ieşi în întregime afară. Acel organ ca o văpaie ardea scaunul şi ecranul, topind fotogramele ce începeau să curgă peste retinele noastre, asemeni picăturilor de ceară clocotită. Poziţia era cea a unui taur pregătit să te ia în coarne, iar ascensiunea lui era atât de sălbatică şi de brutală, încât eu simţeam c-aş fi putut să străpung orice zid de beton mi-ar fi stat dinainte. Respiraţia se accelera şi atunci tăuraşul mă privea cu ochi pierduţi şi rugători, aproape îndrăgostiţi, exprimând un fel de tandreţe greu de explicat în cuvinte. Aceeaşi tandreţe pe care o inspiră un mieluşel blănos posedat de spiritul unui lup, într-o noapte cu lună plină. Acel behăit, transmis prin privire, era semnalul că trebuia să încep să-l

masturbez cu furie, fără să pierd timpul cu aiureli. În acel moment, asemeni unei curtezane lascive, îmbrăcată ca un pilot de curse, gata să ajungă la linia de sosire, apucam ambreiajul de carne, uriaş şi excitat peste măsură, şi-i dădeam stăpânului răsplata cuvenită, masturbându-l cu puterea unei zeiţe. Asta şi-mi spuneau: „Mi-o freci ca o zeiţă, Martina". Într-adevăr, eram o artistă în arta masturbării. Iar motivul e lesne de înţeles. Îmi plăcea. Înnebuneam de plăcere să înşfac acea manivelă şi s-o ţin sub control. Îi făceam să sufere, frământându-le în sus şi-n jos membrana încinsă, cu meşteşugul unei brutărese experte în prepararea pâinii de casă. Îi duceam la limita orgasmului într-un mod chibzuit, dar nefiresc, cu mişcări când de o delicateţe exagerată, când de o sălbăticie necontrolată. Nu-i lăsam să ejaculeze, continuam să le masturbez membrul până ce, în gemete şi convulsii fără sfârşit, în fine, plesnea de atâta sămânţă adunată. Îşi dădeau drumul cu atâta demenţă, cu atâta energie viscerală, cu atâta bucurie necontrolată, adolescentină şi zvăpăiată. Apoi urma partea neplăcută, cea a curăţirii, dar mai întâi instinctul primar îi făcea să mă sărute pe gură, cu o dulceaţă mieroasă, ca un animal rănit care-ţi este recunoscător că i-ai scos o aşchie din labă. Iar acea sărutare, sinceră, avea gust de sămânţă îndrăgostită. Recompensa mea. Un nou sărut destinat cufărului meu cu nestemate, pentru a-l păstra cu zgârcenie ca pe un glonţ în chiulasa inimii mele, transformată în armă de foc.

Duplicitara Martina

Într-o zi de vară, pe când aveam şaisprezece ani, o prietenă m-a invitat la piscină. Nu era piscina ei. Era vorba despre o piscină ce se afla pe terasa unei clădiri cu circuit închis, unde tatăl ei lucra ca preşedinte al unei companii de asigurări. Fiind duminică, nu era ţipenie de om. Doar noi două, în timp ce tatăl ei redacta nu ştiu ce fel de raport urgent în biroul său, situat la ultimul etaj al acelui zgârie-nori, care încă şi azi tronează în centrul oraşului.

Carlota, colega mea de clasă, era o fată aparent fără nici un farmec. Ceilalţi n-o băgau în seamă, iar mie lucrul ăsta nu mi se părea a fi corect. De acord că nu era cine ştie ce geniu, nici vreo frumuseţe şi nici extraordinar de simpatică — calităţi apreciate în clasă — dar avea acel ceva care mă atrăgea pe mine. Avea sclipire. Ca să-i recunosc pe cei egali mie, îmi dezvoltasem un al şaselea simţ, iar pe Carlota o mirosisem ca fiind una de-a mea. Cred că adevăratul obstacol pe care-l întâmpina, ca să poată intra în cercurile băieţilor, era timiditatea ei exagerată. Şi, chiar dacă în aparenţă nu avea nimic în comun cu mine, poate doar un anumit aer de aroganţă moderată cu care privea lumea din turnul ei de fildeş, clădit pe scepticism şi ironie, mie-mi plăceau umorul ei extravagant, muzica pe care o asculta şi calmul său. Pe de altă parte, sunt aproape convinsă că ieşeam cu ea şi pentru că îmi făcea plăcere să-i contrazic pe ceilalţi, atunci când puteam şi fără să provoc conflicte importante. Iar faptul de a o fi ales pe Carlota, chiar dacă astfel mă autoexcludeam din tipicele bisericuţe care se formaseră în clasă, reprezenta mai ales modul meu de a-mi exprima vădit dispreţul faţă de decizia celorlalţi de a o înlătura cu răutate din jocurile şi găştile lor. Drept răsplată, Carlota mă admira şi-mi era loială, ceea ce pe-atunci compensa nevoia mea de afecţiune.

A venit să mă ia de-acasă cu şoferul tatălui ei, un zdrahon de om cât un dulap, spătos, cu nişte mâini uriaşe, un gât scurt şi gros, cu părul des, tuns scurt. Ea a rămas jos să mă aştepte, iar şoferul a urcat să mă cheme. A sunat la uşă, iar cum părinţii mei nu erau acasă, i-am deschis eu, îmbrăcată în halat de baie, căci nu avusesem încă timp să mă aranjez. Am insistat să intre şi i-am spus să m-aştepte, măsurându-l cu coada ochiului. O dată ce mi-am dat seama ce fel de mascul era, am rămas înţepenită acolo, nemişcată, calculând coeficientul lui de inteligenţă. Cordonul halatului, slab legat, se deznodă, iar atunci, prin deschizătură, îmi ieşiră afară sânii, mari şi slobozi, care-şi petrecuseră toată ziua sub dezmierdările delicate ale pluşului. Sub buric mi se zărea pubisul, un petic de puf electrizat, care de-o săptămână fierbea de dorinţă, căci nu avusesem chef să mă masturbez. Uneori, îmi plăcea să-mi înfrânez pofta zile întregi, să mă mângâi doar un pic, încet, iar apoi să mă opresc, ca, după câtva timp, să

am orgasme repetate. Mă desfătam într-o orgie a masturbărilor, ce se baza pe mai multe tehnici mai mult sau mai puţin ingenioase. Începeam în baie, unde duşul era aliatul meu numărul unu, continuam, de exemplu, în fotoliul din sufragerie, pe care îl călăream gâfâind şi terminam în dressing, la voia întâmplării, în tovărăşia unui umeraş, baghetă cu care dirijam climaxul apoteotic şi epuizant al unei partide extrem de plăcute, dar în acelaşi timp frustrantă, în care mă dăruiam plăcerii solitare a trupului meu.

Acolo, în faţa matahalei, mi s-au aprins călcâiele, şi, dintr-o dată, am dorit să-mi atingă fofoloanca. Doar atât. Nimic mai mult. Voiam doar să-şi bage degetul în gaura mea şi apoi să-l scoată şi să şi-l vâre în gură. Doar atât.

Când mi-am dat seama că mi s-a desfăcut halatul şi că mi se vedeau părţile intime, am scos un ţipăt stupid de falsă pudoare, teatral şi cochet, şi-am rămas câteva secunde nemişcată, cu privirea plecată şi prefăcut nevinovată, lăsându-l pe şofer să se desfete în contemplarea corpului meu pe jumătate gol. Acea situaţie mă înfierbânta atât de mult, încât mă împiedica să iau vreo decizie, fericită că taurul acela mă privea din cap până în picioare. Îmi doream să rămân acolo, sub privirile sale, iar dorinţa mă împingea să mă dezbrac de tot şi să fac piruete sub nasul lui, fără ca el să mă poată atinge, ţinut în frâu şi întărâtat. Îmi doream să fiu eu cea care să-l pună pe jar, să-i controleze imboldul şi să simt cum văpăile dorinţei mistuiesc un alt trup, să simt gustul frustrării şi nevoii altuia.

Am avut chef şi-am făcut-o. Am lăsat halatul să-mi alunece pe jos şi imediat am început să merg prin hol, legănându-mă, învârtindu-mă brusc, ca să-i arăt fundul şi răsucindu-mă iar, împingând pieptul înainte, ca să-mi pun în evidenţă ţâţele, fâţâindu-mă de colo până colo, etalându-mă ostentativ în fundul gol. Într-un târziu, m-am plictisit de atâta spectacol şi m-am tolănit pe canapeaua din sufragerie. Mi-am pus mâinile sub cap, provocatoare, sânii revărsaţi şi picioarele uşor desfăcute, în timp ce el mă urmărea de la o distanţă prudentă, fără ca, în schimb, să mă slăbească din priviri, cu ochii cât cepele.

Când s-a apropiat de mine, i-am spus:

— Nu mă atinge, bagă-mi limba până în gât. Şi-am deschis gura sfidător.

Şi aşa a făcut. A scos ditamai limba, plină de salivă şi mi-a vârât-o în gură fără să stea pe gânduri, umplându-mă toată de bale.

Apoi i-am zis:

— Bagă-mi degetul în gaură, bagă-l şi scoate-l de zece ori. Apoi bagă-ţi-l în gură şi opreşte-te.

Şi aşa a făcut. Mi-a introdus degetul, l-a scos şi l-a vârât de zece ori. Apoi şi-a supt degetul şi a rămas împietrit, fascinat.

Apoi m-am întors, m-am aşezat pe canapea cu faţa în jos, cu fesele uşor ridicate şi coapsele desfăcute şi i-am spus:

— Bagă-mi degetul în fund, bagă-l şi scoate-l de zece ori. Apoi

opreşte-te.

Şi aşa a făcut. Mi-a băgat degetul în fund, l-a scos şi l-a introdus de zece ori. A rămas din nou nemişcat, aşteptând noi instrucţiuni.

Atunci eu m-am sculat, m-am dus la mine în cameră, m-am îmbrăcat, m-am întors în hol şi i-am zis că eram gata de plecare ca să mă întâlnesc cu Carlota, care mă aştepta în maşină. În lift, mi-am desfăcut bluza, mi-am scos sânii din sutien şi i-am ordonat să-mi excite sfârcurile până să ajungem la parter. El a ascultat fără să crâcnească şi dacă n-a sfârşit prin a mă viola a fost pentru că îl interesa mai mult decât orice pe lume să-şi păstreze slujba, detaliu pe care eu îl avusesem în vedere încă de la început.

Când am ajuns la destinaţie, şoferul ne-a deschis portiera, iar eu am coborât ultima. Am putut să-i observ chipul pe care nu se citea nici o expresie. Mi-am dat seama, după înfăţişarea lui ireproşabilă şi senină, că era totuşi un bărbat inteligent, lucru pe care la început nu-l sesizasem, căci descoperisem în el o atitudine elegantă în a accepta înfrângerea, iar în modul lui de a se purta rece şi politicos, un anumit gest de sfidătoare aroganţă. Acest lucru m-a excitat şi mai mult decât imaginea umflăturii enorme care i se observa între picioare. În afară de aceasta, dacă mă lăsam purtată de imaginaţie, aş fi jurat că tipul acela avea stofă de amant şi că ascundea profunzimi nebănuite, copleşitoare, iar acest gând mă întrista, căci începeam să regret că pierdusem senzaţia îmbrăţişărilor lui, gustul sărutărilor catifelate, acelea pe care nu ni le oferisem. În fine, am renunţat brusc la şofer din motive evidente, căci am pătruns într-un hol luxos, urmând-o pe prietena mea.

Am urcat la ultimul etaj al clădirii, iar liftul ne-a lăsat pe o minunată esplanadă. Cu un cer albastru plumburiu drept acoperiş şi un gard viu des de jur împrejur, piscina strălucea ca o peruzea uriaşă, împodobind terasa. Era o reverie. Oraşul se afla la picioarele noastre, iar peisajul lăsa vederii lucirile ca de apă ale acoperişurilor, reclame luminoase, turnuri şi cupole de tot felul, în timp ce jos oamenii păreau a şti încotro se îndreaptă, mergând pe străzi în depărtare, păpuşi miniaturale pe macheta unui complex urbanistic.

Carlota m-a dus la vestiare. Ne-am schimbat şi am ieşit din nou sub cerul liber, în costum de baie. Aveam o zi proastă, eram deprimată, fiindcă la micul dejun tata îi citise mamei o ştire din ziar. Era vorba despre Damian. După o absenţă de opt ani în străinătate, se întorcea la Madrid pentru câteva zile. Îşi clădise o reputaţie internaţională de medic însărcinat cu cazurile cele mai complicate, ceea ce-l făcuse să vină la un congres care se organiza în capitală. Acestei informaţii i se adăugă un detaliu teribil, dezolant, pe care mama îl scoase în evidenţă când auzi numele lui Damian — Dumnezeu ştie din ce bârfe o mai aflase şi p-asta. Damian tocmai se căsătorise cu o keniană pe care o salvase ca prin minune de la ablaţiunea clitorisului. Ştirea m-a luat prin surprindere şi m-am prăbuşit într-o stare

de depresie.

Eu mă păstrasem virgină pentru el. Ţineam la himenul meu aşa cum o pasăre de pradă apără şi păzeşte cu ciocul viermele cel mare destinat puişorului ei favorit. De aceea nu mă lăsasem penetrată până la acel moment, oricât de mult mi-o ceruseră unii dintre băieţii aceia excitaţi şi încăpăţânaţi. Simţeam o anumită curiozitate, nu zic că nu, faţă de acea mişcare de şolduri şi acel obişnuit „scoate-o, bag-o”. Dar nu era scopul vieţii mele. Şi nu pentru c-aş fi avut mentalitatea unei fandosite — eu eram oricum de mult timp o nelegiuită, chiar dacă pe ascuns —, ci pentru că nu mă atrăgea suficient de mult. Ce rost avea acel „hai, să ţi-o trag” când, din câte aflasem din bârfe şi raporturi statistice, femeia ajungea la orgasm, în acel mod, doar din an în paşte. După părerea mea, forma cea mai rapidă de a avea o viaţă sexuală satisfăcătoare, însoţită de strigătul de bucurie şi gâfâitul ejaculării, era să te dăruieşti practicii sexuale. Pentru mine, împerecherea reprezenta forma cea mai convenţională şi conservatoare de a face dragoste. Era ca şi cum ai instituţionaliza sexul, lipsindu-l de farmecul său, orientându-l într-o direcţie socială. Fără îndoială, o porcărie, o siluire. O renunţare şi începutul unei călătorii de întoarcere la plictisul cel mai pronunţat. Penetrarea clasică şi promiţătoare ar putea fi înlocuită de masturbarea, cu degetul sau cu limba, care te duce la paroxism. În afară de asta, mi-a plăcut să fac tot felul de scârboşenii, dar să continui a fi o fetiţă cuminte, cu himenul întreg şi oricând pregătit de control. O grămadă de ţigănci bătrâne sau un grup de episcopi scrupuloşi m-ar fi felicitat din inimă dacă mi-ar fi băgat atunci un băţ în gaură. Sângele virginităţii mele ar fi fost suficient ca să binevestească în cele patru vânturi puritatea mea angelică, deşi, dacă ar fi cercetat numai la suprafaţă, chiar în gura mea ar fi putut găsi resturi de spermă proaspătă sau pe clitorisul meu nesătul ecoul a sute de orgasme dorite şi îngăduite, obţinute cu ajutorul mâinii mele sau a altora; sau în anusul meu care încă mai păstra saliva altor limbi sau urma perfectă a unor degete străine. Astfel, virginitatea mea reprezenta capul şi pajura monedei. Pe de-o parte, era ultimul contact cu lumea celor drepţi, asul din mânecă, alibiul meu, singura dovadă de nevinovăţie care m-ar fi salvat de la arderea pe rug, dacă m-ar fi surprins pipăindu-mă cu careva. Iar pe de altă parte, era stindardul revoltei mele. A nu fi ca şi ceilalţi, a nu cădea în capcană. Fiindcă a accepta penisul în interiorul vaginului era ca şi cum ai fi devenit bătrân dintr-o dată, te-ai fi transformat într-o persoană responsabilă şi-ai fi uitat de joacă. Toate acestea la un loc. S-a terminat cu distracţia, ne cuprinde plictisul, excitarea fără climax, faţa acră a femeii frustrate. Iar adevărul este că, dacă un bărbat nu poate intra în tine, îşi stoarce creierii ca să te satisfacă. De ce? Fiindcă, în schimb, o să i-o freci sau o să i-o sugi. Iar acestea presupun efort, timp, artă, pricepere, gingăşie şi forţă. Iar atunci, conştient fiind de acest mare adevăr, se omoară să-ţi răspundă în acelaşi fel la serviciul făcut. Totul e un troc. Relaţia de egalitate este cea care permite ca relaţia sexuală să fie o eternă sărbătoare

şi nu o catastrofă. În timp ce, dacă-l laşi să ţi-o bage, el însuşi se masturbează în tine, şi nu se mai simte atât de responsabil dacă nu ajungi la orgasm. Crede, idiotul, că totul e datorită lui; şi cum să-i explici că în afacerea asta tu ai investit în infrastructură: lubrifiere, corp trăsnet, ţâţe, păsărică umedă, dorinţă, sărutări, mângâieri, plus pătimaşa, încântătoarea voinţă de neclintit a pasiunii.

Eu refuzasem penetrarea, conştientă fiind că trebuia să împiedic jertfirea mea vulgară pe rugul unei banchete, într-o maşină oarecare, şi toate acestea pentru a nu renunţa la premisele de egalitate a sexelor, pentru mine atât de importante. Dacă viaţa însemna a trăi într-o lume absurdă, brutală şi imperfectă, unde lipsa de egalitate domnea; dacă viaţa însemna a trăi într-o lume care te obligă la renunţare, resemnare, cedare, supunere, şantaj, muţenie şi umilire, nu puteam ca tocmai eu să renunţ la ultima redută a plăcerilor şi libertăţilor mele, vânzând-o ca pe toate celelalte celui mai netrebnic dintre ofertanţi, adică sacrosanctei penetrări. Pentru mine copulaţia nu era sinonimă cu eliberarea sexuală, ci cu puritanismul ultraconservator şi însemna sfârşitul plăcerilor carnale. Odată deflorată, urma să fac parte din perversul sistem al moraliştilor, aş fi devenit o victimă în plus a cenzurii plăcerilor, aş fi intrat în secta celor mulţi, cei care nu vor să se bucure, ci doar să-şi ducă zilele amare, veşnic prostdispuşi, care-şi pun frâu dorinţelor, iar în loc să facă dragoste, îi regulează pe ceilalţi. Coitul era pentru mine ca actul de împerechere al acelei insecte carnivore, *mantis religiosa*, care, după consumarea acestuia, îşi devorează partenerul într-un ospăţ scârbos, lipsit de orice logică. Iar, spre deosebire de această gânganie, care-şi sacrifică masculul, eu aş fi fost cea înghiţită de inevitabila maşinărie a resemnării şi n-ar mai fi rămas nici urmă din esenţa mea de avangardistă, aş fi devenit o victimă oarecare, o cifră în plus pe lista locurilor comune.

Ideea mea — până ce mama în dimineaţa aceea mi-a stricat tot cheful – era să mi-o trag cu Damian. Cu el ar fi fost diferit, fireşte. Damian era pentru mine liderul luptei împotriva nefericirii sub toate formele pe care aceasta o poate căpăta pe lume. Iar sexul cu Damian era suma tuturor paradisurilor pe care cineva le-ar fi putut imagina. Ore în şir mă gândisem la asta. O imaginasem în cele mai minunate culori, arome şi senzaţii. Iar momentul acela îmi aparţinea numai mie şi voiam să-l împart doar cu el, cu nimeni altcineva, cu el, când se va fi întors. Eu, cea adevărată, trăiam captivă imaginaţiei mele, singurul loc în care, în mod paradoxal, mă simţeam liberă şi protejată. Nimeni, cu excepţia lui Damian, nu putea simboliza potirul în care eu să-mi revărs sentimentele ori dorinţele cele mai pure. De aceea, relaţia mea cu ceilalţi, simplele mele aventuri erotice, amorale şi lipsite de orice fel de sublimare, ori de căutarea unei stări mistice, atinsă doar prin iubire, erau ca nisipurile mişcătoare, nori ai unei experienţe efemere, împerecheri vremelnice, deşi intense, deşarte. În ciuda dorinţei mele pătimaşe, în ciuda peşterii mele blindate cu geamuri, ţepuşe,

zăbrele ascuţite. În ciuda cavităţilor mele subterane. În ciuda demonilor mei. Sau poate tocmai din pricina lor.

Căci, în fond, eu eram o schismă. Sexul însemna evadarea, frumuseţea însăşi, lucrul cel mai excitant, cel mai minunat, cel mai vesel, entuziast, viaţa fantastică, plutirea pe deasupra norilor, zborul în bătaia vântului. Iar restul însemna suferinţa, datoria, furia, urletul sugrumat, neiubirea. În sex vedeam doar frumuseţe şi fericire. Era singura mea experienţă care se asemăna întru câtva cu fericirea; căci prin pipăială se producea contactul, care, în mod normal, era o atingere prietenoasă şi caldă. Dorinţa fizică crea acest miracol. Iar cum eu nu cunoşteam alt tip de atingere care să fi produs astfel de scântei de afecţiune, mă refugiam în masturbări şi în ejaculări, în orgasme şi în sex oral, ca mijloc indiscutabil de a simţi emoţie.

Dar, cu Damian ar fi fost altfel, insist. Cu el, m-aş fi întregit şi-aş fi putut fi din nou o fiinţă completă, aşa cum venisem pe lume, dar care a trebuit să se împartă în două pentru a putea supravieţui. Sexul şi dragostea, ziua şi noaptea, albul şi negrul, ceea ce era bun şi ceea ce era rău, ceea ce era ascuns şi ceea ce era la lumină, urmau să se contopească într-un tot, în care nici unul dintre aceste concepte artificiale n-ar mai fi avut valoare. De aceea, împerecherea cu Damian avea o semnificaţie specială şi o dorinţă sufletească adăugată, care o transforma în scopul vieţii mele. Până în acea zi în care destinul mi-a fost schimbat în mod radical. A căzut cerul pe mine, când am aflat vestea nunţii lui. De la divorţul său, petrecut în urmă cu ani de zile, îmi dorisem mereu să mi-l imaginez într-un fel de paradis sexual, dăruindu-se doar idealurilor sale de a salva lumea şi trăind într-un celibat de puritate platonică, cu amintirea iubirii mele impregnate încă, după atât timp, pe penisul său şi în sufletul lui nemuritor. N-am ţinut seama de acel detaliu, de acea frază pronunţată odinioară în cabinetul său, când mi-a spus textual: „Martina, mie-mi plac mult femeile”. Era clar că Damian nu renunţase la sex şi nici la dragoste. Şi nici nu pot să i-o reproşez, fireşte. Un bărbat ca el, atât de vesel şi entuziast, atât de conştient de existenţa adevăratei plăceri şi a fericirii, cum era să renunţe tocmai el la ce e mai bun în viaţă. Prost ar fi fost, bineînţeles, dacă s-ar fi transformat într-un călugăr frustrat şi ar fi întors spatele dorinţei trupului şi pasiunii. Nu, eu nu-l acuzam pe Damian, ci, în adâncul sufletului, îi aprobam comportamentul şi chiar îl apreciam. Nici eu nu mă privasem de plăcere, chiar dacă-i adevărat că, în ciuda avatarurilor mele promiscue, îmi păstram neatinsă floarea albă a virginităţii ca el s-o coloreze în roşu cu penisul lui.

Relitatea crudă mi-a năruit planurile şi a adâncit schisma mea existenţială, astfel încât recompunerea mea din cioburi a devenit dintr-o dată o misiune imposibilă, o jalnică utopie pe care mi-am dorit s-o anulez pentru totdeauna, cu scopul de a evita o suferinţă inutilă. Destinul îmi fusese trădat şi scos de pe orbita sa firească pentru totdeauna. Urmam să

fiu din acel moment duplicitara Martina, un balaur cu două capete, unul cu creier, iar altul cu un vagin în formă de inimă.

Terasa singurătăţii

Mi-am smuls durerea din suflet, aşa cum doar eu ştiam s-o fac, şi-am rămas ca un ciot sângerând, mutilată. Mi-am smuls acea ţepuşă din rărunchi, vitejeşte, sub anestezia corespunzătoare a mai multor înghiţituri de whisky, pe care l-am furat din barul din sufragerie. Şi m-am refugiat la mine în cameră, pretextând necesităţi fiziologice, până ce părinţii mei au plecat, căci erau invitaţi la masă în oraş. Mi-am jurat, mie însămi, să nu mă mai gândesc la Damian, nici să mai simt în străfundul meu amintirea vibraţiei lui sublime. Sufletul meu să nu mai danseze cu himera aceea. Să nu mai tresalt, să nu mă mai înduioşez doar când fantoma trecutului îmi atingea pielea. Să nu mă mai întorc la Damian.

Când şoferul Carlotei a sunat la uşă, eram suficient de ameţită şi vulnerabilă şocului emoţional, punctul cel mai degradant al coborârii în infernul neiubirii, astfel încât prezenţa acelui bărbat m-a salvat de la capitularea dezonorantă de a mă arunca pe fereastră, victimă a eşecului adolescenţei mele. Mi-a oferit posibilitatea ca soarta mea să se schimbe, să mă simt într-o poziţie avantajoasă — a fost ca un leac venit să-mi aline căderea psihică — în faţa unui mascul, complet necunoscut, chiar dacă doar pentru cinci minute. Jocul cu şoferul mi-a dat curaj. Cel puţin, voiam să trăiesc, şi nu era puţin lucru. Nimeni care se joacă aşa cu un bărbat nu se află într-adevăr pe marginea prăpastiei, nici din punct de vedere fizic, nici din punct de vedere psihic.

Când am ieşit pe terasă, în bikini, şi când m-am apropiat de balustrada din cărămidă ce se ridica precum un zid de apărare în faţa abisului, când am privit în zare şi-am putut vedea oraşul în toată splendoarea lui poluată şi coruptă, mi s-au risipit complet acele gânduri matinale şi răzleţe de a cocheta cu moartea, şi nu îmi mai doream să mă arunc de la etaj, ci să zbor pe deasupra acoperişurilor. Cu cât mai sus şi mai departe m-aş fi aflat de problemele muritorilor, cu atât mai bine. Mă puteam simţi iarăşi zeiţa Martina, nu pentru că aş fi masturbat pe cineva, ci fiindcă cu cât mai sus aş fi zburat, cu atât mă simţeam mai puţin aparţinând rasei umane şi mă transformam din ce în ce mai mult în zeitate. Şi cu cât eram mai aproape de divin, cu atât deveneam mai translucidă, mai senină.

Ciudat, peisajul a făcut ca alcoolul să-mi tulbure din nou minţile. Voiam să mă zbengui cu dezinvoltură în jurul piscinei, ca un nor în formă de măgăruş. Voiam cu orice preţ să zbor. Şi dat fiind că nu mai era nimeni acolo în afară de Carlota, care se întinsese să lâncezească pe un şezlong mare şi comod, ca o matroană romană pe divanul orgiilor, am început să alerg pe terasă, cu braţele întinse deasupra Madridului, oraşul meu iubit, mângâiată uşor de aerul fierbinte de iulie. Senzaţia de libertate a fost atât

de năucitoare, încât m-am hotărât să-mi scot costumul de baie. Am început iar să alerg, goală acum, pe acea suprafaţă asemeni unui covor zburător. Corpul meu în mişcare era eliberat de restricţii, ţoale şi probleme. Era complet liber şi zbura pe deasupra acoperişurilor care, asemenea capacelor oalelor sub presiune, acopereau defectele şi păcatele oamenilor.

La un moment dat, mi-am dorit să mă înalţ şi mai mult, iar atunci m-am urcat pe trambulină. Acolo, pe platforma aceea, dreaptă, cu picioarele uşor desfăcute, braţele larg deschise şi cu sânii îndreptaţi către vest, m-am aşezat cu spatele la soarele după-amiezii. Carlota se tot uita la mine, chiar dacă nu se arăta surprinsă şi nici impresionată. Mai degrabă părea că o amuză extravaganţele mele. În acel moment m-am bucurat de tovărăşia ei. Era spectatoarea perfectă, iar eu voiam să fiu privită în timpul călătoriei mele mistice; aşa că, în ritmul unui dans ritualic spontan, ca o zeitate despuiată a înălţimilor, am început să-mi mângâi tot trupul, să-mi ating sfârcurile până ce deveniră tari, ca nişte boabe de cafea. Apoi mi-am întins braţele înainte, mi-am luat avânt şi m-am aruncat în apă strigând: „Zbor! Primeşte-mă în tine!” Contactul cu apa a fost ca o lovitură excitantă de bici, a cărei violenţă mi-a provocat o plăcere neobişnuită. Devenisem extrem de sensibilă, apa îmi arsese trupul ca un fier încins, şi făcuse ca sânii, pubisul şi fundul să-mi ia foc.

Am înotat puţin, bălăcindu-mă ca o fetiţă, ieşind la suprafaţă şi scufundându-mă, ca să ies din nou, ca o săgeată transformată într-un mascaron de prova care ţâşneşte din valuri, până ce am descoperit pe marginea piscinei o roată de cauciuc uriaşă. Era anvelopa unei roţi de camion şi era umflată până la refuz. Imediat am pus mâna pe ea şi-am aruncat-o în apă. Era strălucitoare şi lucioasă, iar culoarea aceea negru-închis arunca sclipiri ca de cioburi în soare. I-am pipăit textura. În contact cu apa, atingerea ei era de o delicateţe infinită, iar mâna îmi aluneca pe cauciuc, ca lama unei patine pe gheaţa proaspăt lustruită, în plus scotea sunete de buhai când îţi treceai degetele peste ea. Mi-am băgat un picior înăuntru şi mi-am fixat cauciucul direct pe pubis, astfel încât roata să-l poată strivi sub greutatea corpului meu. Poziţia aceea era atât de plăcută, încât mi-am dorit să explorez posibilităţile de frecţionare şi am început să-l rotesc cu mâinile. Aluneca uşor, lubrifiat de apă, deşi opunea o anumită rezistenţă în zona respectivă, lucru care te înnebunea, stimulată de frecarea circulară pe care eu o provocam din ce în ce mai mult, călărind roata fără milă, fără ruşine, dezlănţuită. În acelaşi timp, strigam, râdeam, gâfâiam de plăcere, iar roata se învârtea, se tot învârtea, masturbându-mă în clinchete, asemenea colindelor de Crăciun. Iar când eram pe punctul de a striga şi mai tare, fiindcă mai aveam doar puţin ca să ating orgasmul, am văzut, deodată, un bărbat intrând pe uşa terasei. M-am oprit. Orgasmul a murit. Cum nu ştiam ce să fac, am rămas în poziţia aceea, amuţită. Tipul acela se îndreptă către Carlota cu o tavă plină cu băuturi şi ceva de mâncare. Mă privi cu coada ochiului, dar nu scoase nici o vorbă. Era un chelner, slavă

Domnului. Altul care nu-şi permitea să mă cenzureze, să mă umilească, să-mi spună că nu-i bine ceea ce fac, altul care nu voia să-şi piardă slujba. Fireşte că urma să comenteze cele văzute, dar pe mine mă durea în cot. La nivelul onorabilităţii, importante erau numai aparenţele, în ochii persoanelor respectabile şi influente. Ceilalţi nici nu contau.

Când chelnerul se făcu nevăzut, Carlota, fără să comenteze absolut nimic, deşi zâmbea complice, îmi spuse să ies din apă ca să beau şi să mănânc ceva. Dar înainte de orice, scoase din geantă o butelcuţă de argint şi turnă în limonadă o cantitate suficientă de vodcă. Iar acest mic, dar sugestiv detaliu îmi dovedi fără tăgadă că draga mea Carlota era una de-a mea. M-am tolănit pe un şezlong lângă ea şi am ciocnit în cinstea cerului albastru şi a soarelui cumplit de fierbinte. Atât de puternic a fost ciocnetul paharelor, încât o picătură de lichid mi-a stropit sânii şi am lăsat-o, aşa, să mi se scurgă. După câteva sorbituri, Carlota se făcu dintr-o dată albă la faţă, crispată apucă salteaua şezlongului şi rămase câteva clipe cu ochii aţintiţi în gol, emanând prin toţi porii o stare de anxietate. Am întrebat-o ce i se întâmpla şi dacă puteam s-o ajut cu ceva, dar îmi făcu semn cu capul că nu. Apoi se ridică repede şi intră în grabă în interiorul clădirii, fără să-mi dea alte explicaţii.

Am aşteptat aşa aproape un sfert de oră, şi când am văzut că prietena mea nu se întorcea, am decis să continui cu vodca. Piscina părea că îşi pierduse din strălucire, chiar dacă soarele continua să ardă cu putere, fără nici un nor împrejur; era ca şi cum astrul s-ar fi îndepărtat şi n-ar mai fi luminat clădirea cu aceeaşi intensitate. Un văl negru, invizibil mă acoperi; soarele mă părăsise pentru a străluci altundeva, într-un loc în care nu mă aflam. Am început să mă uit cu mai multă atenţie în jur, pe terasă. Într-un colţ, sub o copertină albă, resturile a ceea ce părea a fi fost o petrecere zăceau împrăştiate şi murdare pe feţele de masă mânjite. Nu le observasem până atunci, dar o dată ce singurătatea îşi făcu simţită prezenţa, colţul acela nebăgat în seamă ieşi la iveală. Acea privelişte abandonată ruinii m-a absorbit. A fost ca şi cum m-aş fi privit într-o oglindă. Reprezenta în mod fidel portretul meu. Eram sfârşitul unei chermeze, când nimeni şi nimic nu mai poate păstra vie amintirea balului sau a râsetelor vesele. Nimic, doar gunoi uitat într-un colţ.

M-am întors şi-am alergat spre partea cealaltă a terasei, nu mai puteam suporta imaginea aceea. Trupul meu nu mai zvâcnea exaltat, ci, în mod ciudat, se refugiase altundeva, rănit şi vlăguit, părăsind carnea şi oasele care-l susţineau. Nu doream să-mi mai simt corpul, ca atunci când eram mică şi voiam să mă sustrag nevoilor mele fizice ca să nu mă izbesc, din nou, de neajunsurile pe care acestea mi le provocau. Damian apărea din nou, recurent, voia să-mi pătrundă în gură, să pună stăpânire pe mine. Dar ecourile chermezei îmi aminteau că nu eram invitată la petrecere, că nu urma să gust din fructul oprit şi că Damian nu mi se arăta ca să mă invite la dans, ci ca să amplifice suferinţa absenţei lui. Fiindcă absenţa lui

Damian era asemenea tuturor absenţelor din viaţa mea, absenţa oricărei relaţii afective, calde, apropiate, dezinteresate.

Toate fantomele care mă bântuiseră cu o clipă în urmă se risipiră ca fumul, când raţiunea puse stăpânire pe mine. M-am pipăit ca şi cum aş fi fost bolnavă de ciumă, unsă cu cremă de bronzat, mi-era silă de mine. Nici măcar nu puteam să-mi plâng de milă. Poate că dacă aş fi făcut-o, aş fi găsit o portiţă de scăpare. Dar mă uram, îmi detestam lumea, îmi detestam limitele, destinul amar, mocirla în care mă găseam. Singurătatea de pe terasă, singurătatea mea a fost cea care mi-a dictat traiectoria paşilor mei ulteriori. Am lăsat la o parte imaginea acelui corp care mă făcea atât de nefericită, acel trup care cerea să fie satisfăcut, într-un fel pe care nu eram în stare să i-l ofer, şi m-am urcat pe balustrada terasei. Am început să merg pe ea, privind în jos şi uitând de mângâierile lui Damian sau ale altcuiva la fel ca Damian, înlocuind dorinţele mele cele mai pătimaşe cu vântul care nu bătea şi hăul care se deschidea sub mine.

Dezmăţ la piscină

Am terminat de băut şi am vrut să-mi umplu din nou paharul. Am căutat cu stângăcie în geanta Carlotei butelcuţa cu vodcă. Am lăsat paharul pe măsuţa cu băuturi. Am amestecat limonada cu vodcă şi am pus butelcuţa la locul ei. Întorcându-mă, m-am împiedicat de şezlong şi am alunecat în aşa fel încât am căzut cu fundul peste măsuţă, chiar în platoul cu prăjituri. Am auzit un pleosc inevitabil şi am simţit cum fundul mi se îngropa în acel amestec de dulciuri: frişcă şi ciocolată, savarine, siropuri, kiwi, banane şi căpşuni. Am experimentat o extraordinară plăcere, în timp ce acele lichide lipicioase luau cu asalt până şi cele mai ascunse cute ale părţilor mele intime. Am rămas o vreme aşa, mişcându-mi lent şi cu poftă fundul în platoul cu prăjituri.

Deodată, am tresărit speriată de ravagiile făcute şi am îngenuncheat ca să strâng toate obiectele care se împrăştiaseră pe jos. De-a buşilea, am început să strâng cioburile carafei cu limonadă, care se spărsese în mai multe bucăţi, şi simţeam lipită de fund pasta aceea moale a prăjiturilor. Cu asta mă ocupam, când am auzit clar, în spatele meu, nişte paşi.

— Carlota, n-o să-ţi vină să crezi ce mi s-a întâmp… fraza şi chicotelile mi-au murit pe buze când am întors capul şi am dat nas în nas cu un bărbat între două vârste, la costum, cu cravată, care venea spre mine.

— Bună, probabil tu eşti Martina, mi-a spus zâmbind şi fără să facă nici cel mai mic comentariu legat de postura ciudată în care mă aflam.

— Ah, … da, domnule, am murmurat eu, aprinzându-mă la faţă ca miezul unui pepene roşu şi încercând să mă ridic. Corpul meu şiroia de cremă de bronzat, suc de portocale şi resturi de prăjituri.

— Eu sunt tatăl Carlotei, mi-a răspuns, privindu-mă cu o anumită aroganţă şi obrăznicie uşor disimulate, observând cu atenţie fiecare cută a pielii mele. Părea să ia în calcul fiecare detaliu, ca un agent profesionist de asigurări, care analizează pagubele într-un accident de maşină, pentru ca apoi să transmită un raport companiei. Adevărul e că acea clădire aparţinea chiar unei companii de asigurări, iar tipul acela era tocmai preşedintele ei, adică era firesc să fiu evaluată. Adăugă cu un zâmbet absolut fascinant, punându-şi braţele în şolduri: „Nu credeam că eşti aşa de frumoasă. Adevărul e că arăţi tare bine”.

În faţa unui asemenea epilog, spaima care mă gâtuise până atunci şi care, încă de la început, îmi ţinuse muşchii încordaţi, se risipi. Timp de câteva clipe, mi-am imaginat în mod desluşit reacţia părinţilor mei la aflarea ştirii că fiica lor se comportase nefiresc, oferind un spectacol obscen şi vedeam parcă abătându-se asupra mea tot felul de nenorociri. La adăpost de acea ameninţare, am zâmbit oarecum timid, mi-am plecat privirea şi am luat un aer jenat, care într-o astfel de conjunctură părea mai

degrabă un gest de cochetărie mascată, decât unul de nevinovăţie. El mi-a răspuns aruncându-mi o privire dulce şi enigmatică. Îi sclipeau ochii. Albaştri ca ai lui Damian. Avea părul de culoare deschisă, aproape blond. Fruntea înaltă, părul puţin rărit lăsau să se ghicească un început de calviţie, care, departe de a-l urâţi, oferea o luminozitate aparte chipului său, îi dădea un aer matur, de om trecut prin viaţă, care te făcea pe dată să ai încredere în el. Chelia, ciudat lucru, se poate transforma, în anumite circumstanţe, într-un plus de şarm. Fără îndoială, acesta era cazul lui. Mi-a plăcut chelia lui de când i-am zărit-o. Şi, o dată cu chelia mi-a plăcut şi el. Un bărbat cu o aşa chelie, cu acei ochi de un azuriu lichid, care scânteiau în soare, cu o gură cu buze umede şi roşii, cu urechi de manechin, apăruse, deocamdată în locul lui Damian, tocmai atunci când aveam nevoie de un bărbat în toată firea, versat, care să-mi consoleze tristeţea şi decepţia, care să mă facă să simt din nou vibraţiile maturităţii elegante, puterea senină şi ponderată, atuuri ale vârstei de patruzeci de ani.

— Carlota nu se simţea bine. A făcut o criză de tahicardie şi a trebuit să plece fără să-şi ia la revedere, mi-a explicat cu calm şi indiferenţă. Apoi a adăugat: Nu te îngrijora. I se întâmplă adeseori, deja ne-am obişnuit, dar acum trebuie să se odihnească. Şoferul a dus-o acasă.

— A, bine, am încuviinţat, încercând să afişez acelaşi aer dezinvolt ca al lui. Cred c-ar trebui să plec, nu?

— Poţi să rămâi cât vrei şi să te bucuri în continuare de gustările astea, care după câte văd îţi plac mult, a spus cu o uşoară ironie.

Părea că-l amuză situaţia aceea şi nu se mişca de acolo şi nici nu înceta să mă privească cu vădită obrăznicie. Neruşinarea şi atitudinea lui provocatoare m-au înfuriat într-un fel nebănuit. Nu-mi dădeam seama dacă mi se insinua sau doar îşi batea joc de mine, ca de o adolescentă ridicolă. Eram nedumerită, era ceva nou pentru mine. Şi mă deranja c-ar fi putut să mă considere o copiliţă, lipsită de cel mai elementar farmec intelectual sau de imaginaţia erotică necesară pentru a putea fi luată în seamă. Vina era a lui. El începuse jocul. Logic ar fi fost să mă beştelească când m-a văzut în fundul gol, plină de suc, creme, bucăţi de prăjitură lipite de părţile mele intime. Normal era ca, imediat, să-mi fi poruncit cu răceală să mă duc să mă spăl, să mă îmbrac ca o fată decentă şi să dispar din clădire. Asta ar fi fost firesc. Şi poate că mie mi-ar fi fost mai uşor să accept, nici măcar nu m-ar fi surprins dacă ar fi făcut vreo referire la comportamentul meu anormal sau dacă m-ar fi certat într-un mod puritan, afişând un rictus sever. Dar nu, nici vorbă. Din contră, mi s-a adresat cu un şir nesfârşit de priviri ambigue, invitându-mă amabil să rămân la piscină. Era sau nu era cazul să-l urăsc?

În clipa aceea, l-am detestat din tot sufletul. Nu eram obişnuită ca un adult să se poarte aşa cu mine. Mă provoca, fără să zică nimic, zâmbind acolo în picioare, în faţa mea, fără să facă nimic. Ce voia? Nu-mi spunea nici că sunt o jigodie, nici că sunt o putoare, nici nu încerca să mă pipăie,

lucru pe care l-ar fi putut face cu uşurinţă, pentru că acolo nu mai era nimeni. Mă simţeam prinsă în cursă, confuză, şi nu ştiam ce să fac, dar exista ceva care mă obliga să rămân nemişcată, în loc să o iau la fugă spre vestiare şi să dispar cât mai repede. Presupun că mă enerva şi mă simţeam atrasă de el, în egală măsură. Mă tulbura simpla lui prezenţă, atât de aproape de mine, eu despuiată şi lipicioasă până în măduva oaselor, în mijlocul unei situaţii care ar fi trebuit să se rezolve cu totul altfel, de acord cu logica normelor stabilite, şi nu printr-un joc de priviri.

Deodată, am invidiat-o pe Carlota, chiar dacă viaţa, din când în când, o ducea în pragul infarctului. Tatăl ei era diferit de ceilalţi taţi. Ştiu că tata nu s-ar fi comportat niciodată aşa, nici prietenii părinţilor mei, nici părinţii prietenilor mei. Doar Damian ar fi putut să reziste în acel fel sau într-unul asemănător, celor întâmplate, să dea încredere, fără să cenzureze; să ajute, fără ca pământul să mi se cutremure sub picioare, să protejeze sau să ofere sprijin, fără să dispreţuiască sau să insulte; să înţeleagă pur şi simplu, fără să pretindă nimic. Categoric, tatăl Carlotei avea ceva din Damian, ceva care mă atrăgea şi, în acelaşi timp, mă obliga să-l îndepărtez de mine. Nu puteam să nu recunosc că era un tip atrăgător, nu numai pentru fizicul său, care-mi punea pe jar hormonii şi-mi tăia respiraţia, ci pentru buna lui dispoziţie şi stilul său când era vorba să înfrunte vreo problemă. Era original, şi asta o apreciam mai mult decât acea senzualitate împărtăşită.

— Cum te cheamă? l-am întrebat privindu-l în ochi, scufundată în propriile mele secreţii provocate de buimăceală şi absorbită în contemplarea lui, am dorit dintr-o dată să-i aflu numele, pradă unei inexplicabile nevoi.

— Hernan, a răspuns după secunde fără sfârşit, ca Hernan Cortés.

— Îmi place, am zis. Îmi plac curtezanii sensibili şi cu muşchi.

— Şi mie-mi plac femeile care au gust de kiwi între fese.

— I-auzi, văd că tu eşti genul meu şi eu sunt genul tău. Ce ne facem?

— Dacă vrei un răspuns direct, o să-l capeţi. Dacă nu, ne oprim aici.

— Sunt curioasă să cunosc răspunsul ăsta.

— E simplu, nu cred să te surprindă.

— Hai, zi.

— Mor să ţi-o trag.

— Şi eu să mi-o tragi, dar n-am chef să mă ofer cu una cu două, dat fiind că veşmântul meu original ţi-o fi dat o imagine greşită despre mine.

— Greşeşti, Martina, tocmai aspectul tău e cel care mă atrage ca un magnet şi care, în acelaşi timp, mă îndepărtează, aşa cum nu mi s-a mai întâmplat vreodată cu vreo altă femeie.

— E frumos ceea ce spui, dar nu înţeleg exact.

— Imaginea trupului tău gol m-a zăpăcit complet. Te afli aici asemeni unei trufandale, oferindu-ţi formele privirilor mele înnebunite de

un aşa cadou. Şi ceva mă împiedică să te ating, deşi de la primul orgasm avut, tu îmi populezi visele.

— Păi, nu s-ar zice.

— Nu m-aşteptam să întâlnesc la piscină o nimfă despuiată, cu forme splendide, sâni şi fund minunaţi şi plină toată de zeamă lipicioasă. Adevărul e că impactul a fost brutal şi mi-a trebuit mult timp ca să-mi revin.

— Şi acum?

— Nu-mi revin din uimire.

— Deci n-ai de gând să faci nimic.

— Oare o nălucă poate fi atinsă?

— Unii încearcă.

— Nu aşa, nu în felul acesta. Ai putea să dispari.

— Dar eu voiam să mă joc de-a mironosiţa.

— Chiar reuşeşti.

— Absolut deloc. Nu vezi că te seduc fără ruşine?

— Tocmai de aceea.

— Ce e asta? Lumea pe dos?

— Lumea aşa cum ar trebui să fie. Nimic nu se poate compara cu o femeie frumoasă şi goală care-i cere bărbatului s-o mângâie. E imaginea cea mai cuviincioasă cu putinţă pe care am trăit-o vreodată.

— Hernan, mă înnebuneşti.

— Fireşte, Martina, ăsta este felul meu de a te cuceri. Totul necesită un răstimp, iar eu am nevoie de timp. Vreau să vorbesc pe îndelete cu tine.

— Nu avem prea mult timp.

— Avem toată viaţa la dispoziţie.

— Toată viaţa?

— Două ore pot însemna o veşnicie dacă sunt trăite în mod inteligent.

— Bine, tu câştigi. Ai mai mult control decât mine. Eu sunt nerăbdătoare.

— Zeiţa nerăbdătoare.

— Nu. Înfrânta nerăbdătoare. Dar nici nu-ţi poţi imagina ce zi am avut azi.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Azi mi s-a năruit şi ultima speranţă de a fi o femeie ca toate celelalte.

— Şi ce mare chestie e să fii ca toate celelalte? Ceea ce văd eu este uluitor. Nu fi ca una din turmă. Aşa eşti incredibilă.

— Tocmai d-aia că sunt incredibilă. De asta nu vrei să mă atingi, fiindcă ceea ce e ciudat înspăimântă.

— Încă o dată ai luat un zero la lecţia de înţelepciune. Frumuseţea misterioasă nu trebuie atinsă, aşa, oricum. Trebuie să fie savurată puţin câte puţin.

— Şi tu de unde ai mai apărut? Până la urmă, poate că năluca eşti tu.

— Eşti pe drumul cel bun. Văd că începem să ne înţelegem.

— Aha. Nu te afli tu aici degeaba. E destinul, nu-i aşa?

— Da. Dar de data aceasta destinul îşi va găsi jumătatea. Nu trebuie făcut nimic, e de ajuns să te laşi în voia sorţii…

Şi terminând de spus acestea, Hernan se apropie de mine, încet, privindu-mă în ochi, mă luă de umeri cu mâinile lui puternice şi-mi atinse buzele cu ale lui uşor, aproape imperceptibil, ca mai apoi să-şi depărteze puţin gura şi să scoată vârful limbii. Cu ea îmi linse buzele şi de fiecare dată când eu schiţam gestul de a mi-o băga în gură, el se îndepărta, jucându-se cu nerăbdarea mea. Şi-mi lingea cu poftă colţurile gurii, iar după aceea îşi retrăgea repede limba. Se repezea apoi către pleoapele mele şi le lingea, după aceea îmi lingea urechile, apoi nările pe care le penetra cu acel bici chinuitor şi umed. Într-atât mă excita felul acela în care-şi doza mângâierile, tehnica lui de a le întârzia efectul, încât n-am mai rezistat şi mi-am ieşit din fire. Am încercat să mă desprind din braţele lui, dar el m-a cuprins şi mai puternic cu mâinile, făcându-mă prizoniera lui. Lucrul ăsta m-a înnebunit şi mai mult şi m-am smucit din nou. Îşi apropie gura de chipul meu şi o deschise leneş astfel încât să o cuprindă pe-a mea pe de-a întregul, frecându-şi limba de buzele mele pe care eu, furioasă, mi le ţineam strâns lipite. Cu o mână mă apucă cu putere de ceafă, trăgându-mă de păr, iar în faţa acestei senzaţii de virilitate dezlănţuită, am cedat definitiv. Mi-am desfăcut buzele şi m-am lăsat pătrunsă de limba lui, de saliva lui, de dorinţa lui, ca o pisică sălbatică, ce înţelege că nu mai are nici o scăpare şi se predă pentru a deveni sclava masculului. Domesticirea mea a trecut prin mai multe faze în acea după-amiază. Sărutările lui dulci şi pasionale mă îmblânziră oarecum, dar, în acelaşi timp, îmi produceau o dorinţă nebună să-i cunosc cele mai mici detalii ale corpului. Era pentru prima dată când un bărbat îmi năucea minţile. Cu excepţia lui Damian, nici un alt bărbat nu-mi mai produsese o senzaţie de mister, de curiozitate şi de dăruire ca Hernan. Cu Damian fusesem doar schiţa unei femei, dar cu tatăl Carlotei eram deja o femeie întreagă, senzuală şi pătimaşă. Asta era diferenţa. Acum, nevoile mele erau altele, iar dacă-mi jucam bine cartea, consecinţa va fi fost cu atât mai satisfăcătoare. Intuiam că aveam în faţa mea un rival pe măsură, ce se putea transforma într-un minunat tovarăş de joacă. Un tip inteligent, rapid, subtil, atrăgător, cu imaginaţie şi experienţă. Recompensa urma să fie nemăsurată, în ciuda efemerului clipei. Nu există legături mai puternice decât acelea pe care lipsa de consistenţă a timpului şi a împrejurărilor te obligă să le stabileşti pe loc. Sau, cel puţin, aşa credeam eu pe atunci.

După ce mi-a muşcat gâtul ca un lup care-şi devorează prada, m-a eliberat din strânsoare, şi-a lăsat mâinile să-i alunece pe sânii mei şi a început să-i mângâie, profitând de frişca şi ciocolata care-i acoperea. Tot

pieptul meu era un câmp de luptă, extrem de apetisant pentru buricele degetelor lui care-mi frământau carnea, asemeni unui sculptor care modelează lutul. Îmi apuca ţâţele şi le strângea de la bază înspre vîrf, astfel încât mâinile alunecau uşor spre sfârcurile pe care le întindea până la refuz şi le ciupea dându-le lovitura de graţie, ca apoi să le lase slobode, după biciuirile şi împunsăturile sălbatice la care le supusese. Urmându-şi planul, m-a răsucit şi a început să-şi plimbe unghiile pe spatele meu, zgâriindu-mă, punându-mi nervii la încercare până la limită, făcându-mă să ţip. Degetele lui au terminat prin a-mi pătrunde în fund, între fese, ciupindu-mi-le cu putere. Am simţit imediat amestecul de salată de fructe şi cremă de prăjituri cum aluneca pe mine, sub mişcările mâinilor lui, o dată, şi încă o dată, predându-mă în braţele nebuniei, transformându-mă, fără să crâcnesc, în prada lui.

La un moment dat, se aşeză în genunchi, cu faţa la înălţimea pubisului meu. Îmi mângâie părţile intime, cu mâna lui lipicioasă de la acel amestec de dulciuri, îşi băgă degetul mijlociu acolo, înăuntru, iar cu degetul mare începu să-mi stimuleze delicat, clitorisul. Apoi continuă cu limba, sorbind dulceaţa, lingând crema şi, ca să mă aibă la voia lui, îmi apucă din nou fesele, cu putere, amândouă deodată, prinzându-mă ca-ntr-un cleşte. În timp ce mă ciupea, îmi băgă un deget prin spate şi-mi ronţăi tandru clitorisul cu dinţii.

Totuşi, când eram în pragul orgasmului, el se opri deodată, refuzându-mi climaxul. Nu-mi venea să cred. Era un coşmar inexplicabil, un act de sadism. Revolta şi frustrarea mea ajunseseră la limită şi m-am hotărât să-mi ofer eu ceea ce-mi fusese refuzat. Mi-am dus mâna la păsărică ca să sfârşesc odată cu acel chin. Hernan mi-a smuls-o brusc de-acolo, interzicându-mi orgasmul care nu mai suferea amânare. Îmi porunci să aştept, şi atunci îşi desfăcu şliţul şi scoase o dihanie enormă, splendidă, generoasă, semeaţă şi elegantă, lungă şi groasă. Am rămas fascinată de ceea ce vedeam şi mi se şterse din minte, ca prin minune, gândul stăruitor, care mă urmărise până în acel moment. El îşi mângâie membrul în timp ce eu îl priveam atent. Se desfăta în faţa mea, masturbându-se. Îmi place la nebunie ca bărbaţii să şi-o frece. O simt ca pe o chemare, o ceremonie a împerecherii, o etalare a bărbăţiei doar pentru ochii mei. Hernan îşi freca acea parte splendidă cu gestul abil al unui artist, mişcându-şi şoldurile asemeni unui toreador care aţâţă taurul cu pelerina, provocându-mă şi avertizându-mă în acelaşi timp de precizia spadei sale.

— E superbă, Hernan, am spus fără să mă pot abţine. E mădularul cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată. În fine, ca să fiu sinceră, am mai văzut unul la fel de frumos.

— Dragă, cred că dacă e să dau credit celor spuse de tine, ar trebui să ştiu numărul exact de penisuri pe care le-ai văzut până acum, răspunse şmechereşte, continuând să se masturbeze într-un du-te-vino care îmi zguduia din temelii tot raţionamentul construit pe instinctul meu sexual.

— Nu puţine.

— Bine, aprobă încrezător vorbele mele, dându-le, în sfârşit, credit.

— Lasă-mă să ţi-o frec şi eu puţin, l-am implorat cu o cochetărie lascivă. N-am să-i fac nici un rău.

— Vino.

Atunci, m-am apropiat şi am apucat coada aceea cu mâna, ca şi cum aş fi mângâiat un doberman, pentru o secundă, mai puţin vigilent. Am început să mă joc cu ea, să-i simt dezlănţuirea desfrânată a texturii netede, moale şi delicate, carnea fibroasă şi fină. Îmi place această senzaţie de deplină putere: dobermanul se lasă mângâiat de mine, cu capul aplecat şi se lasă în voia mea. Îi ofer plăcere fiarei şi ea se transformă într-un animal de companie tandru, credincios, recunoscător şi satisfăcut. Îmi mănâncă din palmă în timp ce eu îl masturbez cu dragoste. Iar în acea clipă, îmi dau seama din nou că nu există o cale mai bună către dragoste, decât cea a sexului sincer, fără minciuni, instinctul dezinteresat şi vesel al apropierii fizice. Chiar dacă nu supravieţuieşte timpului, chiar dacă nu dăinuie.

Îngenunchez în faţa lui în semn de respect. Te venerez, iubitule. Îţi venerez trupul, mădularul, prezenţa. Venerez tot ceea ce te reprezintă pe tine. Tot ceea ce este diferit de mine, acea parte pe care doar tu mi-o oferi, carnea mădularului care creşte. Mi-o bag în gură, intră puţin câte puţin, milimetru cu milimetru, interminabilă, flămândă de foamea mea, por cu por, îmi pătrunde în gâtlej, cuibărindu-se, învăluită de limba mea care o îmbrăţişează ca o spirală, o am toată înăuntru. O sorb în timp ce-mi ridic privirea spre tine. Vreau să găsesc în ochii tăi strălucirea plăcerii pe care ţi-o ofer. Vreau să fiu sigură că sexul oral te excită aşa cum niciodată înainte nimeni nu a mai făcut-o. Îmi curg balele în timp ce-ţi ţin în gură vrejul. Îţi apuc testiculele, te mângâi între coapse, pe linia fundului, îţi ating anusul. Îmi ţii capul cu mâinile şi-l mişti înainte şi înapoi, îţi acordezi flautul sub bagheta limbii mele, îl scoţi, iar eu îl sug până la capăt, îl ating, de parcă aş cânta la o muzicuţă, îl fac să vibreze din toată măduva, până la cele mai înalte tonalităţi care îşi găsesc ecoul în corzile laringelui gemător. Mădularul tău îmi atinge cerul gurii, se loveşte de pereţii gurii, se iubeşte cu ei, îi simt gustul, mă ling pe buze, îţi aud gâfâitul, mirosul tău îmi impregnează creierii. Fiecare centimetru de piele este îmbibat în salivă şi cu cât devine mai tare şi mai umflată, cu atât scuipă mai mult lichid lubrifiant. Are un gust unic, fără nume, fără seamăn. Gustul vrejului virilităţii.

Îţi ronţăi ouăle tandru şi rămân aşa cu dinţii înfipţi în pieliţa tuturor minunăţiilor, ca o căţeluşă ascultătoare care se duce să vâneze prada la auzul comenzii stăpânului. Aştept comenzi, iar între timp mă las în voia plăcerii fără să gândesc, şi ştiu doar că incisivii mei nu te rănesc ci doar te ţin legat de mine. Şi continui să stau aşa, nemişcată, muşcându-ţi testiculele, iar tu, în picioare, mă priveşti arogant pe mine, cea îngenuncheată, ţinută în laţul imaginar al dorinţei tale. Imaginea este un

pur delir estetic. Pari a fi un împărat urcat pe tronul lui cu animalul său de companie la picioare. Sunt sclava ta favorită, iar membrul tău este lanţul care-mi strânge gâtul, o verigă mai rezistentă decât oţelul care dictează ordine pe care eu le respect bucuroasă. Îţi ţii ouăle în gura mea, între colţii mei, nu tremuri şi nici măcar nu clipeşti. Ştii că jigodia mică care stă în patru labe, la cheremul tău, n-o să strângă mai mult din dinţi, dar îţi place să-mi simţi colţii, să simţi pericolul. Te excită. Te face să mă domini şi mai mult.

Prinţesa târfă

În faţa imaginii lui Damian, semeţ, în mijlocul terasei, cu mădularul ridicat, iar eu la picioarele lui, fantezia mea a explodat şi m-a făcut să trec dincolo de un prag pe care niciodată înainte nu mai păşisem. Până în acel moment, experienţa mea sexuală fusese suma a două trupuri, având întotdeauna prezentă diferenţa dintre cele două sexe şi ştiind că pasiunea erotică era un mijloc prin care se putea atinge un anumit stadiu de uniune fizică, materializat în plăcerea unuia suprapusă plăcerii celuilalt. Dar cu Hernan sexul era ca un dans în pereche. O coregrafie care punea alături două trupuri şi le transforma într-o fiinţă armonioasă cu patru picioare şi patru braţe, două busturi şi două capete.

Fără îndoială, mă aflam în prezenţa unui bărbat extraordinar. Iar această revelaţie m-a făcut să mă cutremur, când m-a ridicat până la înălţimea lui. Acolo, în picioare, faţă în faţă, am simţit o presiune teribilă în vezica urinară şi mi-am dat drumul la pipi, fără să mă pot controla. El se uita la şuvoiul de urină cum ţâşnea dintre picioarele mele. Nimic nu mă mai putea face să mă opresc. Hernan îşi băgă penisul sub şiroiul de pipi.

— Eşti o curviştină tare afurisită, spuse zâmbind. Am să te pedepsesc fiindcă ai făcut pipi fără permisiunea mea.

Jetul de pipi era atât de abundent, încât eu nu mă mai opream din urinat, tot mai excitată de cuvintele sale. Eram afurisită, i-adevărat, o curviştină afurisită, care nu făcea ceea ce trebuia. O curviştină rebelă, posedată fără control de instinctele sale cele mai primitive. Iar el urma să mă pedepsească pentru asta. Şi tocmai de aceea eu continuam să urinez, ca să obţin pedeapsa cea mai cumplită cu putinţă. Îmi doream să fiu biciuită pentru proasta mea purtare.

— Şi ce-o să-mi faci? l-am întrebat pe jumătate ruşinată, dar în acelaşi timp provocatoare. O să mă baţi?

— De asta ţi-e ţie frică, curviştino? m-a întrebat Hernan, fixându-şi privirea în ochii mei. Sau asta vrei?

— Nu ştiu să fac diferenţa între frică şi dorinţă, am explicat eu atunci, sfidătoare şi confuză.

— Fiindcă, în fond, înseamnă acelaşi lucru, puse el verdictul în timp ce se aşeza în şezlog, trăgându-mă spre el, iar pe pulpele mele încă se prelingea urina. Îşi trecu un braţ pe sub subsuoara mea, mă apucă cu toată forţa şi mă aşeză cu faţa în jos pe genunchii lui, ţinându-mă strâns, cu fundul ridicat spre cerul albastru al Madridului. Şi începu să-mi pălmuiască fesele, ce răsunau în văzduhul încremenit în tăcerea de pe terasă. La început, m-am simţit furioasă, supusă loviturilor sale, şi am vrut să mă smulg, să mă eliberez de acea tortură umilitoare, dar el nu-mi dădea drumul, şi îmi şoptea la ureche vorbe dulci, cuvinte obscene:

— Ai fost rea, târfă, foarte rea, iar acum primeşti ce meriţi. Asta e pedeapsa pe care fetele rele trebuie să o primească dacă fac pipi când nu trebuie. Eşti o vagaboandă frumoasă care nu ştie să se abţină. O prinţesă nu poate să se poarte ca o curvă prost crescută. Trebuie să-şi controleze fofoloanca şi să aibă puţină pudoare. Eşti o iapă în călduri pe care trebuie s-o pedepsesc, fiindcă a făcut pipi şi a vrut să aibă orgasm când a avut chef. Trebuie s-o fac, e spre binele tău, ca să înveţi cum să te porţi, târfă frumoasă. Trebuie să te îmblânzesc ca să înveţi bunele maniere. Să te transform într-o iapă decentă care să facă tot ce-i poruncesc.

Vocea lui era blândă, dar avea un ton sfâşietor care făcea ca inima să-mi vibreze, în timp ce mă bătea la fund. Aveam senzaţia că-n vorbele sale exista ceva ascuns şi chinuitor. Ca şi cum el însuşi s-ar fi pedepsit, cu ajutorul trupului meu, încercând să-şi domesticească spontaneitatea incomodă a instinctelor. Modul lui de a se purta m-a emoţionat în aşa măsură încât, pe neaşteptate, m-am simţit iubită. Era ca un tată îngrijorat că fiica lui o luase razna, arătându-şi dragostea în singura manieră pe care o cunoştea. Cu ciomagul. Ş-atunci, spaima care mă invadase de a fi bătută şi pedepsită se transformă dintr-o dată în plăcere. Îmi doream ca Hernan să mă biciuiască fără încetare, iar fesele mele primeau acele lovituri conştiente de necesitatea pedepsei. Aveam nevoie să fiu biciuită, îmblânzită, strunjită. Carnea îmi tremura de plăcere sub freamătul mâinilor sale şi, cu fiecare lovitură de palmă, corpul mi se convulsiona de încântare, vibrând electrizat.

— Îţi place, nu-i aşa? Îţi place să te lovesc. Gemetele te trădează, târfă minunată. Vreau să urli şi să te tăvăleşti de plăcere. Stăpânul tău ţi-o cere. Îmi place să te îmblânzesc, să-ţi biciuiesc curul de prinţesă târfă.

Şi, în timp ce mă flagela pe la spate, îmi strângea cu cealaltă mână când un sfârc, când celălalt, încât ajunseseră să mă doară chiar mai tare decât fundul. Dar această durere era de o violenţă extrem de plăcută, înnebunitoare, pătrunzătoare până la ultima esenţă a voluptăţii. Mă lăsa fără răsuflare, îmi contracta muşchii, îmi istovea trupul, în timp ce simţeam cum mă dăruiam lui Hernan din toţi rărunchii, aşa cum nu mă mai oferisem nici unui alt bărbat, nici măcar lui Damian. Iar eu urlam, ieşită din minţi, cerându-i să mă lovească tot mai mult, să-mi facă rău doar ca să simt şi mai pătrunzătoare acea deschizătură din trupul şi din sufletul meu, acea explozie a ficatului şi a inimii prin toţi porii.

— Omoară-mă, Hernan. Să mor de durere şi de plăcere, l-am implorat în cele din urmă pe cel care mă cucerise, înnebunită de propriile sentimente care în mod inevitabil ieşeau la suprafaţă şi care mă făceau atât de vulnerabilă, atât de fragilă şi supusă, dar, în acelaşi timp, fericită de-a mă putea elibera, în fine, de aceste sentimente. Căci nu voiam să trăiesc cu ele, nici să le simt în mine, dar nici să mă bântuie. Ştiam că-mi vor face rău, fie că mi-ar fi ţinut sufletul în agonie, fie că mi l-ar fi slobozit. Ştiam c-aş fi murit din cauza lor. Iar eu îmi doream să mor, pe loc, aşezată pe

genunchii lui, chiar acolo, zdrobită de lovitura de bici a pasiunii. Nu-mi doream să continui să trăiesc după ce-mi văzusem măruntaiele expuse la lumina zilei, după ce cunoscusem adevărul despre mine însămi. Nu voiam să fiu o iapă în călduri, o târfă afurisită, o curvîştină scârboasă, dar nici o prinţesă cuminte sau fiară îmblânzită. Dacă aş fi fost pusă să aleg vreun rol, aş fi ales rolul prinţesei târfe, acela pe care atât de nimerit îl menţionase Hernan. Părea că mă cunoaşte chiar mai bine decât mă cunoşteam eu însămi. Mă definise perfect. Ştiuse să vadă tocmai ceea ce eu încercam să le ascund celorlalţi. Că cineva reuşise să mă cunoască atât de bine mă emoţiona şi îmi sfâşia sufletul. Fiindcă pricepusem, în fine, că nu exista loc pentru mine în afara acelor terase ale desfrâului, că nu eram decât o călătoare pe covorul zburător ţesut din văzduh şi rouă, şi că mă îndreptam spre îmbrăţişările bărbaţilor ieşiţi din comun, puţini la număr şi trecători. Tocmai de aceea, lucrul cel mai nimerit era să mor într-un moment de extremă bucurie, unde vraja aparţinea realităţii, iar corpul era o ţeavă spartă prin care ţâşnea extazul celei mai triste şi dure revelaţii. Dar Hernan nu m-a omorât, aşa cum i-am cerut eu, ci a făcut-o într-un fel şi mai uimitor şi mai brutal. A încetat să mă lovească, m-a ridicat de pe genunchi, s-a ridicat şi el, m-a întins tandru pe şezlong, m-a sărutat pe gură şi apoi a început să se dezbrace, scoţându-şi hainele pătate. O imagine fulgerătoare mi-a bucurat privirea. Trupul lui bronzat, de bărbat matur, părea statuia unui atlet care ar fi prins viaţă, un atlet totuşi tânăr, dar copt de trecerea timpului. Flasc doar cât să poţi să te bucuri de moliciunea cărnii, cu un strat fin de grăsime, doar cât să evite duritatea neplăcută a muşchilor unui culturist umflat cu pompa. Cu un început de burtă, moale şi care-ţi dădea o senzaţie de protecţie, pectorali bine definiţi, cu două smocuri de păr rar, ca o spumă, desenate pe piele.

Corpul lui Hernan părea că pluteşte în timp ce eu îl observam până în cele mai mici detalii. Penisul lui ţanţoş, robust, entuziast, oferea ansamblului nota exactă a perfecţiunii momentului. Era un spectacol miraculos, ce mă electriza. Eu îmi doream să fiu devorată de acel animal cu şolduri fine, cu o linie a umerilor şerpuitoare, trăsături ergonomice, cu o înfăţişare delicată şi perversă, cu picioare zvelte de mânz jucăuş, cu fund alb şi teribil de frumos. Iar când acel trup m-a îmbrăţişat tandru, lumea a rămas undeva departe. Doar eu şi marea. Acoperită de un cer nou, am zburat în braţele lui Hernan, spre mângâierile lui, care erau atingerile unui arcuş de vioară pe corzile dorinţei. În fine, ne-am dezlănţuit. Mi-a luat trupul cu asalt, cu un sălbatic şi nemilos arsenal de atingeri şi de crunte îmbrăţişări, în timp ce sărutările lui, cu limba şi cu dinţii, îmi sufocau gura, mă împedicau să respir, ca şi cum ar fi ştiut exact ce-mi doream eu în acea clipă. Dementă totală. Iar eu îi atingeam fundul, mă destrăbălam atingându-l, îmi urcam degetele pe spatele lui, îl apucam de braţe şi îl ţineam strâns de mine şi-l sărutam pe gât, îi umpleam de bale urechile, îi mângâiam pieptul, îi pipăiam corpul desenând cu degetul morfologia

anatomiei sale, exact aşa cum era. Căci acea structură anatomică, cu toate detaliile sale, dădea sens esteticii frumosului prin ea însăşi.

Dar când eram pe punctul de a pricepe ceea ce se întâmpla, Hernan îmi desfăcea picioarele şi apoi părţile mele intime cu buricele degetelor sale.

— Acum trecem la montă, iapa mea dragă! îmi spuse cu furie de îndrăgostit. Am să te încalec, am să te posed, am să te fac să înnebuneşti de plăcere, prinţesă târfă.

Zis şi făcut. Hernan îşi vârî ranga între picioarele mele cu o delicateţe paternală, încet, centimetru cu centimetru de sulă tare, lubrifiată de valurile de sirop secretat de starea mea de excitaţie extremă. Hernan mă pătrunse până la ultimul punct al acelei mănuşi străfmte şi până atunci de nimeni încercată. Chibzuit şi cu calm, mă pătrunse calculându-şi asaltul, milimetru cu milimetru, afundându-se în întuneric fără alte arme decât înflăcărarea pătimaşă a instinctului său de mascul ameţit de desfrâu, dar însoţit de o tehnică minunată şi rafinată de amant sedus de plăcerea simţurilor. Dăruindu-se în doze mici, unduindu-se şi desfătându-se în primul moment al penetrării.

Iar odată înăuntru, bine înşurubat, Hernan mă izbi cu putere, depărtându-şi puţin şoldurile şi apoi strivindu-mi pântecele, ca şi cum ar fi vrut să fie sigur că nici un gol n-a rămas neumplut, neinvadat, nepenetrat, nestrăpuns şi transmiţându-mi un mesaj de totală posedare: Sunt în tine pe de-a-ntregul, iubito, înţelege. Era lovitura de graţie ce mă avertiza că sensibilitatea nu îi diminua bărbăţia actelor sale prin care-şi reafirma virilitatea, nevoia de stăpânire şi de capitulare necondiţionată, de a subjuga fără condiţii. Lovitura de graţie care, fără ca el s-o fi ştiut, îmi smulgea virginitatea ca s-o arunce fiarelor din arenă. Din momentul acela el le oferea celorlalţi bărbaţi vaginul meu ca să-l străpungă.

N-am simţit durerea, acea împunsătură sfâşietoare a dezvirginării. Hernan a ştiut să o înlocuiască printr-o înţepătură delicată, imediat uitată de plăcerea de a-l avea înăuntrul meu.

— Vaginul tău este lăcaşul perfect creat pentru penisul meu, îmi şopti la ureche în timp ce mă scormonea pe dinăuntru ca şi cum ar fi căutat argumente în favoarea celor spuse. După atâta căutare, în fine, te-am găsit. E limpede că tu eşti aleasa, Martina.

Imediat după aceea, începu al doilea act al penetrării. Împerecherea armăsarului de rasă cu iapa care nu ştie să-l refuze. Femela despuiată, cu picioarele desfăcute, simte cum e trasă pe calapod şi asta îşi şi doreşte, fiindcă ştie că aşa trebuie, în ciuda firavei sale revolte, şi pentru că e extrem de plăcut, şi chiar dacă de atâtea ori a refuzat actul copulării, pe masculul acesta nu-l mai poate refuza, căci el s-a luptat să o câştige. E o mare uşurare să ştii că poţi refuza doar până la un punct, şi nu la nesfârşit. Iar eu în acea zi am ales. L-am ales pe Hernan, fără să rostesc un „da” răsunător, ci, mai degrabă, neputând să mă opun forţei necruţătoare a

năvălirii sale tandre. A fost ca şi cum viaţa mi-ar fi bătut în fine la uşă asemeni unui val uriaş, care ar fi smuls preşul şi tocul uşii şi soneria şi ar fi dat buzna peste mine în pat, fără să-mi dea răgazul de a-i oferi mai întâi o cafea. Nu mai ai vreme de politeţuri, de tergiversări protocolare atunci când dorinţa pasională, viaţa cu imboldul ei năvalnic, îţi bate la uşă. Nu. Viaţa nu citeşte codul bunelor maniere. Şi chiar dacă Hernan era un bărbat politicos, educat, elegant, în acelaşi timp era şi călăreţul nebun ce stăpânea vârtejul vieţii, ţinând frâiele bucuros şi inconştient, asemeni celui mai grozav jucător, care e convins că va câştiga ceea ce îi aparţine, nu numai fiindcă a ştiut să lupte pentru asta, ci şi pentru că a putut s-o recunoască în cele mai întunecate colţuri ale destinului său. Viaţa, doamnelor şi domnilor, îi aparţine celui care ştie să aprindă scânteia şi care arde el însuşi ca un rug aprins pentru a ilumina cu propria flacără sălaşul întunecat al dorinţelor.

Aşadar, eu m-am dăruit lui Hernan în aceeaşi măsură în care el mi s-a oferit. Şi m-am lăsat încălecată oricât şi oricum şi-a dorit el. Fără repaus. Eram atât de excitată încât am terminat după cinci minute de la începutul distracţiei. Avea dreptate, afurisitul. Ne potriveam mănuşă unul cu altul, astfel încât atingerea lui pe clitorisul meu amplifica încetul cu încetul plăcerea, iar el ştia să se mişte. Vai, cât de bine ştia să se mişte Hernan, cât de îndemânatic îşi mânuia el sabia, cum făcea el ca lama să-mi biciuiască vulva umflată de dorinţă. Iar când am terminat, când porii, pliurile cărnii revărsau doar plăcere, la orice geamăt al meu el îmi răspundea cu un surâs şi, de fiecare dată, împingea şi mai tare, ca orgasmul meu să-i explodeze violent direct în mădular, cu toată încărcătura sa reţinută de desfrâu voluptuos.

Când şi ultimul suspin al climaxului meu se stinse, Hernan ieşi din mine pentru a nu ejacula înăuntru. Strigătele mele îl excitaseră într-atât, încât îi lipsise foarte puţin să nu o ia razna. O dată ce mădularul său se afla în libertate, atenţia îi fu cucerită pe neaşteptate de sângele ce-i impregna organul. Îşi coborâ atunci privirea între picioarele mele şi asistă la spectacolul oferit de dezvirginarea mea. Şuvoiul sângeriu devenise protagonistul scenei, oricât de mult mi-aş fi dorit eu să-l fac nevăzut, să dispară cu orice preţ. Mă mângâie şi apoi îşi privi mâna, mânjită de roşu intens. Hernan părea unul dintre acei oameni care, ca să creadă, simt nevoia să atingă cu mâna. Apoi mi-a căutat privirea, perplex, tulburat, înţelegând, în sfârşit, ce se întâmplase.

— Bine, sunt la ciclu, am zis eu pe ton frivol. Eşti unul dintre ăia cărora nu le convine?

El mi-a răspuns fără să scoată nici o vorbă, aplecându-şi chipul peste pântecele meu şi lingându-mi sângele ca un vampir înnebunit de plăcere.

— Sângele tău, Martina, e otrava mea, spuse ca şi cum ar fi recitat un vers. Himenul materializat al zeiţelor. Singurul lucru pe care mi-l

doresc e să fi fost pe măsura jertfei tale.

— Ai fost, Hernan, nici nu-ţi poţi imagina cât de bine a fost. Într-atât, încât m-ai făcut să uit de cât de neplăcut este, într-atât încât m-ai ajutat să experimentez ceva ce, aprioric, detestam şi refuzam. Nu din puritanism, ci ca un act de revoltă.

— Şi cum a fost?

— Vino, hai, vino aici.

I-am apucat mădularul cu mâna şi l-am masturbat tandru ca să-i redau erecţia.

— La faza asta, chiar că sunt o zeiţă, i-am spus. Şi acum, hai, bagă-mi-o.

M-a apucat de ţâţe şi le-a strâns una de alta, lăsând un spaţiu între ele prin care şi-a vârât vrejul. Timp de o secundă am simţit forţa dihaniei. Atingera pielii sale delicate lăsa pe carnea mea urme care se extindeau cu atât mai mult, cu cât Hernan îşi înteţea dorinţa, tot mai repede, tot mai repede, iar deodată se opri ca un leu de mare naufragiat pe o plajă, rănit de harponul climaxului. Era semnalul de început al eliberării. Când sperma începu să ţâşnească, reîncepu acel frenetic du-te-vino, ca într-un carusel orgasmic, propovăduind în cele patru zări înălţarea sa în paradis.

Sămânţa lui Hernan îmi mânji sânii, mă stropi pe faţă, îmi orbi privirea şi mi se strecură în gură. Hernan, cu toată fiinţa lui, în mine. Hernan, rănit de moarte, se prăbuşi. Mă îmbrăţişă. Ceva mai târziu, mă penetră din nou. Am avut un nou orgasm, a ejaculat din nou.

— Nevoia mea de tine este infinită, spuse.

Licoarea roşie şi densă ce se născuse din dezvirginarea mea, în acea după-amiază, umplu timp de şase luni potirul pasiunii noastre.

Eliberare

Hernan a apărut în viaţa mea tocmai când eram pe punctul de a mă prăbuşi în gol, cu mintea întunecată de alcool şi sătulă de a mă tot ascunde de adevăr, de a-mi înfrunta deznădejdea. Nu l-am simţit apropiindu-se. Am simţit numai nişte braţe puternice şi sigure, nişte mâini zdravene care mă înălţau spre cer, care-mi dădeau aripi. Nu puteam să mă prăbuşesc, să-mi frâng zborul înspre pământ, înspre asfaltul ucigător. Nu puteam să aleg drept ţintă o trecere de pietoni oarecare ce ar fi servit drept coşciug delirului meu. Acum mă înălţam înspre o altă direcţie decât cea marcată de destin; zborul meu avea o traiectorie logică. Înspre stele.

Înger sau demon, Hernan reuşi să facă un miracol în după-amiaza aceea. Îmi salvă trupul care avea să se izbească mai devreme sau mai târziu de caldarâm. Trupul meu, despuiat şi fragil, neîmblânzit, sălbatic. Trupul unei fete atât de ostenite de urcuşul sinuos pe cărările vieţii, încât alege să se lase în voia sorţii. O fată care îşi găseşte eliberarea în autodistrugerea totală.

Iapa îmblânzită

Închirie un apartament doar pentru întâlnirile noastre. Ieşeam de la liceu, treceam pe acasă şi spuneam că mă duc să învăţ cu Carlota. Şoferul lui Hernan mă lua cu maşina de la colţul străzii şi mă ducea în alcovul clandestin al amantului meu. Era riscant, dar niciodată nu s-a întâmplat nimic. Părinţii mei n-au sunat-o niciodată pe prietena mea ca să verifice dacă într-adevăr îmi petreceam după-amiezile acolo, pregătindu-mi lecţiile. Trebuie să recunosc că lipsa lor de interes pentru tot ceea ce făceam eu mi-a venit bine în acele circumstanţe. Erau interesaţi ca eu să vin acasă cu note bune şi să nu mă abat de la regulile prestabilite. Singura lor nelinişte era posibilitatea ca nu cumva să mă transform în ceea ce pentru ei era ceva groaznic, într-o adolescentă cu probleme. În aparenţă, viaţa mea reflecta corectitudine şi seninătate, maturitate dobândită treptat, păream o apă liniştită. Pe de altă parte, mie nu-mi era necesar studiul prelungit, căci coeficientul meu intelectual îmi permitea să parcurg lecţiile fără să mă poticnesc, le citeam o singură dată şi le ştiam pe de rost. Aşa că viaţa mea intimă se afla la adăpost.

Hernan transformă ultimele luni de liceu într-o orgie, plictisul orelor de la şcoală devenise aşteptarea fericită a fiecărei dimineţi. Uneori, trebuia să-l aştept în apartament fiindcă avea tot felul de obligaţii de serviciu. Reuniunile de afaceri le termina în braţele mele, un pic ameţit şi euforic. N-aş şti să spun cât ne-am iubit, dar acele luni îmi par acum decorul unei răpiri halucinante. Singurul lucru pe care îl ştiu e că Hernan m-a posedat la nesfârşit. Se gândea doar la cum să mă călărească, iar când întârzia, mă suna la telefon numai ca să-mi aducă aminte că în scurt timp am să fiu a lui. Devenisem o obsesie pentru el şi am început să iau pastile ca să-şi poată descărca în mine fără oprelişti toată dorinţa lui. Amantul meu detesta din tot sufletul tot ceea ce se interpunea între noi.

Adeseori ajungea acasă cu un început de erecţie. Îi plăcea să-l primesc goală în pragul uşii, încălţată numai cu nişte sandale cu un toc înalt şi foarte fin, ca nişte zgârie-nori. Spunea că înfăţişarea aceea îmi dădea un aer vulnerabil. Dispreţuia lenjeria intimă, chiar şi pe cea mai provocatoare, căci, după vorbele sale, nu exista strai mai frumos decât propria piele. De asemenea, îi plăcea ca, din când în când, să-mi depilez pubisul. Uneori o făcea chiar el. Mi-l acoperea cu frişcă şi după aceea mi-l epila până ce-mi lăsa vulva complet dezgolită. Apoi mă lingea şi mă muşca până ce-mi dădeau lacrimi de plăcere. Cum nu totdeauna juisam când mă penetra, se delecta stimulându-mi clitorisul până ce mă făcea să ajung la orgasm şi să urlu ca o vacă. Sunt sigură că mugetele mele treceau dincolo de zidurile clădirii, se auzeau afară şi scandalizau întregul oraş. Hernan spunea că plăcerea trebuie să fie reciprocă, pentru că altminteri se

deteriorează şi se stinge. Spunea că orgasmul femeilor e la fel de important ca şi cel al bărbaţilor şi că secretul unei adevărate relaţii, al unei pasiuni trainice, nemuritoare, îl reprezintă climaxul împărtăşit al amanţilor. De asta îmi răsfăţa orgasmele şi niciodată nu mă lăsa să plec fără porţia mea de exaz.

Cocoţată pe tocurile acelea înalte, nesigură şi despuiată, mă fâţâiam prin hol, ca să-i bucur privirea maestrului meu, ce se desfăta observând cum corpul meu prindea vigoare, se oferea şi ne umplea trândav simţurile de dorinţă, în timp ce stăpânul meu, aşezat pe canapea şi-o freca fără nici o pudoare ca să-mi facă plăcere.

Ne jucam neîntrerupt toate jocurile plăcerii. Îmi cumpărase o zgardă de pus la gât, un lanţ pentru mijloc, un bici din latex şi un vibrator. Spunea că eu eram sclava lui erotică şi că trebuia să-l ascult. Îmi punea cureluşa aceea la gât, mă plimba de-a buşilea prin apartament, iar eu mă târam pe jos cu pulpele bine desfăcute, totdeauna gata să-i satisfac capriciile. Uneori scotea vibratorul din sertar, mă aşeza pe pat cu picioarele desfăcute, îl băga adânc înăuntru şi-l mânuia ca pe o spadă, de parcă ar fi desenat în interiorul vaginului meu; îl băga şi îl scotea mărind viteza, în timp ce mă mângâia până ce mă ducea aproape de pragul oragsmului. Atunci scotea aparatul, lăsându-mă turbată de dorinţă. Mă aşeza între genunchii lui cu faţa în jos şi mi-l băga în întregime pe la spate, după ce-l ungea cu cremă. Acolo îl lăsa să vibreze, mă punea să stau în genunchi şi mă făcea să-i sug membrul, cu gesturi de dragoste, o felaţie conştiincioasă, prelungită, având drept coloană sonoră zumzăitul vibratorului. Când o avea vârtoasă şi ţeapănă încât ai fi zis că o să explodeze, treceam în pat. Stătea pe mine vesel şi înnebunit, rostind cuvinte obscene, îmi spunea că sunt târfa lui, sclava lui, prinţesa lui, îmi lingea gura şi faţa întreagă, mă trăgea de păr ca să-mi amintesc de forţa lui şi de nimicnicia mea. Îmi strivea carnea într-o teribilă îmbrăţişare care îmi disloca nu numai membrele, ci şi conştiinţa şi voinţa. Iar eu îi strângeam penisul cu muşchii interiori ai vaginului în timp ce el intra şi ieşea, îi apucam fundul tare şi îl trăgeam cu putere spre mine ca să nu iasă din mine nici măcar un centimetru din vrejul acela, fiindcă doar când îl aveam pe de-a-ntregul înăuntru, sufletul meu se odihnea, eliberându-se de singurătate.

Uneori mă biciuia cu tandreţe, iar asta mă excita la maximum. Îmi plăcea să fiu pedepsită de mâinile lui, să sufăr o mie şi una de torturi ce-mi puneau pe jar trupul şi-mi smulgeau gemete înflăcărate, ca după aceea, refugiindu-mă în braţele lui, transformate într-un balsam tămăduitor, într-o lăcrimare de miere, să găsesc pacea cerută de dorinţa pătimaşă a feselor mele, de zbuciumul nălucilor ce mă bântuiau. Fiindcă tandreţea lui Hernan era tactilă, şi-mi pătrundea prin piele, ajungând până la miezul sensibil al fragilităţii mele.

În alte ocazii îmi punea lanţul la mijloc, instrument care se lipea cu zalele sale reci de toate orificiile corpului meu, şi care-mi încătuşa gâtul,

gleznele şi încheieturile mâinilor. Mi-l strângea cu putere, iar apoi mă lega de un picior de la pat, lăsându-mă abandonată pe covor, în timp ce el rezolva vreo problemă urgentă de afaceri la telefon. Spunea că atunci când nu putea să facă sex cu mine, trebuia să-l aştept supusă şi docilă, asemeni unei căţeluşe ascultătoare şi că nu-şi putea permite să-mi dea drumul de capul meu, fiindcă eu îi aparţineam. Ar fi vrut să mă aibă la voia lui, ţinută în laţ, ca să nu pot ieşi pe stadă şi nici să nu cunosc alţi bărbaţi. Numai pentru el.

Dar Hernan iubea libertatea în aceeaşi măsură în care m-ar fi dorit prizoniera lui. Niciodată nu m-am simţit atât de liberă ca atunci când eram cu el. În ciuda aparenţelor, pedepsele lui, loviturile de bici, felul în care mă ţinea legată erau un joc de putere ireală, pentru că ne unea o dorinţă reciprocă, iar eu mă simţeam la fel de ţintuită ca şi el de pasiunea noastră, de acea iubire de nestăpânit, minunată şi nemărginită, pe care în fond niciodată nu am vrut să o numim dragoste.

Iar ca să o demonstreze, atât mie, cât şi lui însuşi, într-o zi când am deschis uşa apartamentului, ca de obicei, goală şi urcată pe tocuri, l-am văzut venind însoţit de şoferul lui. La început am rămas înmărmurită în pragul uşii, iar dintr-un imbold de pudoare am dat să-mi acopăr sânii şi pubisul depilat de privirea acelui străin, deşi nu întru totul necunoscut mie, acela pe care eu îl maltratasem la mine acasă în după-amiaza aceea în care l-am cunoscut pe Hernan. (Stăpânul meu cunoştea povestea, fiindcă eu îi spusesem tot ce se întâmplase.) Pe de altă parte, excitaţia şi lubrifierea pe care o simţeam între picioare, pregătite să se desfacă pentru amantul meu, şi faptul că şoferul îl însoţea, m-au făcut să înţeleg limpede că era vorba despre un joc organizat de către Harnan, iar eu am aşteptat tăcută ordinul pe care avea să mi-l dea, căci aveam încredere oarbă în el.

Mi-a şoptit în timp ce îmi punea mâna pe fund şi îşi înmuia degetele în sucul căpşunei mele, că îl adusese pe şoferul lui ca să mă călărească, bineînţeles doar dacă eu eram de acord. Dorinţa mea de a face sex era atât de mare, iar mâinile lui Hernan erau pline de vrajă când era vorba despre dorinţă carnală, încât i-am zis că accept, fără să mai stau pe gânduri, lingându-i urechea şi muşcându-l de gât.

Atunci m-a dat pe mâna acestuia, şi, fără alte tergiversări, Hernan i-a predat şoferului ştafeta puterii pe care o avea asupra mea. Tipul s-a dezbrăcat, m-a aşezat în genunchi şi mi-a băgat în gură mădularul lui gros şi cald cu expresia aceluia care, în sfârşit, după ce şi-a dorit mult tip un anumit lucru, are dinaintea lui proiecţia visului său. Nu era membrul splendid al lui Hernan, ci o sulă ce-şi dorea să se răzbune. Nu avea nici aceeaşi textură şi nici aceeaşi aromă.

După ce i-am dat vigoarea dorită şi i-am făcut-o ţeapănă ca un stâlp, m-a dus în dormitor, m-a întins pe pat, mi-a strâns încheieturile mâinilor cu lanţul pe care eu îl pregătisem pentru stăpânul meu şi m-a penetrat ca un animal eliberat din cuşcă, cu toţi muşchii încordaţi. M-a posedat timp

de o oră, schimbând pe rând poziţiile, prin faţă, pe la spate, într-o parte, deasupra, dedesubt, pe marginea patului, în patru labe, sprijinită de perete, sub duş. Avea atâta forţă, încât se juca cu trupul meu de parcă aş fi fost o păpuşă gonflabilă, era atât de iscusit, ca şi cum din plastilină mi-ar fi fost carnea, ce se modela perfect sub mâinile lui de olar. Eu mă lăsam purtată de curentul entuziasmului său dezlănţuit, devorată de cele mai primitive instincte, dar ceva ce ţinea de profunzimile intimităţii mele ştirbea din perfecţiunea acelui concert de sex pur, în timp ce, dincolo de uşa deschisă, îl puteam vedea pe Hernan aşezat pe canapea, privind cum şoferul său mă penetra. Incapabilă de a ajunge la orgasm, şi după o mie şi una de repetate străpungeri, un sentiment inexplicabil de angoasă îmi întoarse stomacul pe dos, îmi străbătu toate măruntaiele şi ţâşni prin laringe într-un ţipăt. „Lasă-mă, ajunge! Ieşi!”, i-am strigat acelui ţap, dar era prea târziu, fiindcă chiar în acea clipă el ajunsese la orgasm într-un mod brutal, sfâşietor, năprasnic, iar behăiturile lui de berbec se amestecau cu urletele mele de revoltă.

A ieşit imediat din mine, m-a privit tăcut şi tandru, s-a ridicat, şi-a luat hainele, s-a îmbrăcat şi a ieşit pe uşă fără să scoată nici o vorbă. Hernan veni plângând să mă dezlege. Atunci am început şi eu să plâng, eliberându-mă de sentimentul de angoasă care pusese stăpânire pe mine şi emoţionată peste măsură de lacrimile stăpânului meu. Îmi acoperi trupul cu trupul său, iar eu am simţit în acel moment îmbrăţişarea inimii sale transformată într-o mantie de catifea roşie. Mai târziu, după ce ne-am tras sufletul, mi-a spus că aceasta însemna libertatea, dar că libertatea celuilalt, chiar atunci când era un fapt de netăgăduit, nu avea nimic de-a face cu anumite sentimente. „Prin definiţie, libertatea trebuie oferită, nimeni nu e stăpânul nimănui. E bine să o ştii şi să o accepţi. Tu nu-mi aparţii, Martina, şi poţi să te duci cu cine vrei. Totuşi, nu vreau să ştiu sub nici o formă ce faci în afara acestor patru pereţi. Am simţit o durere de moarte, văzându-te în braţele altui bărbat. Am vrut să ştiu ce ar însemna acest lucru pentru mine, iar acest spectacol oribil a însemnat pedeapsa mea. Mi-am dorit să-l omor pe şofer, să te ucid şi pe tine şi apoi să mă sinucid. Dar asta mă priveşte pe mine. Tu nu trebuie să te împovărezi de spaimele, obsesiile şi slăbiciunile mele. Tu eşti liberă, iar eu am nevoie de tine aşa. Dar să fie clar, nu-mi povesti niciodată nimic, auzi, nimic.” Iar apoi a adăugat: „Mi-am dat seama că intimitatea este un cerc închis în care nu încap decât doi oameni în acelaşi timp. Momentul de intimitate este sacru, iar violarea lui provoacă durere şi dementă. Intimitatea ta cu ceilalţi îţi aparţine ţie şi nu mie, iar faptul că eu aş putea asuma ca pe o realitate posibilă şi că aş accepta termenii acestui adevăr legitim nu înseamnă că trebuie să fiu la curent cu ceea ce faci tu”. Auzind acestea, am răspuns înfrigurată: „Vreau să fac sex doar cu tine, Hernan. Numai cu tine. N-am nevoie de altcineva. Tu mă umpli pe de-a-ntregul. Acesta este un alt mare adevăr care trebuie admis, dacă există un amant într-adevăr priceput şi devotat care să mă satisfacă pe deplin, tu eşti acela, fără nici o îndoială. De ce să-mi doresc pe

altcineva?”

— Promite-mi că, în ziua în care vei înceta să mă mai doreşti, mi-o vei mărturisi fără ocolişuri.

— Bine, Hernan, dacă tu vrei asta, în ziua în care n-am să mă mai simt excitată de tine, vei fi primul care o va şti.

— În ziua aceea voi dispărea din viaţa ta. N-aş putea suporta să fiu cu tine şi să primesc mai puţin decât îmi oferi acum, lipsit de fluidul tău intim, de ochii tăi robiţi de pasiune, de capriciile tale, lipsit de dăruirea ta totală.

După ce a pronunţat acele cuvinte solemne, amantul meu a început să mă sărute, să mă îmbrăţişeze şi să mă mângâie, iar cu sărutările, îmbrăţişările şi mângâierile lui îmi cicatriză şi-mi vindecă acea rană ciudată care se deschisese în carnea mea în după-amiaza aceea.

În realitate, Hernan era un poet sub acoperire, un romantic care se ascundea de el însuşi şi de ceilalţi, la fel ca şi mine. Împreună şi la adăpost, inventam o altă lume şi ne lăsam purtaţi de imaginaţie. Era ca şi cum ne-am fi jucat cu două cutii de surprize, eu şi el, şi-am fi scos din ele lucrurile cele mai extraordinare care se aflau acolo. Totdeauna ne-a minunat această capacitate a noastră de a născoci noi fantezii şi de a transforma tot ceea ce era vulgar şi comun în ceva frumos şi sensibil. În cuibul nostru neştiut de nimeni, trăiam izolaţi ca doi naufragiaţi fericiţi pe o insulă inaccesibilă.

Hernan era şi el un zăpăcit, poznaş şi jucăuş. Îmi spunea că nu fusese înzestrat la naştere cu principii morale; nici eu. Filosofia lui era aceea de a trăi clipa, de a stoarce vitalitatea fiecărui moment. Noi nu aveam alte planuri dincolo de orele trăite împreună, iar pe mine acest lucru mă făcea atât de fericită, că nu puteam decât să-i fiu extrem de recunoscătoare. Îl adoram, îl veneram, îl respectam fără să mă gândesc la altceva. Ceea ce ţinea de sfera socială, tot ce se cuvenea, tot ceea ce era permis şi moral erau pentru mine concepte vagi, nedefinite, în faţa prezenţei sale trainice şi tangibile. Cuvintele *adulter* sau *corupere de minori* erau cuvinte moarte din dicţionar, pierdute printre alte milioane de cuvinte, goale de semnificaţie. Fericirea, fără îndoială, vieţuieşte mereu în afara legii. Aceasta era axioma care-mi fusese tatuată pe suflet în ziua naşterii mele. Tot ceea ce era mai frumos în viaţa mea era definit de acest enunţ. Ceea ce era interzis, considerat un păcat, tot ceea ce era murdar, ilegal, desfrânat, amoral puteau fi precepte discutabile ori cenzurabile în afara celor patru pereţi ai acelui apartament, unde acestea se transformau în acte care pentru noi erau dumnezeieşti. Erau magma sacră a fericirii trăite. Atât de scurtă ca o ploaie de vară, dar atât de intensă şi tangibilă ca o urmă lăsată de un elefant.

Nu, în nici un moment n-am simţit vreo vină, n-am fost cuprinsă de remuşcarea actelor mele. Niciodată nu l-am condamnat pe Hernan de imoralitate ori de obscenitate, fiindcă tocmai acestea erau uneltele prin

care atingeam starea de beatitudine. Cum aş fi putut să condamn pe cineva atât de grozav, de dulce, de nebun, seducător, deştept, genial, optimist şi atât de atrăgător?

Hernan spunea că mijlocul cel mai bun de a lua viaţa în râs era să juisezi strigând în gura mare, provocând la pasiune dezlănţuită întreaga planetă prin intermediul vecinilor, care s-ar transforma într-un claxon, iar astfel pasiunea ar cuprinde întregul cartier, cartierul ar contamina oraşul, oraşul ar molipsi ţara întreagă şi de aici cele cinci continente, aşa încât, într-o bună zi, întregul cosmos s-ar trezi îmbibat în sperma născută dintr-o ejaculare globală, iar toţi ar face sex în acelaşi timp, oameni şi animale. Spunea că viaţa n-are nici un sens fără aceste clipe de plăcere magică în care te uneşti cu un alt corp pentru a zămisli un organ de iubire fără urmă de mucegai, de durere, de furie. Spunea că…

Tot ceea ce spunea Hernan într-o zi a dispărut. Nu pentru că n-aş mai fi auzit ce-mi spunea, ci pentru că a plecat, iar singura moştenire pe care mi-a lăsat-o sunt teoriile sale. Aventura s-a sfârşit într-o după-amiază târzie. Mângâierile, sărutările lui, mădularul său fraged, penetrările, călăririle lui, degetele sale umede, totul s-a stins ca un program de la televizor. S-a stins. Ecranul a rămas negru.

Era bun în profesia lui, aşa că adunarea acţionarilor hotărî să-l trimită la sucursala din New York, ca asemeni unei regine matcă să creeze un fagure de birouri de reprezentanţă în toată America. Iar el n-a refuzat.

După-amiaza despărţirii a însemnat momentul culminant al relaţiei noastre. Ca şi cum toate lunile din urmă n-ar fi fost decât simulacrul a ceea ce într-adevăr puteam să ne oferim unul celuilalt. Cele şase luni de dăruire pasională însemnau puntea de lansare în spaţiu a unui misil erotic propulsat către infinit. Un *in crescendo* repetat care se termină în nota cea mai înaltă, niciodată atinsă de o voce omenească. Schimbul de fluid stelar consumat în cel mai intens extaz simultan din istoria omenirii.

Nu a mai fost timp să ne săturăm unul de celălalt. Ba, mai mult, am rămas cu sentimentul că niciodată nu ne-am fi ostoit foamea de celălalt. Dorinţa noastră era ieşită din comun. Se alimenta progresiv pe zi ce trecea, fiindcă, de fiecare dată, învăţam să ne cunoaştem mai bine şi, prin urmare, făceam sex din ce în ce mai sofisticat. Dar ceea ce ne unea nu era doar o simplă compatibilitate sexuală. Eram perfect diferiţi unul de celălalt şi, în acelaşi timp, exact la fel. Un centru exact de afinitate şi opoziţie, atâta cât ceea ce aveam în comun să ne permită să ne înţelegem sub toate aspectele formelor noastre asemănătoare de a fi, iar în schimb, ceea ce ne diferenţia crea un agreabil contrapunct al polarităţii, acea aură de mister necesară tuturor poveştilor de iubire.

Oceanele secătuite

Părăsită de două ori. Deja fusesem părăsită de două ori. Mai întâi Damian, iar apoi Hernan, rima născută de numele lor construia versul implacabil al destinului meu. Când Damian a plecat, m-am prăbuşit într-un hău sinistru, unde apele mă acopereau pe de-a întregul şi în care am supravieţuit ţinându-mi respiraţia cât să-l pot întâlni pe Hernan. Dar când a plecat Hernan, oceanele au secat. N-a mai rămas nici un izvor, nici o lagună, nici o baltă, nici măcar o jalnică picătură. N-a mai rămas nici măcar un atom de apă care să-mi scalde universul. În locul acelor valuri calde ale iubirii sale, s-au ivit nesfârşite dune aride şi anonime. Iar setea mea, care fusese de nepotolit — şi în aceeaşi măsură potolită – din momentul în care-l cunoscusem pe Hernan, se sfârşi. Fiindcă seceta îmi scălda venele şi atunci am încetat să mai am nevoie de orice fel de lichid. A fost un proces mental, bine implântat în vertijul abisului. De ce să-mi fie sete? Nu mai rămânea nici o picătură din nectarul ce mă otrăvea încetul cu încetul. Hernan luase cu el în valiză ultima sticlă care acum călătorea spre aeroportul din New York.

Ştiam că niciodată nu-mi voi mai putea reveni după acest nou abandon. Aşa-mi era ursit. Poate fiindcă eram rea, o femeie netrebnică, Martina cea nelegiuită, cea care trăieşte ascunsă de ochiul divin. Dar ochii lui Hernan erau lumina ce mă înconjura. Cum să nu mă prăbuşesc? N-am putut s-o evit. M-am agăţat cu disperare de privirea lui şi apoi am plătit preţul meritat. Bezna. Oricum, aş lua-o de la capăt.

Dar în curând se vor ivi zorii. E greu să aleg ceva din toate câte am de spus. Scriu sub imperiul lipsei de timp, dar şi dorindu-mi să nu vă ascund nici un amănunt. Iar acum mă nelinişteşte sentimentul că n-am să mai am posibilitatea de a vă povesti totul înainte de a se nărui vraja Martinei, figura publică, femeia impecabilă, eficientă, exemplară, castă, onestă şi reţinută. Când mi-oi fi dat jos straiul alb imaculat de mireasă a Domnului, va rămâne despuiat corpul meu de patruzeci şi unu de ani, trecut prin sarea păcatului. Şi, totuşi, aceasta este adevărata mea înfăţişare. Fără ruşine, fără pudoare, ba, mai mult, plină de orgoliu. N-aş fi crezut niciodată să pot pronunţa acest cuvânt, şi cu atât mai puţin să-l scriu ca voi toţi să-l citiţi. Dar, acum îmi dau seama, aveam nevoie să ştiu că nu voi fi singură în această ceremonie de înmormântare. Poate că unora dintre voi le e de folos să mă audă. Sau poate că sunt singură.

Am petrecut anii aceştia anesteziată, fără nici o ţintă, programată de parcă aş fi fost un android. Posibila întoarcere a lui Hernan era o utopie. Iar dacă s-ar fi îndeplinit, ar fi fost şi mai insuportabil. M-am lăsat în voia sărutărilor luate cu japca şi a partidelor de sex rapid, nu-mi amintesc nici un chip. Nu voiam să privesc feţele acelea care-mi băgau limba până în

gât, fiindcă nu mai aveam resurse ca să rezist la ipotetice relaţii afective. Dar continuam să am nevoie de acea clipă de căldură sălbatic de dulce, pe care mi-o oferea atingerea cărnii unora şi altora, a acelora care-mi acopereau propria piele.

Am studiat Dreptul, la fel ca tata, am învăţat bine. Mi-au intrat în cap, maşinal, citate, legi, cazuri, expresii latine. Şi, în plus, am mai avut timp să le-o şi sug câtorva profesori. Nu aveam nevoie de asta ca să iau note de zece la examene sau ca să trec anul, dar dacă tot o făceam, mă tenta să experimentez totul, să mă trag de şireturi cu acei iluştri maeştri, să le satisfac libidoul scabros şi să-i văd cum li se scurgeau balele de dorinţă, redevenind la fel de nerăbdători ca adolescenţii. Şi mă mai tenta — de ce să nu spun — să-mi lingă vulva în biroul lor, sau ca verigheta să li se impregneze de lichidul meu vaginal, auzindu-le în ureche respiraţia gâfâită. În timp ce pe ei îi fascina să mă poată pipăi, fără să fie nevoiţi să dea nimic în schimb. Singura mea avere era un geamantan cu amintiri, pe care eu îl deschideam în fiecare dimineaţă, ca să-l golesc, azvârlind totul pe apele zădărniciei. Şi, de atâtea ori, am azvârlit conţinutul acelui geamantan, încât, în cele din urmă, a rămas gol. Şi acolo am ascuns-o din acel moment pe Martina cea haotică şi tulbure, pe Martina ce căuta în gunoaie farmecul pierdut, paradisul extravagant. Iar cea care ţinea în mână frâiele realităţii exterioare, cea care afişa o conştiinţă de carton în decorul vidului său interior, era Martina cea cinică, cea sceptică.

Ca să-mi ascund inima de cărbune, acea inimă de atâtea ori repudiată şi unde mă întorceam mereu ca să-mi găsesc refugiul, şi ca să o pot face să supravieţuiască în taină, m-am transformat în Martina, omul legii. Am jurat orbeşte să respect noianul de legi şi precepte ale cuviincioasei societăţi, ale anturajului respectabil, şi am intrat în politică. Am intrat în partid când eram în ultimul an de facultate. M-a târât pe drumul acesta un iubit al meu, un tip exemplar, pe care eu îl agăţasem doar ca să pară şi mai convingătoare apartenenţa mea la cauza celor corecţi şi decenţi.

Proaspăt ieşită de pe băncile Facultăţii de Drept, am început să lucrez în biroul de avocatură al tatălui meu, care era asociat cu o firmă de prestigiu fondată de către bunicul meu şi colegii lui. Şi am început să-mi fac meseria. Mă pricepeam mai ales la cazurile ce implicau nedreptatea crasă. Mă captiva lupta cu imposibilul. Dar tata nu era de acord cu aceste aiureli donquijoteşti care puneau stăpânire pe mine, de fiecare dată când mă duceam la tribunal şi, în mod subtil, fără confruntări directe, mă arătam împotriva deciziilor luate, şi mă întorceam cu vrafuri de dosare pe rol şi cu agenda plină de întâlniri cu oameni de afaceri dubioşi pe care îi interesa doar să spele bani obţinuţi prin mijloace nu tocmai ortodoxe sau să se descotorosească de vreun angajat incomod. Pe de altă parte, mă stresa, mi se întorcea stomacul pe dos şi-mi venea să plâng când vedeam chipurile celor loviţi de soartă, de nenorociri incredibile, dar adevărate, când

observam mâinile crispate ale victimelor unor escrocherii, ale celor aflaţi în ruină, ale femeilor violate ori ale acelora călcaţi în picioare de vreun mahăr scârbos, chipurile tuturor oropsiţilor de pe pământ. Nu mi-a fost greu să mă îndepărtez treptat de calea aceea, ca să pot trăi fără să asist la mizeria umană, la tristeţe, la amăgire, la nedreptate. Cocoţată pe minicăruciorul de golf, cu ochelari de soare, aiurită, asistam la întruniri şi gale ale tinerilor spilcuiţi şi promiţători. Şi toate astea doar ca să nu văd urâţenia vieţii. Fiindcă, dacă aş fi asistat mult timp la promenada hidoşeniei, aş fi ajuns să văd până şi culoarea măruntaielor mele şi mi-aş fi dat seama de care parte a baricadei ar fi vrut sufletul meu să se lupte cu viaţa.

După doi ani de la logodnă, ani în care eu continuam să particip cu asiduitate la aventurile ce se desfăşurau pe teritoriul identităţii mele proscrise, m-am căsătorit cu pămpălăul ăla, asumându-mi fatalitatea unei vieţi nefericite. Trebuia făcut ceva ca să-mi umplu zilele, toate zilele, toţi anii care încă-mi mai rămâneau de trăit. Căsnicia noastră din punct de vedere sentimental a fost un zero barat. Dar, cum eu nu mă aşteptam la o pasiune delirantă şi nici bărbatul meu nu-i simţea lipsa, ne-am acomodat rapid, stabilind o distanţă bine determinată. Singurul argument în favoarea relaţiei noastre era acela că niciodată nu ne-am înşelat speranţele. Era atât de goală căsnicia mea, atât de ştearsă, lipsită de orice emoţie şi mister, convenţională, civilizată, tihnită, încât, atunci când dormeam lângă Gonzalo, aveam impresia că-mi împart alcovul cu o bătrânică senilă. Gonzalo era sărac cu duhul, parcă îmi era şi milă de el şi chiar îl invidiam. Schemele lui mentale erau ca nişte brazde bine arate în terenul superficialităţii şi al corectitudinii. Avea capul plin cu tot felul de principii, norme, idealuri ale unei lumi prefabricate, de parcă le-ar fi primit într-o bună zi într-un pachet trimis prin poştă şi le-ar fi înghiţit pe nemestecate. N-am descoperit niciodată la el nici cea mai mică umbră de îndoială ori vreo urmă de dorinţă de a ieşi din canoane. Iar acest detaliu nu numai că mă irita profund, dar uneori mă obliga să fug de-acasă, ca să caut spaţii ale desfrâului.

Mi-o trăgea marţea şi sâmbăta, cu religiozitate, găseam chiar o anume plăcere incitantă în acele întâlniri sexuale, fiindcă Gonzalo îşi scotea costumul şi cravata şi se arăta în toată splendoarea ca un animal ce, în fond, era. Ca un pui de animal mă adulmeca şi mă lingea. Atunci, dormitorul nostru se transforma într-o câmpie africană. El era leul care-şi petrecuse ziua cu treburile lui, iar, dintr-o dată, penisul îi amintea de condiţia lui de mascul şi devenea, în mod automat, tare şi umflat. Imediat căuta femela cea mai la îndemână, o imobiliza şi i-l băga înăuntru direct şi fără ocolişuri. Eu eram acea femelă, cea care trecea pe-acolo în fiecare zi de marţi şi sâmbătă. Acea necunoscută pe care şi-o adjudeca şi o poseda fericit. Apoi ejacula cu zgomot şi cădea sfârşit peste mine. După douăzeci de minute, reînvia, îmi frământa ţâţele, mi le muşca şi o lua de la capăt, ca

să ajungă el la orgasm, răcnind de plăcere. Nu-mi displăcea să fac sex cu el, chiar dacă m-a făcut să juisez doar de câteva ori. Erau momente de o intimitate ciudată, în care eu intram uşor în armonie cu lumea diafană şi prestabilită. Nu putea fi vorba de o dăruire totală, nici de o pasiune nebunească, dar acele partide de sex le-am fi putut arăta prietenilor noştri, ca şi cum ai arăta şi o altă parte a casei. Relaţiile noastre intime erau ordonate, curate şi decente, iar corpurile noastre păreau că poartă eticheta firmelor de marcă. Totuşi, ce-ar fi gândit prietenii noştri dacă ar fi ştiut cum juisam eu ca o sălbatică când mă aflam în braţele acelor înflăcăraţi necunoscuţi?

N-am avut copii. Gonzalo voia să dea cât mai mult spaţiu libertăţii căsniciei noastre, chiar dacă el însuşi îşi dădea seama că nişte odrasle ar fi adăugat un element de coerenţă ideologică carierelor noastre politice. În ceea ce mă priveşte, nu aveam nici cel mai mic interes să dau naştere unei creaturi zămislite cu soţul meu. Credeam c-ar fi ieşit un handicapat sau, şi mai rău, c-ar fi moştenit înfăţişarea bovină a tatălui său. Aşa că am subscris la planurile sale, dându-i întru totul dreptate. Când Gonzalo a vrut să revină asupra ideii sale, era prea târziu. A fost ales deputat de Barcelona, iar îndatoririle de partid îi absorbeau tot timpul, aşa încât a fost nevoit să renunţe la naveta permanentă pe care o făcea cu avionul şi să-şi stabilească o a doua reşedinţă acolo, în Barcelona. Eu am reuşit să rămân la Madrid, sub pretextul că tata, care era bolnav pe-atunci, avea nevoie de cineva care să-l ajute la biroul de avocatură şi că ascensiuea mea în politică îmi cerea să-mi continui activitatea la sediul central al partidului. Viaţa noastră sexuală a suferit un blocaj aproape definitiv, nu mi-a fost nici o clipă dor de trupul soţului meu, am dormit liniştită fără el. Ba, mai mult, dintr-o dată leoaica a conştientizat că îi surâdea norocul, că din acel moment putea să ia propriile decizii cu totală autonomie, că putea să aleagă cui să-i ofere sexul plin de dorinţă.

Aşa că luam legătura unul cu celălalt doar ca să vorbim despre politică. Gonzalo putea să renunţe la a face sex cu mine, dar nu putea să nu recurgă la capacitatea mea de a planifica lucrurile. Îmi folosea inteligenţa ca pe o trambulină care-l ducea direct la atingerea propriilor ambiţii, iar eu îmi foloseam mintea ca să-l ţin la distanţă de mine, din ce în ce mai cufundat în obsesiile sale de ascensiune în carieră. Când, după câţiva ani, Gonzalo a murit în accidentul aerian de la Prat, poziţia lui în politică era atât de solidă şi influentă, încât s-au gândit ca eu să-i fiu succesoarea firească. La început n-am vrut, fiindcă asta ar fi însemnat să fiu şi mai supusă controlului excesiv al partidului ce m-ar fi pus sub lupa atât a presei, cât şi a colegilor mei. Dar apoi nu am putut — şi nu am vrut — să refuz. Nu era vorba despre ameţitoarea chemare a puterii, ci de curiozitatea mea, care mă făcea să experimentez totul, adăugată atracţiei pe care o exercita asupra mea dorinţa de a demonstra până unde poate ajunge o femeie în acea junglă de masculi. Doream să delimitez pragul acelui spaţiu

machist care avea gust de mucegai şi de carne putredă, de prohaburi smochinite şi de creiere lipsite de imaginaţie, care mirosea a rutină şi a puritanism leşinător.

De ce nu? De ce să nu încerc să schimb lumea, chiar dacă trebuia să o fac de pe poziţia ipocrită a personalităţii mele duble?

Ministerul lenjeriei intime

De mică am crescut cu ideea că obţinerea plăcerii sexuale implică respectarea unor reguli foarte stricte de comportament. Nu poţi să ieşi pe stradă, să apuci pe cine vrei şi să-i ceri cu nonşalanţă un schimb de experienţe erotice. Nici nu poţi să negociezi lucrul acesta cu oameni cunoscuţi, în cadrul unui dialog spontan. Nu. Lucrul ăsta nu e bine văzut, e supus cenzurii, şi imediat eşti văzută ca o curvă nimfomană sau ca un obsedat sexual. Dorinţa sexuală este acel monstru care ne devorează, fără să-l putem satisface, ori de câte ori urlă de foame. Şi chiar dacă, în multe ocazii, este atât de evidentă atracţia reciprocă încât un singur gest te-ar face să fii bine primit într-un pat oarecare, fără nici un preludiu ori fără gesturi prin care să mimezi tandreţea, convenţiile sociale pretind un riguros sistem de autocontrol al devierilor noastre animalice. Astfel, civilizaţia umană a inventat un corset pentru a evita izbucnirile erotice, dar nu e acelaşi lucru să ucizi sau să faci sex. Mă refer la sexul consimţit, şi nu la abuzuri şi violuri.

De când am început să cochetez cu politica, am fost tot timpul conştientă că societatea avea nevoie de o revizuire a moralei şi a puritanismului. O reformă sexuală în toată regula. Fiindcă, în ciuda mentalităţilor aparent deschise, niciodată nu s-a reuşit a se depăşi mai mult de câteva obstacole senzaţionaliste cu repercusiuni mediatice, de un nivel rudimentar, mârlănesc; astfel încât, în spatele acestei faţade, a continuat să existe cea mai represivă atitudine faţă de dorinţa sănătoasă, jovială şi naturală de a face sex unii cu alţii. Eu ar fi trebuit să fiu conducătoarea Ministerului Sexului, dar primului-ministru nu i-a trecut prin cap să creeze o astfel de instituţie revoluţionară în sistemul politic al acestei ţări, şi nici nu a inclus vreun astfel de articol în Constituţia noastră. Aşa că a trebuit să mă mulţumesc cu funcţia de ministru al afacerilor interne, ceea ce era cel mai apropiat — în termeni — de funcţia mea mult visată, cea de a conduce Ministerul Lenjeriei Intime sau al Desuurilor.

Poate că într-un viitor vom avea acest organism oficial. Când, după ce vom ajunge pe Marte şi vom coloniza planeta, după ce vom cuceri universul sub toate formele posibile, ne vom da seama, în fine, că sexualitatea este acel parc de distracţii încă necunoscut, acea galaxie plină de surprize pe care o păstrăm sub straie, ca să o explorăm până la nesfârşit. Sexul reprezintă jucăria sofisticată şi perfectă pe care adulţii o au la îndemână ca să se distreze gratis, iar să asociezi păcatul cu sexul este pe cât de antinatural pe atât ridicol. Asta chiar că înseamnă să-ţi iroseşti viaţa. Înseamnă s-o dispreţuieşti. Înseamnă să calci în picioare tot ce e sfânt. Omul a fost binecuvântat prin arta erotică. Iar să pierzi această şansă, să o anulezi, să o anesteziezi, să o cenzurezi sau, şi mai rău, să uiţi de ea ca de

o umbrelă într-un taxi, e trist şi meschin.

Într-una din obişnuitele şedinţe cu primul-ministru chiar am ajuns să-mi expun ciudata mea utopie politică. Atunci, cei care asistau au râs amuzaţi, crezând ca era vorba despre o glumă îndrăzneaţă. Iar când am continuat, insistând pe aceeaşi temă, buimăcită de reacţia lor comică, ei o dădeau înainte cu poantele lor stupide şi tot mai caustice, crăcănându-se de râs.

În orice caz, acele hohote aveau un iz retrograd, ba mai mult, erau dovada concludentă şi revelatoare a reacţiei pe care o puteau avea cei mai mulţi dintre bărbaţi la auzul teoriilor mele. Mi-am înghiţit vorbele, lăsându-i să creadă că de fapt era doar o simplă glumă de salon care nu avea altă pretenţie decât aceea de a face mai plăcută o cină, şi dintr-o dată m-a cuprins teama că aş putea pierde, din pricina indiscreţiei mele, care nu-şi avea locul, imaginea convenţională ce cu atât de mult efort încercasem să o cultiv. Pentru o clipă am intuit că nici unul dintre cei aflaţi acolo nu împărtăşea ideile personajului pe care îl reprezenta, la fel cum şi eu jucam un rol ipocrit deşi cunoşteam adevărul. N-aveai decât să observi cu câtă nonşalanţă şi veselie neobişnuită primiseră propunerile mele, ca să înţelegi că feţele acelea relaxate şi fericite se ascundeau sub măşti carnavaleşti. În ochii mei ei erau mai nevinovaţi decât mine şi chiar îmi provocau un inexplicabil sentiment de duioşie, în ciuda faptului că-şi petrecuseră viaţa refuzând şi cenzurându-şi tocmai lucrul cel mai bun pe care aceasta îl putea oferi.

În orice caz, încercam să-mi asum neputinţa de a-i convinge să se supună unei metamorfozări radicale, benefice, şi nu am putut să evit a-mi imagina o scenă cu adevărat ieşită din comun. Astfel, mi-am închipuit o planetă unde pălăvrăgelile insipide sau anodine, de la serviciu sau între amici, ar fi fost înlocuite de una ca aceasta care urmează:

— Am cunoscut o nimfomană trăsnet. Mamă, Doamne, ce ne-am mai tras-o, se excită în aşa hal că mă înnebuneşte. O s-o cer de nevastă. Nu pot să trăiesc fără ea, e o pătimaşă.

— Să-ţi trăiască, frate. De mult aveai tu nevoie de o ştoarfă. Mi te cam ofileai, cât eşti tu de armăsar…

— Ah, da? Păi, asta nu-i nimic, dragă, eu de o lună mi-o trag cu unul supertare. Mare petrecăreţ, ăsta se ţine după mine cu sula făcută steag. Îmi place să fac pe mironosiţa ca să-l joc pe degete, până ce reuşeşte să mă apuce în labele lui libidinoase, mi-o trage în garaj, în lift şi-n hol. M-am îndrăgostit de mădularul lui chefliu. Sunt fericită.

— Apropo, eu cunosc un pervers care ţi s-ar potrivi de minune. Chiar zilele trecute i-am vorbit de tine. I-am zis că eşti o depravată şi i-a plăcut ideea. Dacă vrei, îţi dau numărul lui de telefon.

— De acord, deşi cu armăsarul meu am destul. Oricum, dă-mi numărul, că nu se ştie niciodată. Poate facem un *menage à trois.* Mmm, doar când mă gândesc…

În fine, eu îmi imaginam o planetă unde o femeie sau un bărbat putea să-şi dea frâu liber celor mai autentice instincte, fără ca să fie blamaţi ori batjocoriţi, fără a se reprima, nici a se lăsa stăpâniţi de frică. O planetă unde arta de a şti să-l priveşti pe celălalt s-ar învăţa încă din şcoală. O planetă unde o clipire din ochi ar fi de ajuns ca să poţi seduce, agăţa, să te poţi împerechea. Pe străzi, în autobuz, pe la colţuri, din balcon în balcon. O planetă în care Ministerul Sexului ar dispune de fonduri pentru a înlesni plăcerea erotică a cetăţenilor săi, ar oferi chiar şi burse ca să poţi călători şi să cunoşti practicile amoroase ale altor culturi şi civilizaţii.

Repetiţie generală şi spectacol cu bodyguarzi

A fi ministru e ca şi cum ai fi regina unui teritoriu minat. Eşti răsfăţată şi copleşită cu atenţii, ţi se duce servieta şi nu trebuie nici măcar să te apleci ca să iei vreo hârtie de pe jos. În schimb, nu poţi să te mişti, fiindcă orice pas pe care-l faci te poate duce la autodistrugere sau la ruinarea carierei politice ori eşti pusă imediat în situaţii ridicole. Orice gest trebuie măsurat cu mare atenţie. Toate privirile veghează asupra ta, iar în timp ce eşti observată cu coada ochiului, se iau decizii în numele tău. Eşti ca o chinezoaică la care labele picioarelor au fost micşorate de când era copil, ca să nu ajungă prea departe şi nici să nu meargă prea repede. E tot atât de complicat să creezi ceva nou ca atunci când vrei să faci sex în mijlocul unui teren de fotbal plin de lume fără să fii fluierată de arbitru.

A fi ministru-femeie înseamnă a fi un personaj suspect a priori. Cum ai ajuns acolo? Câte sule ai supt? Câte cururi ai lins? Nimeni nu se întreabă ce coeficient de inteligenţă ai, ci, din contră, e evident că acesta îţi lipseşte cu desăvârşire dacă ai obţinut această funcţie. Iar dacă nu eşti căsătorită sau nu ai copii, dacă nu intri în schema clasică a familiei tradiţionale, atunci la toate astea se adaugă acuzaţia voalată că ţi-ai sacrificat condiţia de femeie şi raţiunea de a fi pe această lume, destinul tău biologic, pentru a adopta un rol masculin antinatural cu scopul de a-ţi vinde sufletul ambiţiei nemăsurate şi dorinţei bolnăvicioase de a deţine puterea. În timp ce a fi ministru-bărbat, chiar dacă nu te eliberează de alte prejudecăţi, cel puţin te absolvă de toate celelalte poveri. Şi apoi mai e şi maniera în care eşti tratată de parcă ai fi idioată sau o fetişcană imatură, până ce te vezi obligată să adopţi rolul unei guvernante exigente ca să câştigi respectul celorlalţi dacă nu sincer, cel puţin eficace. E mai nimerit să treci drept arogantă, antipatică şi cu nasul pe sus, decât să te arăţi cum eşti în realitate, fiindcă altminteri eşti în pericol de a fi catalogată, la polul opus, drept o toantă servilă şi uşor de manipulat.

Toată agitaţia ministerială mi-a produs, încă de la început, o greaţă pe care încercam s-o maschez şi care, încetul cu încetul, s-a transformat într-un ulcer deschis. Şi nu zic c-ar fi fost rău, pentru că fiecare dificultate întâlnită poate avea o latură pozitivă. În ceea ce mă priveşte, aceste experienţe au avut un rol catalizator în atitudinea mea rebelă, de răzvrătită, pe care o manifestasem încă din copilărie, dar pe care a trebuit să mi-o reprim cu trecerea timpului, ca să nu fiu ostracizată. Aceeaşi răzvrătire care mă face să scriu, azi, aceste confesiuni intime pentru a le face publice.

Ministerul care mi-a fost adjudecat la loteria guvernamentală era un spaţiu haotic. Am învăţat tot ce se putea cu privire la el, iar când, în fine, ştiam totul, mi-am dat seama în ce cloacă de şobolani mă băgasem. Chiar şi cel mai înflăcărat dintre idealişti ar fi renunţat încă din prima zi. Eu nu

am fost atât de ambiţioasă şi am încercat să fiu mai pragmatică. Dar la orice măsură pe care o luam sau o propuneam, întâlneam un obstacol pervers care ducea spre naufragiu ambarcaţiunea în care eu, singură, vâsleam cu încăpăţânare. Mă simţeam asemeni acelor flăcăi de la ţară care trebuie să urce pe o prăjină unsă cu grăsime ca să obţină premiul aflat în vârf. Şi de-atâtea ori m-am căţărat fără rost, încât am sfârşit moartă de oboseală şi cu o intensă dorinţă de a lăsa totul baltă. Ca de obicei, singura mea salvare era sexul.

Supravegherea la care eram supusă se dovedea a fi un chin. Culmea culmilor. Totul era blindat, eram înconjurată de bărbaţi în costume negre, microfoane în urechi şi pistol la centură care mă scoteau şi mă băgau în maşini şi în clădiri. Fiindcă, da, asta da, bărbaţii erau cu sutele în minister. Îmi închipuiam că eram favorita unui sultan, închisă mereu într-o colivie de aur, înconjurată de eunuci şi de masculi la care nu aveam acces, păstrându-mi astfel castitatea pentru un stăpân care plecase la război şi mă lăsase neregulată.

Dacă n-ar fi existat ministrul afacerilor externe, care din când în când mă rezolva, mi-aş fi prezentat demisia irevocabil. Tipul ăsta nu arăta rău iar, în plus, mai era şi farmecul că partidele nostre de sex uneau afacerile externe cu afacerile interne, jucându-ne *de-a bag-o scoate-o* cu respectivele noastre funcţii ministeriale.

Aşa îmi consolam eu văduvia prematură, în braţele afacerilor externe şi refuzându-i pe pretendenţii insipizi ca o Penelopă, căci toţi cei care se apropiau de mine erau la fel ca bietul Gonzalo, iar cei care-mi plăceau, cei înflăcăraţi şi excentrici, se aflau în afara zidurilor carcerii mele. Mai degrabă m-aş fi încurcat cu unul dintre puşcăriaşii depravaţi şi recalcitranţi pe care-i vedeam în curtea închisorilor pe care adesea le vizitam.

În orice caz, sexul cu Externele — cum ziceam eu — era dificil şi rar. Inventam şedinţe private de cooperare reciprocă, dar nu erau suficiente, fiindcă încercând să nu dăm de bănuit şi să trecem neobservaţi, întâlnirile noastre trebuiau să respecte întru totul agenda de protocol. Colac peste pupăză, într-o bună zi, *affaire-ul* nostru s-a sfârşit brusc. Iubitul meu coleg suferea de inimă, iar într-o după-amiază în care dezmăţul ne lua minţile, tipul şi-a dat seama de ce putea să i se întâmple, i se sui sângele la cap şi ieşi de la mine din minister, cuprins de un atac de panică care-l făcu să renunţe la a mai face sex cu mine. Mi-a mărturisit că prefera liniştea unei vieţi sexuale anoste, lipsită de pasiune, riscului de a muri cu sula băgată între picioarele mele. Aşa că m-am întors la abstinenţa forţată, condamnată la penitenţa unui celibat sinistru impus de destin.

Rezolvarea problemelor mele a survenit pe neaşteptate. Ca un dar din cer. Mergeam cu maşina oficială pe o şosea secundară, ne întorceam de la o vizită făcută la o închisoare de maximă siguranţă. Eram tristă, o lacrimă născută din eşec îmi sclipea în ochi. Era sfârşit de iulie, soarele

după-amiezii străluceа în geamurile fumurii ale maşinii, ca şi cum am fi străbătut drumul care ducea direct în infern. Deodată, a început o ploaie torenţială, la fel cum se întâmplase cu zile în urmă. Câmpurile inundate păreau că strigă cu disperare că nu mai pot suporta, că sunt sătule, în timp ce îşi continuau naufragiul între apele ce se încăpăţânau să le potopească fără milă. Pe un drum cu denivelări, maşina din faţa noastră nu a putut să ocolească o baltă care inunda jumătate din carosabil şi rămase acolo de-a curmezişul. Noi am oprit, iar bodyguarzii mei au coborât. După ce au verificat că ocupanţii celuilalt automobil nu păţiseră nimic, au venit să mi-o spună, iar eu am ordonat să ne continuăm drumul şi să-i lăsăm acolo să aştepte să fie remorcaţi. Ne-am continuat drumul şi ploaia s-a oprit pe parcurs. Soarele după-amiezii picura printre norii muribunzi care lăsau la iveală un cer de un albastru strălucitor. Pe fereastra deschisă, priveam cu nesaţ acei kilometri nesfârşiţi de pământ ud, respiram adânc, dorindu-mi să dispar purtată de valuri imaginare ori înghiţită de un canal de scurgere al apelor. Dar la un viraj, într-o curbă închisă, maşina a derapat, a ieşit de pe asfalt şi a aterizat pe un teren viran. Impactul nu a fost foarte brutal, fiind amortizat de denivelările terenului, iar când în fine ne-am oprit, am putut să observ că locul era de o frumuseţe impresionantă. Eu am ieşit prima, iar când am pus piciorul pe pământ, tocul înalt al sandalelor se îngropă în noroiul moale. Fără să-mi dau seama, am călcat şi cu celălalt picior şi s-a întâmplat acelaşi lucru. Încercând să scap, am rămas prinsă de acele nisipuri mişcătoare şi, ca o proastă, am căzut în noroi. În momentul acela, cei doi bodyguarzi ieşeau din maşină şi s-au repezit spre mine, făcând şi ei ca şi mine piruete prin nămol. Am izbucnit într-un hohot de râs, văzându-mă în halul acela. Costumul meu elegant, sobru, deşi decoltat, era plin de noroi, la fel şi pulpele mele dezgolite, până şi părul, toată eram plină de nămolul acela care, în mod ciudat, încă era cald. Primul bodyguard care a venit spre mine a rămas la început înmărmurit, iar apoi a izbucnit şi el în râs, scăzând astfel tensiunea nervoasă a momentului. Se aplecă peste mine, îmi cuprinse talia cu braţele lui de gorilă, umplându-se şi el de noroi, şi mă ridică câţiva centimetri, în timp ce eu mă agăţam de umerii lui ca să-l ajut. În poziţia aceea din nou m-am văzut în braţele unui mascul fermecător. În braţele unui tip viril şi gentil, care mă lua pe sus. Feţele noastre erau aproape lipite una de alta, ne priveam şi zâmbeam unul celuilalt, stăpâniţi de inevitabilul instinct animalic.

Mi-a plăcut atât de mult acea senzaţie, duceam atât de mult dorul unui bărbat adevărat, încât am decis să opun rezistenţă ca să mă poată ridica şi să mă bage în maşină, refuzându-mi acea plăcere. Împotrivirea mea a avut un efect contrar, chiar dacă pozitiv, fiindcă l-am făcut să-şi piardă echilibrul şi să se prăbuşească peste mine, cât era de mare, cu tot corpul lui robust şi musculos. Adevărul e că atunci când huiduma aceea a căzut peste mine, am simţit şi atingerea mădularului său pe pubisul meu, iar buzele lui se opriră direct pe gâtul meu. M-a scos din minţi atingerea

gurii lui pe pielea mea, greutatea corpului lui peste pântecul meu. În mod sigur şi el simţea acelaşi lucru sau poate a fost numai vorba de dorinţă necontrolată, dar cert e că a început să-mi sărute gâtul şi gura cu frenezie. Ne-am sărutat ca şi cum pământul s-ar fi scufundat sub trupurile noastre şi ne-ar mai fi rămas doar câteva secunde de plăcere. Sugând, muşcând, sorbind saliva, scobind carnea, lingându-ne feţele cu limba şi băgându-le iar în peştera umedă, cu o sălbăticie teribilă. Am început să ne tăvălim prin noroi, îmbrăţişaţi, făcuţi bulgăre. Apoi el mi-a scos jacheta, smulgându-i nasturii şi cu mâinile lui de animal în călduri mi-a rupt sutienul. Pielea mea albă contrasta cu urmele de noroi lăsate pe trupul meu de mâinile bodyguardului. Şi-a pus buzele pe sânul meu, l-a strâns cu sălbăticie, ca un câine de vânătoare, în timp ce cu limba cauta sfârcul. Îl umplea de salivă, îl răsucea, şi-l strivea inutil, căci, cu cât mai mult îl atingea, cu atât mai mult se întărea excitat, plin de dorinţă. Apoi a făcut acelaşi lucru cu celălalt şi iar s-a întors la primul şi tot aşa, astfel încât dorinţa lui de a domina era reflectarea propriei mele nerăbdări de a mă simţi posedată. Imediat după aceea m-a întors cu spatele la el, a îngenuncheat şi mi-a scos jacheta de tot. Spatele meu a rămas dezgolit pentru puţin timp. M-a tras de umeri, m-a ciupit şi m-a zgâriat, m-a muşcat de ceafă. Mi-a umplut de bale urechile şi, în cele din urmă, mi-a sfâşiat fusta. Atunci, au apărut la iveală chiloţeii mei tanga, iar el a tras cu putere de ei, în sus, ca şnurul să-mi intre în fund. Eu gemeam ca o nebună, cerând şi mai mult. Tot mai mult. Îi strigam să mă omoare, după ce mă va fi posedat.

Aveam atâta nevoie de a-mi alina tristeţea şi atâta nevoie de mângâiere, încât acel asalt sexual a devenit consolarea perfectă. Cunoşteam impactul acelui tip de balsam. Să mă dăruiesc unui necunoscut, pasiunii animalice, pentru a putea să evadez din realitate.

Bodyguardul sparse şi ultima barieră, iar bikini mei zburară, lăsându-mă să cad cu încetinitorul pe covorul de noroi. Se dezbrăcă, îmi desfăcu picioarele fără menajamente şi mă luă pe la spate, lubrifiindu-mă cu acel lapte negru călduţ, luat de pe jos. Am crezut că plutesc când i-am simţit mădularul în mine. Delicat, semeţ şi mlădios se adapta perfect fundului meu. El se sprijini în genunchi, iar eu m-am aşezat deasupra lui, desfăcută şi complet penetrată. Mi-a tras braţele cu furie la spate, ţinându-le strâns cu mâna…

Totuşi, în situaţia dată, acea scenă erotică, încărcată de elemente decorative ale prototipului pornografic, părea să facă parte dintr-un scenariu diferit, chiar dacă eu căutam doar să se producă, fără alte pretenţii, la fel ca în alte rânduri. Dacă singura mea speranţă era aceea de a-mi putea înfrânge emoţiile şi neliniştile, de a mă lăsa devorată de dorinţa sexuală a unui bărbat, dând frâu liber imaginaţiei bombardată de o sumedenie de poziţii obscene, nu puteam asimila cum de lucrurile se puteau întâmpla conform altor reguli.

Acum, ştiu ce s-a întâmplat acolo, chiar dacă atunci n-am fost în

stare să-mi dau seama şi m-am străduit să continui reprezentaţia, punând-o pe un făgaş cunoscut, pe care eu îl dominam. În timp ce mă dăruiam acelui bărbat, un sentiment ciudat punea stăpânire pe mine. Mă invada un sentiment de gratitudine. Nu pentru că un tip oarecare m-ar fi ajutat să scap de mine însămi, ci poate dimpotrivă, chiar lui îi eram recunoscătoare, fiindcă tocmai el, şi nu altcineva, făcea dragoste cu mine, în locul acela.

Bodyguardul acesta şi colegul lui au devenit parte din existenţa mea de zi cu zi. Însemnau mai mult decât propria mea familie, pe care o vedeam doar din când în când. Practic, trăiam împreună. Îmi fuseseră impuşi, dar nu simţeam nevoia de a-i izgoni din viaţa mea, cum obişnuiam să fac cu aceia care se dădeau pe lângă mine doar ca să mă ducă în patul lor. Cum aceştia nu încercau să mă curteze, ci să-mi salveze pielea, niciodată nu le-am acordat vreo importanţă. Nu-mi ameninţau sub nici o formă singurătatea mea blestemată. Iar în acest fel, fără să bag de seamă, mi s-au strecurat în suflet ca să ocupe un loc ciudat, acel gol pe care eu mă încăpăţânam să-l păstrez inexpugnabil. Ceea ce demonstrează că armura mea de protecţie afectivă avea o fisură pe unde reuşiseră să se infiltreze, profitând de faptul că nu ţinusem garda sus ca să mă apăr de ei.

Asta nu înseamnă că m-aş fi îndrăgostit de bodyguarzii mei. Era ceva şi mai interesant. Într-un mod ciudat şi neaşteptat, deveniseră prietenii mei. Reuşiseră să încalce regulile pe care eu le impuneam — de a nu se apropia de mine, de a nu încerca să creeze nici un fel de legături, de a nu stabili altfel de relaţii decât unele strict superficiale. Dintr-o dată mă simţeam profund recunoscătoare că ei, şi nu alţii, erau aceia care îmi ţineau tovărăşie în acele momente.

Poate că tocmai din pricina asta, cred că aceea a fost ultima dată când am făcut sex, dorindu-mi să mă pierd în ungherele unui trup străin. Am făcut dragoste cu amândoi în după-amiaza aceea, acolo în noroi, flămândă ca o orfană, şi, pentru prima dată după mulţi ani, când totul s-a sfârşit, nu m-am simţit complet pustiită.

Închisoarea

Datorită bodyguarzilor mei, viaţa mea şi-a schimbat cursul, fiindcă ei au devenit oaza tuturor nopţilor mele, tovărăşia perfectă a sufletului meu chinuit. Recunosc, fără să-mi fie ruşine, că-mi plăcea să-i am alături, mereu la dispoziţia mea, spilcuiţi, făcându-şi datoria cu precizia unui misil orientat către o ţintă, ştiind în acelaşi timp că noaptea urmau să mă posede, să mă călărească, că vom face prostii împreună. Erau bărbaţi zdraveni ca doi manechini, atletici, zvelţi, eleganţi, cu trupuri sculpturale de zei. Îmi plăcea să-i observ cu coada ochiului, în timp ce-mi îndeplineam datoria de ministru, aşa că privirea mea se oprea adeseori pe fundurile lor bine strunjite, mi se udau chiloţii — în caz că-i purtam — de fiecare dată când aveam o conferinţă de presă sau reuniuni cu şefii poliţiei ori când vizitam vreo închisoare sau cazărmile jandarmeriei, sau când luam masa cu vreun mahăr. Acum îmi dau seama că fără ei nu aş fi putut să mă eliberez de durerea, cruzimea şi spaima funcţiei mele. Dragii mei bodyguarzi erau permisul de intrare în palatul fanteziei, iar de-acolo spre lumea chibzuinţei, străbătând un ciudat labirint. Fiindcă erau impetuoşi, de neatins, inepuizabili, doi stâlpi de sprijin. Erau exacţi, operativi, ştiau ceea ce trebuia făcut şi pe unde se putea evada. Ştiau să tragă cu arma, erau antrenaţi să observe, să proceseze informaţiile şi să acţioneze în consecinţă, fără să stea la îndoială nici măcar o zecime de secundă. Erau disciplinaţi şi binedispuşi. Erau şi aveau tot ceea ce eu nu eram şi nu aveam. Şi, mai ales, erau loiali până la moarte. Servitorii mei credincioşi. Ca şi cum şi-ar fi asumat că trebuiau să-mi stea la dispoziţie pentru oricare dintre nevoile mele, inclusiv cea sexuală, la fel cum erau programaţi să vegheze asupra siguranţei mele pe stradă. Astfel, nu se despărţeau de mine nici ziua, nici noaptea. Când mă întorceam de la reuniunile oficiale, ne încuiam în zona privată a reşedinţei mele, iar acolo mâncam, făceam baie în jacuzzi, iar apoi ne duceam în pat, unde zorile ne găseau pe toţi trei, îmbrăţişaţi, după obişnuita orgie nocturnă. Erau, în concluzie, compania perfectă pentru cineva ca mine care nu credea decât în împreunarea efemeră a trupurilor.

Cu ei am făcut călătoriile mele oficiale şi cu ei m-am scăldat în apele oceanelor şi m-au regulat în toate jurisdicţiile naţionale şi internaţionale. Şi nu numai atât, mă ajutau să-mi aleg hainele când mergeam la cumpărături şi chiar mă sfătuiau ce cadouri să aleg pentru familie şi prieteni, căci ajunseseră să mă cunoască destul de bine. Se poate spune că deveniseră cei mai buni prieteni ai mei şi presupun că tocmai din acest motiv relaţia noastră a durat mai mult decât oricare altă legătură bazată numai pe sex. În plus, chiar ei au fost cei care mi-au servit drept refugiu când am aflat că Damian se afla din nou în Madrid.

L-am văzut într-o zi la televizor într-un talk-show, dezbătând cu înflăcărare teme controversate de medicină. Să-l văd deodată pe ecran, după zeci de ani de absenţă, mi-a tăiat respiraţia. Mi-am dat seama cum mă înroşeam la faţă, în timp ce mă uitam la televizor. Transformată într-o sferă ermetică, am rămas înţepenită pe canapea, cu ochii atât de larg deschişi, că mă şi dureau.

După calculele mele, Damian avea 68 de ani, dar nu-şi arăta vârsta. Era foarte bronzat, iar corpul lui nu-şi pierduse din vigoarea şi puterea pe care mi le aminteam atât de bine. Ceea ce mă surprindea era aspectul elegant, aproape aristocratic al înfăţişării lui. Logic ar fi fost ca pielea lui atât de bronzată să nu pară cea a unui milionar pierde-vară, iar hainele să nu-i iasă în evidenţă prin bun-gust. Totuşi, imediat mi-am amintit că întreaga fiinţă a lui Damian se afla sub semnul rafinamentului şi al eleganţei. Iar ceea ce mi se dezvăluia în momentul acela era că nu-şi pierduse distincţia, cu trecerea timpului.

Iată-l pe Damian al meu, acel medic care odinioară fusese apărătorul copilăriei mele, exprimându-se în favoarea eutanasiei şi a experimentelor genetice ca metodă pentru a progresa în tratarea bolilor, sprijinind liberalizarea patentelor anumitor medicamente de primă necesitate. Bărbatul care-mi populase visele adolescenţei şi ale cărui mâini le căutasem în toţi şi la fiecare dintre bărbaţii care m-au atins de atunci şi până în clipa de faţă.

Ce ciudat a fost să-l văd aşa, deodată, după o groază de ani. Să-l văd cu ochi de femeie, nu de fetiţă, după ce-mi pierdusem virginitatea cu secole în urmă şi după ce practicasem sexul până la ultimele consecinţe. În ce colţ al sufletului meu îl păstrasem pe Damian în tot acest timp? N-am mai putut să gândesc şi n-am ştiut să-mi răspund. Dar aveam senzaţia că răspunsul la această întrebare era hotărâtor.

Timp de doi ani am încercat să evit să iau legătura cu el, ştiind că trăiam în acelaşi oraş şi că ne-am fi putut întâlni la un eveniment oficial, dat fiind că Damian frecventa cercurile politicienilor de pe poziţia analistului independent. De multe ori am refuzat invitaţiile la astfel de întruniri de teamă să nu mă întâlnesc cu el.

Chiar dacă aveam un chef nebun să-l văd, nu îndrăzneam să dau ochii cu el. Dacă nu-şi mai amintea de mine? Micuţa Martina ar fi putut foarte bine să se fi pierdut printre umbrele şterse ale amintirilor lui Damian. Trebuia să mă apropii de el, să-i spun cine eram, să-i aduc aminte, dacă ar fi fost necesar, de detaliile întâlnirilor noastre. Nu puteam suporta reacţia politicoasă a vechiului meu idol care nu şi-ar mai fi amintit de mine. Iar dacă posibila lui amnezie mă înfricoşa, mă speria şi mai tare faptul că şi-ar fi amintit de mine ca de o oarecare. Iar gândul că fusesem numai un accident în viaţa lui îmi tulbura existenţa.

Nu ştiu dacă să-ţi aminteşti de cineva, aşa cum îmi aminteam eu de Damian, e semn de slăbiciune ori de nebunie. Dar, cu trecerea timpului,

mi-am dat seama că recuperarea constantă a acestei amintiri avea mai mult de-a face cu felul în care mă simţeam eu ca persoană decât cu o obsesivă şi fatală atracţie faţă de el. Damian îmi împodobise viaţa într-un moment în care totul era pustiu şi gri în jurul meu. Să-i păstrez vie amintirea însemna să pot trăi în palatul pe care el îl clădise şi decorase pentru mine. Toate acele ornamente erau acum parte din mine. Cel mai bun mijloc de a rezista în faţa loviturilor neiertătoare ale vieţii şi de a-mi găsi locul pe lume era să renovez şi să recondiţionez palatul pe care Damian mi-l dăruise.

Totuşi, mă simţeam incapabilă să-i explic toate acestea lui Damian. Nu credeam să am puterea necesară să i le povestesc. Preferam să i le trec sub tăcere şi să i le ascund.

Timpul a trecut, iar celebritatea lui Damian a sporit. Ceea ce mă uimea cu adevărat era spiritul lui combativ. Se arăta atât de îndârjit, încât mă făcea să mă simt ruşinată când îl vedeam la vreun talk-show. I se umfla o venă la gât şi se înroşea la faţă. Dar din glas îi lipsea orice urmă de fanatism. Era doar vădit pasionat de convingerile lui, credea în ceea ce spunea, iar limbajul corporal îi susţinea afirmaţiile. Cu toate acestea, eu mă crispam văzându-l. Mă cuprindea o senzaţie de febră şi frică, nu suportam acea efuziune a lui, acea lipsă de măsură. Nu puteam accepta ca o persoană, şi cu atât mai puţin Damian, să poată apăra o cauză în acel mod. Simţeam un fel de repulsie organică, de furie, la vederea acelei pasiuni nemăsurate.

Damian mă dădea peste cap de fiecare dată când îl vedeam. A fost un proces lung şi chinuitor acela de a reuşi să asimilez personalitatea lui Damian, pusă faţă în faţă cu amintirea din trecut pe care o veneram. Dar e tot atât de adevărat că lui îi acordam un credit nelimitat în ceea ce priveşte respectul meu. Şi aşa am reconstruit imaginea lui Damian din fărâmele pe care mi le ofereau discursurile ori gesturile sale. Am reuşit în cele din urmă să-i accept, nici eu nu ştiu cum, acea vehemenţă dezlănţuită, care de altfel m-a deranjat mereu când o vedeam la ceilalţi şi pe care, în fond, o uram.

Chiar dacă nu eram de acord, am înghiţit-o şi pe asta, ajungând să înţeleg că agresivitatea bine canalizată poate fi un instrument contondent care te ajută să-ţi exprimi propriile convingeri. E important să crezi că glasul tău se face auzit cu putere, că mesajul pe care-l transmiţi este eficient, că toleranţa n-are nici o legătură cu tăcerea şi cu resemnarea, că a te stăpâni să exprimi ceea ce gândeşti sub scuza bunelor maniere e un semn de trufie stupidă şi sterilă şi, de fapt, înseamnă că te simţi superior celorlalţi, pe care-i consideri nişte jalnici flecari.

Nu ştiu cum să vă explic, există procese cărora le poţi vedea rezultatul, iar adevărul e că furia aceea nestăpânită a lui Damian m-a făcut să retrăiesc emoţii uitate, ascunse, anesteziate, ce se cuibăriseră în mine încă de la începutul existenţei mele. Nu e normal să te simţi atât de afectată când vezi cum reacţionează celălalt, dacă lucrul acela chiar nu te

interesează.

Presupun că acea obsesie absurdă se năştea, de fapt, din invidia pe care o simţeam faţă de libertatea lui. Eram conştientă de reverberaţiile pe care aceasta o producea în adâncurile fiinţei mele şi îmi dădeam seamă că acel personaj mi-aş fi dorit să fiu eu însămi: apărătoarea dreptăţii, liderul cauzelor pierdute, încrezătoare într-o lume mai bună construită de mâna omului. Mă dădea gata capacitatea lui Damian de a-şi exprima propriul adevăr fără ocolişuri, fără rezerve. Curajul său de a spune lucrurilor pe nume, cu sinceritate, fără ca nici o prejudecată socială să-i înfrâneze discursul.

Francheţea lui m-a purtat pe un teren incomod, unde nelinişstea reprezenta decorul existenţei mele. M-a făcut să explodez şi să mă gândesc în mod serios la rolul meu politic, la obligaţiile pe care le aveam, la misiunea şi la responsabilităţile mele faţă de cetăţeni. Văzând cum acţionează Damian, am fost obligată să mă privesc în oglinda idealismului său şi nu mi-a plăcut ceea ce am văzut. Sufletul meu diform abia dacă pâlpâia ca o flacără timidă în comparaţie cu presupusul vulcan pe care mereu îl simţisem cum ardea înăuntrul meu.

În concluzie, mă vedeam ca o femeie înflăcărată sexual, dar, ca om, eram o fiinţă apatică, pasivă, închistată, atunci când ieşeam din sfera pasiunii erotice.

Şi chiar dacă pare a fi un paradox, cred că tocmai dezlănţuirea acelor dorinţe sexuale era punctul de sprijin al înţelepciunii mele. Căci, temându-mă să pun în practică adevăratele mele idealuri politice, incapabilă de a-mi găsi drumul, trebuia să-mi canalizez energia cumva. Tocmai de aceea vă spuneam la începutul acestei istorisiri că nu toată energia pe care o avem în noi şi căreia nu-i dăm frâu liber are de-aface cu nevoile noastre sexuale. Există şi alte dorinţe stringente care ne macină şi pe care ni le reprimăm în mod constant de teama consecinţelor pe care le-ar putea avea dacă le-am împărtăşi celorlalţi. Imaginea exterioară pe care mi-o construisem cu atâta tenacitate se putea nărui în mod iremediabil, iar aceasta era imaginea pe care o consideram eu ca fiind latura bună a fiinţei mele, ceea ce eu stabilisem în copilăria mea că era esenţa celor buni.

Într-o bună dimineaţă am aflat din ziare că Damian fusese arestat şi pus la dispoziţia justiţiei, acuzat fiind de pedofilie. Ştirea m-a năucit în aşa hal, încât m-a luat cu ameţeli şi am leşinat. Când mi-am revenit, am retrăit scenele pe care cu atâta încăpăţânare încercasem să le uit, să le ascund, să le îngrop. Damian, aşa intuiam, nu era un pedofil. Nu mi se părea c-ar răspunde acestui tipar de dezechilibru şi, în plus, aveam ca dovadă chiar abandonul la care mă condamnase. Plecase ca să mă protejeze de el însuşi, în timp ce eu chiar mi-aş fi dat viaţa ca el să se întoarcă. Şi chiar dacă existau indicii care arătau c-ar fi putut să i se întâmple lucruri similare cu alte fetiţe, fără să mai fie în stare să se abţină, propria lui traiectorie părea să contrazică această presupusă posibilitate. Adevărul e că mi se părea că

era ceva putred în toate astea, şi mi-am zis că era vorba despre o capcană pe care i-o urziseră ca să-l discrediteze şi să-l desfiinţeze în faţa opiniei publice. Dacă aşa stăteau lucrurile, am gândit scoasă din minţi, nu puteam să tolerez un astfel de complot. Cert e că, aparent, mergeam în direcţii opuse şi luptam în tabere adverse. Dar eu şi Damian nu ne aflam departe unul de celălalt. Eram făcuţi din acelaşi aluat, al exilului interior, chiar dacă eu eram cea laşă, iar el cel care se jertfea pentru amândoi. În plus, îl iubisem tot timpul, iar locul pe care îl avea în inima mea era atât de special, încât nu lăsase ca nici un alt bărbat să pătrundă acolo, cu excepţia lui Hernan, care era stăpânul celeilalte jumătăţi a sufletului meu. Când amândoi au dispărut din viaţa mea, unul după altul, din mine s-a scurs până şi ultima picătură de sânge şi n-a mai rămas nimic în mine care să poată fi salvat. M-am transformat într-o bucată de plută seacă şi am supravieţuit dusă de ape, în derivă, pe un ocean scindat prin abandon. Dar e la fel de adevărat că atât unul, cât şi celălalt şi-au lăsat amprenta. Acea mână întinsă şi sigură în mijlocul singurătăţii eterne.

Poate că acum eu trebuia să-i întind mâna. Şi aşa am făcut. Discret, i-am dat unui prieten intim, avocat, cazul lui Damian, care urma să fie supervizat de mine. Am rămas în umbră, fără ca el să ştie că interveneam. Am cercetat cazul cot la cot. Prietenul meu s-a arătat drept simpatizant al cauzei sale, şi-a oferit în mod dezinteresat serviciile, iar Damian a acceptat recunoscător, fără să bănuiască nimic. Am reuşit ca Damian să iasă de la închisoare sub cauţiune şi am început o investigaţie riscantă, dificilă şi complexă, fiindcă trebuia s-o ducem la capăt din culise. După o analiză amănunţită a probelor şi dosarelor, şi în afară de faptul că am aflat că rămăsese văduv şi că nu se recăsătorise, am ajuns la concluzia că tocmai activităţile lui Damian, prin ele însele, erau un imens arsenal de elemente care l-ar fi putut distruge dacă cineva rău intenţionat şi cu putere de decizie şi-ar fi pus în cap să o facă, lucru care nu mă mira, căci era uşor să-mi imaginez că atât declaraţiile lui riscante şi nonconformiste, cât şi investigaţiile pe care le făcuse în urmărirea abuzurilor ar fi putut să nelinişteasc anumite sectoare ale puterii economice şi politice.

Printre activităţile lui Damian se număra aceea de a conduce o ONG care gestiona ajutoarele oferite copiilor din ţările subdezvoltate şi, după câte se pare, era direct implicat în salvarea copiilor maltrataţi şi obligaţi să se prostitueze. Lui Damian i se imputau tocmai abuzurile asupra minorilor, că i-ar fi corupt oferindu-le protecţie şi cadouri, în schimbul unor prestaţii sexuale. Se spunea că organizaţia pe care o conducea era ascunzătoarea perfectă pentru comiterea abuzurilor sale, pretextul că i-ar fi salvat pe copii de la cruda realitate. Şi că acei copii ar fi scăpat din ghearele unor pedofili locali, ca să treacă în ghearele nu mai puţin josnice ale lui Damian. Procuratura trebuia să prezinte drept probă de acuzare o colecţie de casete video, care au fost găsite la Damian şi în care se vedeau abuzurile comise. Concret, într-una apărea chiar el mângâind şi sărutând o

fetiţă de opt ani în camera unui hotel. Damian le-a explicat avocaţilor că acele casete reprezentau dovada a ceea ce se întâmpla, iar că el, împreună cu un prieten de-al său cameraman, îşi riscaseră viaţa pentru a putea obţine acele dovezi, care să-i ajute să denunţe acea situaţie. De unde apăruse caseta aceea care-l implica era ceea ce nu reuşea să-şi explice. Era atât de înnebunit şi deprimat, că nu-şi mai amintea nimic. Era complet prăbuşit. Când m-am întâlnit cu avocatul, acesta mi l-a descris ca pe un om pustiit. Damian se afla într-o stare jalnică pe care eu nu eram în stare s-o asimilez. Prizonier al unei situaţii neclare, nu putea să gândească pentru a reconstrui adevărul, era incapabil să găsească resurse pentru a se salva. Se lăsase pradă unui pesimism devastator şi îşi dorea ca totul să se sfârşească cât mai curând, să fie condamnat odată, fiindcă, în realitate, nici nu mai ştia dacă era sau nu vinovat.

Trebuie spus că ajutorul dragilor mei bodyguarzi a fost de nepreţuit în cazul acesta. Eu eram legată de mâini şi de picioare, fiindcă orice ordin aş fi dat sau orice măsură aş fi luat, aceasta s-ar fi aflat imediat. Aşa că ei au făcut toate demersurile necesare, cine ştie cum şi apelând la cine ştie ce fel de subterfugii. Nu prea mă interesa; ştiu doar că în afară de multe alte informaţii preţioase reuşiseră să-mi ofere şi copiile acelor casete video. Când le-am văzut a fost ca şi cum mi s-ar fi luat vălul de pe ochi; învelişul de minciună care-mi proteja sufletul s-a dizolvat. În sfârşit, am înţeles. Şi am înţeles totul.

Am înţeles de ce Damian se prăbuşise, de ce din mintea lui se şterse totul, de ce ajunsese până acolo şi, mai ales, am înţeles că şi eu eram oarecum responsabilă de situaţia lui. Eu şi toţi copiii dezrădăcinaţi din lume. Şi în acelaşi timp eram cea care puteam, după acea descoperire, să înţeleg profunzimea chinurilor lui Damian.

Acele casete video îmi arătau a treia faţă a monedei vieţii. Acea parte piezişă, ascunsă, pe muchie de cuţit, pe care n-o poţi vedea decât prin prisma iubirii refuzate. Ca să o vezi, trebuie să treci prin infernul abandonului şi al neiubirii, apoi să uiţi această experienţă, să o anihilezi, după care, imediat, să fii stăpânit de revelaţia absolută. Ca să o vezi, trebuie să înţelegi că lipsa dragostei ne duce acolo unde cineva e dispus să ne ajute, chiar dacă în schimbul propriului nostru trup, vom ceda şi ne vom dărui. Să te joci cu un necunoscut care te umple de bale, nici nu mai contează. Ceea ce contează e că acest necunoscut ne oferă un simulacru de tandreţe adevărată, o falsă iubire. Bomboane, jucării, mângâieri, sărutări. Ceea ce ne-am dorit întotdeauna.

Copii orbi în căutarea iluziilor pierdute.

Ca atunci când aduni toate dosarele despre înşelăciunile care ţi-au ruinat viaţa, filmările acelea mi-au revelat minciuna. Mi-au arătat faţa perversă a vieţii, dincolo de ceea ce pot reprezenta fiinţele pervertite. Lucrul cel mai monstruos nu este tipul acela care te atinge în zonele intime, monstruozitatea constă în faptul să fii vândut încă dinainte de a te

naşte, să fii fără discuţie şi drept de apel carnea de tun a acestei planete. Oroarea înseamnă să-ţi oferi oricui ar fi intimitatea pentru o porţie de dragoste inexistentă, pentru o porţie de putregai ambalat în baloane colorate. Doar pentru că tu crezi că aceasta este singura masă îmbelşugată din care te poţi înfrupta. Oroarea înseamnă să n-ai clarviziunea de a şti că un căcat e, în realitate, doar un căcat. Şi să te întorci acasă ca să dai cu nasul pentru a nu ştiu câta oară de cel mai scârbos căcat posibil, adică de singurătate. Nimeni nu te îmbrăţişează, nimeni nu te înţelege, nimeni nu te consolează, nimănui nu îi e milă de tine, iar tot ce-ai primit acolo, acasă, nu e decât un curs intensiv din viitoarea ta carieră din sfera prostituţiei profesioniste.

Copii abandonaţi în voia sorţii.

Asta era ceea ce Damian nu putea suporta. Aceasta era trauma lui Damian, dincolo de propriile lui fantasme. De aceea a vrut să uite după ce fotografiase totul cu ochii săi. Asta a fost ce a văzut Damian în privirea mea, în după-amiaza aceea în care am făcut pipi pe mine în faţa lui. A văzut că eram vândută. A ştiut să vadă putregaiul din spatele sclipirilor cristalului de Bohemia, al tăvilor de argint, al vorbăriei goale şi snoabe, din spatele confortului şi al banilor. A ştiut să o vadă pe adevărata Martina. Fetiţa abandonată în voia sorţii. Şi a vrut să mă salveze şi nu a ştiut cum, n-a putut. Apoi da, i-a putut salva pe mulţi alţii. Şi poate că a făcut-o în numele meu. Vreau să cred că aşa a fost. Acelaşi tip de sărutări şi mângâieri pe care mi le oferise mie i le dăduse şi acestei fetiţe de pe caseta video. Fiindcă mă vedeam proiectată în copila aceea ca şi cum aş fi văzut o filmare a propriei mele copilării. Acea fetiţă serviabilă, rapidă, deşteaptă ca un drăcuşor, dispusă să facă orice ca să placă. Un copil este dispus să facă orice, absolut orice, doar să primească o mângâiere tandră. Iar când nu o primeşte sau o primeşte doar în schimbul unor favoruri, învaţă cum funcţionează lucrurile şi târăşte cu sine lecţia învăţată pentru toată viaţa.

Nu, Damian nu era un pedofil. Era un înger deghizat în om. Şi acum, din nou, venea în ajutorul meu. Mulţumită lui, am putut să-mi smulg masca de pe ochi şi-am putut să văd hârca identităţii mele. Da, eu eram cea vinovată într-un mod sau altul. Refuzasem să aflu adevărul, mă negasem pe mine însămi. Supravieţuisem, refuzându-mi şansa de a trăi. Călcasem în picioare de mii de ori fetiţa care fusesem odinioară, ca să mă conving pe mine însămi că pot duce o viaţă normală, ca toţi ceilalţi. O abandonasem pe fetiţa abandonată, fără să-mi dau seama că, pe cât o îndepărtam mai mult de mine, îmi clădeam un viitor destin plin de abandonuri. Fiindcă atunci când cineva se dispreţuieşte, nimeni nu vrea să-i stea alături.

Dar sentimentul meu de vinovăţie, departe de a mă face să mă prăbuşesc, m-a întărit. Mulţumită vinovăţiei am putut să-mi reglez conturile cu trecutul; pentru prima dată am hotărât să dau piept cu realitatea, renunţând să mă mai las dusă de val şi să-i las pe ceilalţi să-mi

decidă destinul, aşa cum procedasem până acum. Dintr-o dată am fost conştientă că puteam să iau decizii asupra a ce urma să fac în viaţă, cel puţin asupra a ceea ce mai puteam să fac; şi o forţă incredibilă şi necunoscută a pus stăpânire pe mine. Am intrat în acţiune. Mi-am folosit inteligenţa, puterea, toate armele, în favoarea lui Damian şi am luptat fără oprire. L-am căutat pe cameramanul care-l însoţise în aventura aceea, dar nimeni nu ştia unde se afla. Îşi schimbase locuinţa, iar agenţiile de presă pentru care lucra în mod normal nu ştiau nimic de el. Între timp, săptămânile treceau fără să obţin nici un rezultat, până ce, în cele din urmă, Damian a trecut printr-un proces plin de incorectitudini şi a fost condamnat la mai mulţi ani de închisoare.

Sătulă şi distrusă, am luat decizia să mă duc să-l vizitez. Ştiam că urma să comit o imprudenţă, dar nu mai puteam. Nu mai puteam. Era un supliciu să-l ştiu victima unui coşmar de nesuportat. Reuşisem să obţin aprobarea să fie mutat într-o închisoare mai puţin dură, unde gardienii să-l păzească, zi şi noapte, pentru siguranţa lui. L-am sunat pe director şi i-am spus că este responsabil de orice i s-ar întâmpla. Dar nu mi se părea suficient, trebuia să văd cu ochii mei în ce stare se afla Damian. Sau cel puţin aceasta era scuza pe care mi-o dădeam ca să-l pot vedea. Fiindcă, poate, adevărul se găsea altundeva. După ce doi ani îl evitasem în mod conştient, pradă confuziei şi fricii, acum simţeam nevoia să-l întâlnesc. Aşa că m-am prezentat la închisoare şi am cerut să fie chemat.

Damian nu ştia cine-l aştepta în sala unde se primeau vizitele. Am ordonat ca toţi să dispară, iar când a intrat şi m-a văzut acolo singură, a rămas năucit pentru câteva momente, chiar dacă imediat după aceea a înţeles. A rămas în picioare, fără să se mişte, iar eu încet m-am apropiat de el. Bărbatul pe care îl aveam în faţa mea era doar umbra acelui Damian care apărea în ziare şi la televizor, a aceluia pe care convingerile îl ţineau în formă şi-l împiedicau să îmbătrânească. Era prăbuşit şi neajutorat.

Îmi venea s-o iau la fugă ca să nu-l văd pe acel bărbat pe care îl purtam în suflet. Mă simţeamt ciudat, nedemnă, dezorientată, incapabilă să articulez vreun cuvânt rezonabil. Iar când l-am privit în ochi, iar el m-a privit la rândul său, am crezut că văd exact ceea ce eu simţeam. Ne-am privit mult timp. Timpul s-a oprit. Vrăjită de imaginea lui, acum nu atât de impresionantă cum mi-o aminteam eu, când îl vedeam cu ochi de copil, dar atât de plină de nostalgie şi atât de covârşitor de prezentă, încât parcă-mi zgâria pupilele realitatea aceea tangibilă. Mă aflam în faţa lui Damian. Da, eram acolo. Atâtea zile de post fără mângâierile lui, atâţia ani, atâtea zeci de ani fără el. Atâtea momente goale fără atingerea gurii lui, fără vreun cuvânt de la el, fără urmele buzelor lui de catifea întunecată, acele buze vinovate de suferinţa mea. Atâtea cioburi de inimă din cauza unei absenţe nedrepte, ucigătoare. Toată distanţa dintre noi, toate diferenţele de mărime, de vârstă, toate se spulberaseră într-o secundă prin magia momentului de a ne afla din nou împreună. Poate că a trebuit să se

întâmple toate câte s-au petrecut, scurgerea interminabilă a tuturor nopţilor de pe lume fără Damian, pentru a ne putea privi, din nou, ca acum. Această privire pe care niciodată nimeni nu mai putea să ne-o smulgă. Iar viaţa mea căpăta deodată un sens pe care înainte nici nu mi-l puteam imagina. Nedreptatea se construia pe o logică absurdă, a irosirii, a aşteptării, a abandonării, a suferinţei înfricoşătoare, a chinurilor îngrozitoare. Tot ce mi se întâmplase nu mai conta în comparaţie cu acea privire înflăcărată, eternă, a mea, a lui, a amândurora. Acea privire densă, plină de esenţă, răvăşitoare. Drogul complicităţii tras direct în venă. O privire care venea să unească, după mult timp, două părţi smulse din aceeaşi poveste; o privire care spunea povestea întregii cărţi, de la primul la ultimul capitol, istoria unei vieţi scindate în două. Privirea mea împreunată cu a lui forma doi ochi, care împreună puteau vedea în sfârşit lumina, care se trezeau şi renunţau la uitarea pe care de atâtea ori o exersaseră ca să supravieţuiască unul fără celălalt, iar acum se recunoşteau bucuroşi, ciudat de tineri, tandri, după ce vălul infernului căzu şi paradisul se ivi pe gene.

Dar acest cer paradiziac aducea cu sine lacrimi, iar cele ale lui Damian se iviră aproape imperceptibil, cu ruşine şi emoţie. Atunci m-am îndreptat spre el, căutându-i îmbrăţişarea sfâşietoare pentru a mă putea topi în tristeţea lui care, de fapt, era şi a mea. Şi totuşi, ceva mă oprea. Era sentimentul meu de vină, care mă făcea să mă simt nedemnă de atingerea lui. Eu voiam să mă umilesc în faţa lui, fiindcă cu cât mai mult m-ar fi umilit, cu atât mai mult simţeam că o umilea pe bătrâna Martina, pe Martina care, chiar dacă se oferise atâtora, nu credea în bărbaţi, era incapabilă să aibă încredere în ei, ori să-i venereze sau să li se dăruiască pentru ceva mai mult decât o fărâmă de dorinţă sexuală. Dar nu ştiam cum să procedez, cum să-i arăt lui Damian respectul şi iubirea nemărginită pe care o simţeam faţă de el. Damian, singurul bărbat dintre toţi bărbaţii, primul meu bărbat.

„Vino”, mi-a spus cu blândeţe, şi toate reţinerile mele au dispărut; m-a luat în braţe. Şi pentru prima dată în viaţă am simţit că mă aflam exact la locul potrivit în momentul potrivit. Am simţit că există un loc şi pentru mine pe lumea asta. Nu numai în braţele lui Damian, ci oriunde m-aş fi aflat, în braţele oricărui alt bărbat.

Atunci s-a întâmplat. Ofranda. Damian m-a sărutat pe gură, o sărutare de fluture. De atâtea ori dorită, imaginată, retrăită. Iar acum, în sfârşit, reală. Apoi mi-a cuprins chipul în mâini, m-a privit în ochi şi a zâmbit larg. Cred că a ştiut să citească perfect în privirea mea ce însemna pentru mine acel sărut, dar şi ce simţeam încă pentru el.

Nu pot să-mi găsesc cuvintele care să limpezească emoţia acelei clipe. Damian părea că reînvie ca şi cum i s-ar fi dat un leac miraculos, unul care l-ar fi salvat într-un mod magic de la o moarte sigură şi l-ar fi făcut să se transforme în omul cel mai sănătos de pe pământ. Împreună cu

el am reînviat şi eu, stăpânită de o energie explozivă şi neaşteptată care mă electriza clipă de clipă şi pe care nu reuşeam să o definesc în mod clar. Era o forţă care zvâcnea în interiorul meu şi care părea că se născuse într-un ungher uitat, ascuns şi îndepărtat al fiinţei mele. O forţă latentă care, în sfârşit, se trezea şi evada sub un imbold miraculos.

Chiar dacă nu s-a întâmplat nimic mai mult decât acel sărut pătimaş, chiar dacă pasiunea noastră nu s-a dezlănţuit şi s-a rezumat doar la zâmbete tandre şi mângâieri din priviri, mă consolează ideea că am fi putut, făcând excepţie de locul lipsit de romantism şi emoţie, să ne împerechem trupurile. Nu vreau să vă mint acum, când fantezia mea se lasă purtată de dorinţă; dorinţa care, în ciuda faptului că nu mai are răbdare şi vrea să se vindece de o nelinişte nesfârşită, îşi găseşte în fine alinarea fiindcă acum, da, are tot timpul din lume ca să se împlinească pe deplin, fără nici o grabă. O dorinţă care te scoate din minţi numai dacă te gândeşti la mădularul lui Damian cum pătrunde în vaginul Martinei, dar o dorinţă care nu vrea să forţeze clipa, ci să dilate fiecare moment până la atingerea ultimelor accente de intensitate, stăpânindu-şi nerăbdarea. O dorinţă care-l venerează pe Damian.

Îmi imaginez nebunia acelei prime întâlniri şi cum ar fi procedat Damian. Fără să spună nimic şi-ar fi apropiat chipul de-al meu şi m-ar fi sărutat aşa cum un bărbat îşi sărută iubita. Buzele lui catifelate lipite de-ale mele, limba lui vârâtă în gura mea, limbile noastre îmbrăţişate, pasiune şi patimă. Energia ce-şi are drumul eliberat de obstacole şi cere cu vehemenţă să intre în scenă; energia de atâtea ori îngenuncheată şi înşelată; energia care nu mai poate să aştepte pentru că dacă nu se manifestă explodează; energia care nu are noţiunea timpului nici a spaţiului, a logicii şi a convenienţelor pentru a-şi da frâu liber fără măsură. Acum da, totul era posibil. Acum Damian îşi putea exprima dragostea fără nici o rezervă. Acum, când eu eram o femeie în toată firea. Puteam, în fine, să aflu cum ştia el să iubească, să cunosc forţa pasiunii lui pe care acum nu şi-o mai ascundea, nici înfrâna, să-l văd cum îşi dădea frâu liber virilităţii sale pe care acum o punea la dispoziţia mea.

Sărutul său pătimş m-ar fi emoţionat teribil. Şi, de asemenea, mirosul lui pe care-l găzduisem timp de ani de zile în mintea mea şi care ar fi înviat ca prin farmec într-o secundă. Mi-aş fi lipit nasul de gâtul lui ca să-i aspir parfumul cu plăcerea unui creator de parfumuri. Imediat aş fi simţit nostalgia gurii sale şi aş fi sărutat-o din nou pe dinăuntru şi pe dinafară, încet, încet, ca şi cum aş fi avut nevoie de un an întreg pentru a o putea avea pe deplin. Senzaţiile ar fi altele faţă de cele simţite de fetiţa Martina. Pe atunci mă jucam explorând spaţii necunoscute, unde neliniştea mea nu depăşea simpla curiozitate şi dorinţa de a mă oferi cumva lui Damian, de a-l păstra lângă mine. Dar acum străbăteam acele spaţii stăpânită de o dorinţă neînfrânată, ştiind prea bine că stăpânul acelui univers mă dorea în aceeaşi măsură. Iubire şi pasiune în acelaşi timp,

operă de artă perfectă.

Damian şi cu mine ne-am fi sărutat la nesfârşit, recuperând timpul pierdut şi aruncând trecutul la lada de gunoi. Ne-am fi dezbrăcat unul pe celălalt, simţindu-ne pentru prima dată egali, pentru prima dată măsurându-se Martina-femeia cu Damian-bărbatul. Aş fi cuprins cu mâinile mele corpul lui Damian, gol puşcă doar pentru mine. Atingerea cărnii sale ar fi fost atât de gingaşă cum o visasem, iar părul alb de pe pieptul lui m-ar fi cucerit, strălucirea pielii lui bronzate şi cu pistrui mi-ar fi ars lumina ochilor, consistenţa moale şi în acelaşi timp puternică a muşchilor lui mi-ar fi furnicat buricele degetelor, iar ţâţişoarele lui dragi mi-ar fi săgetat sufletul. Braţele, picioarele, bustul, fundul, organele lui genitale m-ar fi emoţionat. Şi-aş fi plâns, privindu-l. Splendid exemplar masculin matur pe care-l doresc cu patimă. Tu eşti cel care înfige pumnalul şi-mi ucide nefericirea şi-o face să amuţească pentru totdeauna. Eşti cel care-mi va dezvirgina iubirea, posedându-mă cu tandreţe. Acea iubire neciobită pe care am păstrat-o doar pentru tine şi pe care acum ţi-o ofer prin sexul meu. Himenul invizibil al pasiunii pe care niciodată nu i l-am oferit nimănui, nici măcar lui Hernan, fiindcă nu ştiam cum s-o fac până ce tu ai apărut. Desfă-mi pulpele, Damian, şi fă dragoste cu mine. Iubeşte-mă pătimaş. Vreau să cunosc alături de tine desfrâul, voluptatea, vulgaritatea, lipsa de pudoare, lucrurile murdare pe care ştii să le faci, fiindcă acum putem fără să facem rău nimănui, fără să comitem nici un delict, fără să încălcăm nici o regulă. Un bărbat şi o femeie liberi, făcând dragoste, departe de puşcărie, metaforă reuşită pentru ceea ce a însemnat viaţa noastră mizerabilă.

Iar atunci Damian m-ar prinde în plasa lui de fluturi şi m-ar înfăşura în mătase şi-ar începe să-mi şoptească la ureche cuvinte tandre şi cuvinte porcoase, fiindcă urechea mea e pregătită să le audă muzicalitatea. Cântec chinuit de înger căzut. Tandreţea unui uriaş legat de picioare şi de mâini înfulecată de inima mea.

Aşa ar fi fost dansul nupţial al acestui mascul îndrăgostit. Iar ce ar fi urmat ar fi fost jocul minunat şi ruşinos al unui experimentat desfrânat îmblânzit de duioşia celei mai pure pasiuni, scoţând la iveală doar pentru mine nu numai toate şiretlicurile de amant priceput, ci şi o nouă serie de perversiuni pline de farmec.

Iar după poftă ar urma lăcomia, iar desfrâul ar însoţi nesaţul. Iar trufia de a ne şti irepetabili ar fi urmată de înfumurarea de a ne simţi perfecţi. Şi toate păcatele lumii s-ar transforma în carne din carnea noastră şi în sânge din sângele nostru.

Raiul pe pământ

Când m-am despărţit de Damian, mi-am dat seama că a-i respecta şi a-i adora pe bărbaţi nu mă făcea să fiu nici fragilă, şi nici vulnerabilă. Şi nici să mă simt inferioară ori sclava lor. Nu-mi limita libertatea şi nici nu-mi reducea din coeficientul intelectual. Nu mă împingea în nici o prăpastie şi nu mă ducea la pierzanie. Dimpotrivă, mă simţeam curajoasă, puternică, în stare de orice şi chiar eliberată de o povară cu o semnificaţie josnică. A fost ca şi cum aş fi căpătat o nouă identitate; din acel moment am început să mă simt egala celorlalţi. Şi sunt gata să vă asigur că bărbaţii cu care din momentul acela am început să am relaţii au observat cumva schimbarea produsă, fiindcă reacţia lor a fost, în mod ciudat, să-şi dorească să mi-o plătească cu aceeaşi monedă.

Tot atât de adevărat e că mintea îmi sângera tot gândindu-mă cum să-i smulg lanţurile lui Damian şi să-l eliberez, o dată pentru totdeauna. Inima-mi spunea că acel cameraman putea să aducă probele necesare în favoarea eliberării lui, dar nu era chip să-l găsesc, chiar dacă eu continuam să-l caut pe tot globul.

Mai am doar câteva lucruri să vă spun. Investigaţiile mele ajunseseră să atragă atenţia celor din minister. Lăsasem totul baltă în favoarea cauzei lui Damian, iar îndatoririle mele şi dosarele pe care trebuia să le soluţionez se acumulau tot mai mult în biroul meu, fără ca eu să iau vreo măsură. Atitudinea mea i-a făcut pe cei din partid să mă suspecteze şi, în cele din urmă, au aflat ce urzeam eu şi cine era cel care-mi bântuia visele. Erau pricepuţi în ceea ce făceau, aşa că au început să strângă date de ici şi acolo, ca, în cele din urmă, să poată reconstrui o nouă imagine, în mod uimitor foarte diferită de cea veche, de cea pe care o avusesem până în prezent ca ministru al afacerilor interne. Cum nu-şi doreau să se producă vreun scandal public, m-au anunţat — evitând explicaţii incomode — că la următoarea remaniere guvernamentală, care urma să se întâmple peste două luni, funcţia mea va fi ocupată de către o altă persoană, căci — citez textual — îşi dădeau seama de sacrificiul enorm pe care îl făceam şi nu puteau accepta să vadă cum sănătatea mea era afectată.

Eu mi-am asumat decizia. Mai rămânea să fac faţă doar la două luni de guvernare. Cunoşteam adevăratele motive şi n-am adus nici un reproş. Locul meu nu era acela, chiar dacă nu ştiam care era cel potrivit. Nici nu mă prea interesa. Voiam doar să renunţ la post cu o oarecare demnitate şi mă simţeam chiar mulţumită că ei mi-o permiteau, chiar dacă numai pentru a evita scandalul. Cred că, în ciuda vieţii mele pline de excese şi de apărarea cauzei unui bărbat ca Damian, în fond, încă mă mai apreciau.

Ceea ce nu luaserăm în calcul, nici ei şi nici eu, era că la fel cum ai noştri descoperiseră adevărul despre viaţa mea şi despre cariera mea în

minister, partidul aflat în opoziţie aflase şi el acelaşi lucru prin propriile mijloace. După cât se pare, au urmărit intervenţiile mele în cazul lui Damian, şi — bingo! — au pus mâna pe o casetă video care pentru ei reprezenta o trufanda. În după-amiaza în care am fost să-l vizitez pe Damian la închisoare, camerele de luat vederi din vorbitor au înregistrat reîntâlnirea noastră fără nici un fel de scrupule. Aparatele programate să vegheze asupra ordinii au înregistrat îmbrăţişările noastre pătimaşe fără să ascundă nici un detaliu. Mie nu-mi stătea atunci capul să mă gândesc la acele amănunte nesemnificative. E de înţeles. Singurul lucru care mă interesa era să mă întâlnesc cu el, să mă fac înţeleasă şi să mă umilesc la picioarele lui. Iar apoi, după ce fusesem primită în acel fel miraculos, să mă dăruiesc total duioşiei pe care el mi-o oferea. Ultimul lucru la care mă gândeam, fiereşte, erau camerele de supraveghere, dispuse să imortalizeze acel sărut de fluture care se aşezase pe buzele mele. Şi tot ce-a urmat. Acum îmi imaginez curiozitatea morbidă pe care a trezit-o purtarea mea în minţile tulburi ale acelor funcţionari însărcinaţi cu revizuirea materialului înregistrat. În plus, e clar că unul dintre ei nu era un alegător de-al nostru sau, în orice caz, se lăsa cumpărat la un preţ pe care opoziţia şi-a permis să-l plătească.

Presupun că, în afară de alte detalii, mai mult sau mai puţin suculente ale vieţii mele sexuale pe care le-au putut afla, cireaşa de pe tort a fost documentul ăsta filmat pe viu al doamnei ministru de interne sărutându-se în închisoare cu un bărbat condamnat pentru pedofilie.

În orice caz, n-am ştiut de existenţa acestei casete până ieri. Pe de altă parte, acum trei zile am aflat unde era cameramanul care-l însoţise pe Damian în investigaţiile sale. Se mutase pe Coasta de Fildeş. O agenţie de ştiri recent înfiinţată îi oferise un contract gras pe cinci ani, iar tipul, necăsătorit şi fără îndatoriri de familie sau legături afective, acceptase postul fără să se gândească de două ori. Când, în fine, am reuşit să intru în contact cu el, mi-a spus că, două luni înainte de a pleca din Madrid, apartamentul îi fusese spart şi îi furaseră camera de luat vederi şi mai multe casete. Probabil, filmul care-l inculpa pe Damian se afla printre obiectele furate. Mi-a explicat că într-una din ocaziile în care urmăreau un pedofil, acesta primise o fetiţă de opt ani în camera lui de hotel, iar că Damian, privind perversiunile la care acel individ o supunea pe copilă — putea să vadă datorită unei camere ascunse pe care o instalaseră înainte în apartamentul acela — n-a mai putut să suporte şi a dat buzna înăuntru, l-a bătut pe nenorocitul acela până la lăsat inconştient şi apoi a încercat să o consoleze pe fetiţă cum a ştiut mai bine. Filmarea aceea, aşadar, fusese trucată: se scoseseră scenele care precedau mângâierile şi sărutările lui Damian.

Aflând acele date, am aranjat o revizuire a dosarului său şi un nou proces, aducând ca probă noi dovezi şi un alt martor care puteau să-i demonstreze nevinovăţia. Dar nu m-am gândit şi la consecinţele politice

ale demersurilor mele. Ştiam deja că partidul meu nu voia nici un fel de scandal, şi în această privinţă eram salvată şi funcţia mea ocrotită; totuşi, opoziţia căuta cu zel scandalul ca să deprecieze imaginea guvernului în faţa opiniei publice. Aşadar, cu hârdăul plin de murdărie, nu puteau să scape şansa de a înfige pumnalul în cel mai fragil dintre ai noştri, eu însămi, chiar dacă acel lucru ar fi însemnat să sacrifice credibilitatea şi onoarea lui Damian, un bărbat integru, de prestigiu internaţional, altruist şi apărător al libertăţilor ca nimeni altul.

Ştiu din sursă sigură că unele voci din opoziţie au luat în calcul aceste lucruri şi chiar şi-au exprimat dreptul de veto în ceea ce priveşte publicarea acestor fapte, fiindcă nu-şi doreau să murdărească imaginea şi aşa destul de boţită a lui Damian. Dar, în cele din urmă, se pare că a cântărit mai mult criteriul care spune că pentru a face o omletă trebuie să spargi un ou şi că merită să sacrifici un om, oricât de valoros ar fi acesta, în schimbul unei manevre reuşite. De aceea au oferit acele informaţii presei, mai exact unei reviste specializate în ştiri de scandal.

Iar în dimineaţa aceasta, chiar când are loc noul proces al lui Damian, va fi publicat un reportaj explicit al unei părţi din ceea ce v-am spus aici, totul va fi manipulat şi incomplet, fireşte. Fiindcă vor povesti numai aventurile mele erotice, viaţa mea dublă, îmi vor terfeli numele, iar ceea ce mă doare cel mai mult, vor păta reputaţia lui Damian.

Cum vă spuneam la început, e posibil să vă fi pus la încercare simţămintele morale, atât cât le are fiecare. Unora vi se va părea că trebuie să fiu pedepsită în piaţa publică, alţii veţi spune că nu e chiar atât de grav. Pentru unii, poate viaţa mea intimă este doar o poveste erotică, un cumul de scene scabroase fără nici un fundament. Nu cred să fie atât de importantă concluzia la care aţi ajuns, întrucât fiecare îşi are lumea construită în stilul său propriu, unic, iar uneori alegem ca ideile să ne bucure spiritul atunci când sentimentele devin greu de asimilat. Pentru mine este important că aţi călătorit împreună cu mine în această poveste, căci ceea ce doream era să o pot împărtăşi. Cred că dorinţa mea cea mai mare este să ştiu că sunt la fel ca voi şi că voi ştiţi că eu exist printre voi. Ceea ce consider esenţial este ca fiecare om să-şi poată găsi un loc printre ceilalţi, ca un pasager pe aceeaşi corabie, şi ca, înainte de a fi judecată, să fiu auzită.

Dacă am ajuns la capătul cel mai întunecat al existenţei mele este, printre altele, deoarece consider că este vorba despre o formă reală de a lupta pentru o cauză în care crezi, la fel cum Damian a ales să exprime versiunea lui asupra adevărului. Dacă ţipetele şi înflăcărarea lui mă scoteau din sărite când îl ascultam cum îşi apăra cauza, acum, propriile mele accente stridente cred că, în sfârşit, capătă sens. Lipsa mea de măsură, confesiunea vieţii mele şi energia mea îşi găsesc mormântul în aceste pagini. De asemenea, ştiu că doar o nemărginită încredere în oameni mă poate face să cred că aceste cuvinte ale mele ar putea găsi ecou în

inimile voastre.

Hai să ne smulgem veşmintele puritane şi să ne oferim şansa de a ne arăta goi. A face paradă de atâta virtute nu înseamnă decât să punem căluş dorinţelor noastre; parada virtuţii noastre este doar o proteză artificială, o moştenire care ne-a fost impusă cu forţa printr-o educaţie anacronică ce ne limitează, nu ne-a fost dăruită de natură. Impulsul natural al omului nu este cel care rupe orânduiala societăţii, ci tocmai invers, acesta este modul greşit şi nefericit prin care omul a învăţat să-şi înfrâneze impulsurile.

Să ne folosim de viaţa sexuală pentru a călca în picioare prestigiul celui pe care-l considerăm duşmanul nostru este o profanare execrabilă, josnică a intimităţii. E mârşav. Sexul este lucrul cel mai intim, cel mai sfânt, cel mai miraculos care se întâmplă între doi oameni. Unii chiar nu se dăruiesc pe deplin dacă nu fac şi sex. Unii îşi deschid sufletul doar în pat, ocrotiţi de priviri, reguli şi reproşuri. Este locul unde fragilitatea fiinţei omeneşti capătă sens şi atinge sublimul.

Fiindcă pielea este reală, nu minte niciodată. Şi nici buzele nu mint, nici mâinile, nici mădularul care capătă vigoare, ori vaginul care devine umed. Patul este locul unde se naşte animalul îndrăgostit care există în noi, unde imaginaţia dă frâu liber celor mai sublime gesturi, unde ne jucăm, râdem, suspinăm şi gâfâim satisfăcuţi, unde fără suferinţă şi tăvălindu-ne de plăcere ne simţim liberi, transpirăm, unde gustăm din esenţa celuilat, oferindu-i-o în acelaşi timp pe a noastră, sub cearşafuri. Sexul e raiul pe pământ.

Mâna întinsă

Recitesc paginile scrise şi, în timp ce văd cum se iveşte în fereastră prima rază a dimineţii, nu pot lăsa nescris ultimul rând, ultima mea încercare de a fi înţeleasă şi ascultată. Mi-am început povestea cu Martina, fetiţa, fiinţa aceea de plastilină, strecurându-se prin timpul care nu avea răbdare, un fulg în bătaia vântului. Fetiţa care-şi alina spaima de scrâşniturile singurătăţii cu muzica lipsită de armonie a falsităţii. Fetiţa care îşi negocia supravieţuirea, exersând minciuna care diminua întru câtva lipsa ei de afecţiune. Şi, în ciuda a tot ceea ce pot părea, mă simt mândră de a fi ştiut să supravieţuiesc în acest fel. Presupun că fiecare îşi caută cu disperare calea prin care să se poată salva. Iar când spun a se salva, mă refer cu cruzime la modul în care poţi continua să trăieşti. Nu trebuie să fii mai deştept, mai creativ sau mai inteligent decât un copil; iar când un copil se transformă într-unul prost, singuratic, melancolic, hiperactiv, mincinos sau face pe bufonul (sau mai ştiu eu ce) acesta este indiciul sigur că a văzut — după ce a studiat mediul în care i-a fost dat să trăiască — şi a învăţat că acela, şi nu altul, este modul eficace de a supravieţui acolo unde existenţa lui trebuie să se desfăşoare pentru că nu are altă soluţie. Oricare formă de a pune această problemă este pertinentă, iar din punctul meu de vedere, un copil aparent idiot devine un erou de basm pentru că, mulţumită „prostiei” sale, a putut să-şi suporte viaţa şi să aibă curaj. Nimeni în afară de el nu ştie cât de mult a luptat ca să supravieţuiască.

Aceasta sunt eu, Martina, supravieţuitoarea. M-am apărat cu dinţii şi ghearele de singurătate şi deznădejde, dezvoltându-mi inteligenţa pentru a putea fi utilă şi eficientă, învăţând să-mi pot controla urina şi să sărut, să tot sărut în căutarea unei fărâme de mângâiere sinceră, dăruindu-mă o dată şi încă o dată altor trupuri, refuzând suferinţa celorlalţi fiindcă îmi amintea prea mult de propria mea suferinţă, suindu-mă la bordul unor corăbii care navigau exact în direcţia contrară insulei pustii pe al cărei nisip sângera naufragiată inima mea în agonie.

Aceasta sunt eu. Şi sunt în viaţă datorită puterii şi dorinţei mele, furiei mele de neînvins şi căutării mele neistovite a adevărului. Călătoria a fost epuizantă; uneori tristă, alteori oarbă, de atâtea ori am simţit-o amară, am fost disperată; şi totuşi, niciodată ca acum n-am fost mai conştientă de norocul meu de a mă şti în viaţă.

Trăiesc pentru a povesti ce înseamnă o sărutare de fluture. Trăiesc pentru a oferi ceva mai mult decât un spectacol pornografic. Trăiesc pentru a vorbi despre copii; pentru a-i da o şansă fetiţei care, imediat după ce s-a născut, n-a ascultat nici un cântec de leagăn fredonat cu duioşie, ci a trebuit să inventeze şi să exerseze în singurătate propria ei melodie

sfâşietoare. Trăiesc pentru a spune povestea unei iubiri interzise. Pentru a explica cum un bărbat mi-a întins mâna în mijlocul singurătăţii eterne.

Sunt în viaţă pentru a înceta să mai fiu o supravieţuitoare şi pentru a începe să trăiesc, respectându-mă şi iubindu-mă pe mine însămi. Trăiesc pentru a lua decizii, pentru a da piept cu propriul meu trecut, pentru a înfrunta viitorul, pentru a oferi un sprijin aceleia care sunt dincolo de cea care am crezut mereu că trebuia să fiu. Trăiesc pentru a iubi şi a fi iubită. Pentru a lăsa sentimentele să mă scalde în valurile lor. Fără dorinţă de răzbunare, doar cu pasiune. Trăiesc.

Trăiesc pentru a-i întinde mâna lui Damian. Lui Damian şi celorlalţi. Dar acum, lui Damian. Azi, eu voi fi cea care îl va apăra, fără ca altcineva să intervină. Azi, eu voi fi prezentă în sala tribunalului, cu geanta pe umăr. Azi, eu voi fi cea care se va aşeza alături de inculpat şi va cere dreptul la cuvânt, îmbrăcată în robă şi cu inima zvâcnind de emoţie. Martina Iranco, avocată.